I MORGEN
En ny roman fra Norge
R. THIAGALINGAM

I MORGEN

(En ny roman fra Norge)

AV

Thiagalingam Ratnam

Første utgave: Mai 2021
ISBN: 9798745895258
Publikasjonsredaktør
Thiagalingam Ratnam
Vetlandsveien 117
0686 Oslo
Norge
E-post: ratnamt67@gmail.com

Sider: 118

Med enerett © Thiagalingam Ratnam

Trykt og publisert av
Karainagaran.com

KAPITTEL 1

Det var umulig å stå kontinuerlig der mens rengjøring skjer rundt henne. Imidlertid var slik støy en del av arbeidet hennes. Det var irriterende at andre var opptatt, tilsynelatende døve for høytrykksvaskerens klamring.

Hva slags mennesker er de? Villig til å gjøre hva som helst for pengene. Fabrikken krenker arbeidsforhold og rettigheter. Ikke en klage eller protest. På Sri Lanka undertrykte regjeringen dem. Men her? Vi kom villig til dette nye landet fullt av håp under en fri himmel. Er frihet bare en fjern drøm? Tankene hennes slynget seg.

Øret er en del av kroppen. Men det er ikke kroppsdelen som er såret, sinnet, som er dypere og mer følsomt enn øret som er såret. Å skade og harme er også vold, begrunner Nithya. Mennesket imaginære verden er veldig forskjellig fra virkeligheten i den faktiske verden. Penger var alt. Mennesket har blitt en sjelløs maskin som tilber ved alteret av penger. Prisen på hans sjel er penger? Hun kunne kjenne hans fundering påvirke henne. Hun kunne ikke fremmedgjøre seg fra dem.

Boksen med fiskene var nå tom. Nithya dyttet boksen på det bevegelige beltet og begynte å vaske bordet. Jeevita, som jobbet med en venn, kom bort for å hjelpe til med å hente containeren på beltet, og jobben ble raskt avhendet av dem.
Hun ledet med et sukk av lettelse.

Så snart hun kom ut av produksjonshallen, løp hun raskt mot garderoben, fjernet de hvite kjeledressene og skoene og fylte dem i skapet. Hun kle på jakken og fottøyet snudde hun seg mot Jeevita. Jeevita ignorerer allerede også de andre de ikke forlot hallen og klar til å gå ut av fabrikken.

Nithya likte ikke dette arbeidet.
Det var ikke lett å få en stilling etter folks utdannelse eller valg. Derfor takket hun ja til denne jobbe på fiskefabrikken. Når alt kommer til alt, kan ordtaket TIGGERE KAN IKKE VELGE.

I følge den moderne europeiske kulturen både mann og kone måtte tjene og bidra til et rimelig behagelig liv. Man trengte ikke å være smart, og det er heller ikke behov for et sinn. Bare hennes to hender var avgjørende for denne jobben. Selv om fabrikken der hun jobbet brøt med arbeidsforskriftene, hvordan ville hun bekjempe dem? Hun hatet fabrikken.

Selv om klokka var elleve da de kom ut, var det fortsatt sol, da det var sommer. Solens fenomen om natten om sommeren og mørke om dagen om vinteren på den nordlige halvkule var først et under, men de nå pleide for det.
Jeevita var en livlig jente:
Hun spurte, 'Nithya, søster!'
'Ja.'
'Hva har skjedd med resten av dem?'
'MMM'
'Hva mener du, mmm?'
'De gjør det, de synes er riktig?'
'Så er du enig med dem? De går og ber om overtid. Det er for arbeidsgiverne å foreslå det. Selv i friminuttene jobber de. Man kunne vaske opp på ti og førti-fem; de jobber fortsatt klokka elleve. Derfor forakter disse innfødte oss. De tror vi er pengegale, så selv de grunnleggende fasilitetene trenger ikke å bli gitt oss. Våre lidelser tar ikke hensyn til dem. Hvorfor kan de ikke forstå dette?'
'De tror at hvis vi tjener mer penger, kan de kjøpe alt de vil ha. Hvis vi snakker slik, vil våre folk tro at vi er misunnelige på dem.'
'Er det ikke en skam?'
'Hva er ikke en skam? For det første er det en skam å forlate landet vårt selv. Mannen min sa da vi kom hit, var det nordmannen som stort sett jobbet i disse fabrikkene.
Hvis temperaturen var under sytten grader, ville arbeideren være i pauserommet. Nå ser du hva historien er? Hvilken oppreisning har vi? '
'Denne slappheten i forhold er våre folks skyld.'

'Noen europeere har en lav oppfatning av oss. Når våre folk også oppfører seg slik, tenker de på oss som usiviliserte. En ting må si mange mennesker verdsetter oss som likeverdige. Vi må rette opp feilene våre og lære å leve som respektable mennesker. Tror du folkene våre vil forandre seg?'
'Søster, du blir emosjonell.'
'Følelsesmessig? Bare det å tenke på det gjør meg sint?'

Jeevita ønsket å endre temaet.

'Søster, jeg har hørt at du kan skrive poesi?'
'Jeg forteller mannen min at poesi har tatt farvel i fiske lukt.'
'Det er en gave å være poetisk, om du ikke skriver det nå slik du er sint på dammen og sluttet å bade der?'
'Ordspråkene i landet vårt er ikke passende her!'
'Hørte du at hjemme hos Vinayakam har de tatt med juveler fra Oslo?'
'Hvem prøver de å imponere med alle disse smykkene? Hvorfor denne dille etter smykker?'
'Roper du meg også, søster?'
'Nei, Jeevita, det er bare min mening. Siden du er min gode venn, kan jeg snakke fritt med deg. Andre vil si at jeg er misunnelig.'

De bodde på en øy. Det virket som to øyer forbundet med en bro. De måtte krysse denne broen for å komme hjem fra fabrikken. Da de krysset broen og var på vei til sine boliger, la de merke til dem. Jeevita begynte å skjelve, Nithya observerte dette, prøvde å virke normal, selv om hun selv var redd.

Det var fire av dem, unge norske menn. Sannsynligvis arbeidere i noen annen fabrikker. De ble sittende på en lav vegg ved veikanten og nyte øl.

'De bryr seg om deres virksomhet. Vi vil gå vår vei,' sa Nithya.

Da han observerte frykten, hoppet en fyr ned fra veggen og kom over veien. De andre så ut til å ta hans som et tegn og fulgte etter.

Nithya følte at hvis alle fire av dem spredde bena sidelengs og sperret veien, ville det ikke være mulig å krysse dem og fortsette. Hva skal man gjøre? Vend tilbake mot fabrikken? Bevisstheten om frykten vår vil redusere volden. Uventet raskt omringet ungdommen dem.

Nithyas frykt forandret seg til sinne; leppene skalv, og hun stirret på dem. Da han observerte dette, gliste en av dem med grusomhet. Han dyttet ølflaskene nær leppene hennes og hånet henne til å være full av dem.

Legenden om Kannaki blinket til Nithyas sinn. Kongen hadde halshugget mannen hennes Kovalan som en tyv som ble tatt og solgte en av et par ankler. Hun kom til retten og brøt den andre ankelen og viste kongen at den var annerledes enn hennes manns beskyldte for å ha stjålet. Brennende sinne på hjertet hennes mot særlig urettferdighet som ble gjort mot ham på grunn av en brann som svelget byen Madurai. Nithya hadde vært i tempelet viet til Kannaki i nærheten av hjembyen i barndommen. Hun husket kanskje at den store kvinnens fryktløshet ville hjelpe dem å rømme på en eller annen måte.
'Jeevita, la oss presse den skumle fyren samtidig og komme oss gjennom. Ellers lar de oss ikke gå.'
'Jeg er redd.'
'Det er ingen annen måte; de er fulle. Vi må på en eller annen måte klare å unnslippe.'

Nithya begynte å presse den tynne ungdommen. Jeevita satte også inn en spurt av styrke og presset hardt. Menneskekjeden ga seg plutselig i uorden. Nithya og Jeevita benyttet anledningen til å komme seg unna og begynte å gå fort, nesten løpende.

Uansett hvor fort de går, var ikke hooligan scene i ferd med å slippe dem løs. De ble irritert over at barrieren deres har brutt gjennom. Sinnet deres matet av mengden alkohol de hadde fått i seg. De prøvde igjen å forhindre at de dro. Med morens høns uhøflighet og forsøkte å redde kyllingen sin fra den hånlige hauken, dyttet Nithya igjen fyren som blokkerte veien hennes og gikk fort.

Å skyve gutter provoserte dem til misforståelsen om at kvinner fornærmet dem. Denne gangen var det ingen flukt. De omringet dem begge og helte resten av ølen sin over kvinner som om de hadde salvet dem. Lukten fra den sprudlende væsken kvalmt kvinner. De følte seg helt ydmyket. Ungdommens rasende latter gjorde dem rasende. Jeevita ropte høyt. Har smerte var vanskelig å bære. Nithya trodde at hun måtte støtte i den situasjonen veldig godt samtidig komme ut av det. Midt i alt dette skjelvet Nithyas øl bløte kropp i den isete vinden. Kanskje de andre følte at dette var nok. Med høy latter flyttet de bort.

Nithya og Jeevita gikk med en følelse av å ha rømt. Jeevita gikk inn i huset hennes. Nithya måtte gå videre for å komme hjem.
Tilbake i vårt land, kunne en beruset ha gjort noe slikt og gått på gaten dagen etter? Fred og harmoni som næret fødselslandet vårt garanterte kvinners ære. Hvorfor lot vi alt dette komme for å bli trakassert? Hvorfor? Mens slike tanker forfulgte hverandre i tankene på Nithya, ventet hennes sinne og frustrasjoner i det heftige døra. Alle hennes undertrykte følelser brøt ut så snart hun så mannen sin. Hun la termosflasken på gulvet og begynte å gråte. Devaguru innså at det hadde skjedd en ulykke. Han la armene rundt henne, trøstet henne forsiktig og tok av seg den øl bløte jakken og kastet den ut på badet. Allikevel hang alkohollukten fortsatt. Hjemmet var ubrukt til lukten av brennevin.

Det var en viss trøst for ham at barna var i sengen.
Han tok med et håndkle for å tørke håret hennes, men hun snappet det fra og tørket det selv og hulket kontinuerlig. Devaguru orket ikke lenger. Da han fikk henne til å sette seg ned på sofaen, spurte han,

'Hva skjedde, Nithya? Hvordan ble du gjennomvåt av dette ølet?'
Spørsmålene hans økte Nithyas nød, og hennes hulkes tempo ble høyere.
'Ikke gråt så, Nithya. Barna vil våkne og være lei seg. Fortell meg først hva som skjedde. Å dele din nød med en annen vil redusere hjertesorg.' Sa Devaguru i en behagelig tone.

Hikkende av og til, og Nithya fortell elendig det som hadde skjedd. I stedet for å svare, satt han dypt tenkt. Hun ble irritert av stillheten hans.

‘Hva er vitsen med å bare sitte? Ring politiet umiddelbart,’ sa hun.
‘Nei, Nithya, la oss tenke litt?’
‘Hva er det å tenke på? De har ødelagt vår verdighet; de trakasserte meg, helte ølen over meg og ydmyket meg de skitne hundene. I stedet for å forstå kvalen min, sier du bare NEI Nithya!’

Braste ut Nithya. Han ble stille. La hennes sinne og elendigheten komme ut i heftige ord tenkte han.

‘Hva er meningen med stillheten din?’ Spurte hun.
‘Nithya, ikke bli urolig. Å handle raskt i sinne er ikke lurt. Antar at de bare koser seg med høyt humør. Tenk på det fra deres siden også?’
'Fornøyelse? Hvem er jeg for dem? De har ydmyket din kone på offentlig vei. Er du ikke en mann?’ Hun er ill sint på ham.
'Se her; En mann trenger ikke å hoppe rundt som en kampkuk. Hvem skal ha nytte av den sinte krigsdansen min?
I tider som dette må man ikke miste følelsen av proporsjoner. Vi må tenke. Vil problemet løses ved at vi går til politiet? Bare en permanent fiendskap vil være resultatet av det. Ethvert vennskap, velvilje og fredelige forhold vil bli blokkert ytterligere. Du sier at de også var unge og fulle. Når effekten av alkohol hadde gått ut, kunne de til og med skamme seg over sine gjerninger. Vi må huske at det er mange sannsynligheter i livet.’

Som om han alltid forsikret henne om sin kjærlighet og beskyttelse, la han trøstende armene rundt henne. Hun krøllet sint ut av omfavnelsen hans og krevde høyt.

'Hva skal du gjøre nå?'

Han reiste seg og trodde helt at han gikk opp og ned i rommet. Stillheten irriterte Nithya ytterligere.

'Hvorfor vil du ikke snakke?'
‘Du blir sint hvis jeg sier noe. Jeg leste en bok for en stund siden. Det er bedre å forstå

fienden i stedet for å beseire ham. Fordi den beseirede fienden vil ønske å hente tilbake og kjempe en gang til. Mens fredelige forhandlinger vil overvinne hans fiendskap. Bare tenk. I dag går du til politiet. I morgen kan de spørre dem. Myrder de noen? Så hva vil skje neste? De kan fornærme deg når de møtes et sted. Trenger vi denne tilstanden?'
'Dine filosofier er ikke praktiske for oss. Kommer du til politiet eller ikke?' Spurte Nithya.
'Vi kan ikke handle rimelig mens vi er sinte. La oss tenke klart. Kan vi la våre to sovende barn være alene, låse huset og løpe til politiet? Antar at de våkner plutselig og begynner å bli bange. La oss tenke på dette over natten. Etterpå, hvis du fortsatt bestemmer deg for å gå til politiet er den rette tingen å gjøre, tar jeg permisjon og går med deg.' Sa han.
'Åh! Din forsikring er bra.' Svarte hun.
'OK, Nithya, stå opp og vask all denne stanken på badet. Vi vil spise etter det. Jeg ventet på at vi skulle spise sammen?'
'Så ... Vi skal ikke til politiet akkurat nå?'
'Hvor mange ganger skal jeg gjenta? La oss bestemme i morgen.'
'Fantastisk mann ... De har giftet meg med en mann som burde ha blitt munk.'

Knurrende for seg selv gikk Nithya til soverommet hennes. Mens Devaguru lurte på om hun ville legge seg, gikk hun raskt inn på badet.
Observere dette, slapp Devaguru litt av.

Det virket for Devaguru at lukten av alkohol fortsatt gjennomsyret rommet. Han hadde krysset mange opp og ned i livet. Det var en tid da han mente at vold var den eneste veien til frihet, da han hadde tenkt på alkohol som en måte å glemme bekymringer på. Men det var over som et lysglimt i livet hans. Nå trodde han at han hadde funnet riktig vei og fulgt den med en fast overbevisning. Kjærlighet og ikke-vold var den rette humanitære tilnærmingen til livet, var hans tro. Å bringe dette ut i praksis brakte mange problemer daglig. Men å håndtere dette problemet bare styrkes for å slippe litt luft inn i det. Den friske brisen så ut til å berolige ham. Han satt i sofaen og lukket øynene.

‘Nithya er blitt ydmyket. Det har etterlatt seg et dypt arr i tankene hennes. Hvordan bøte på det? Ville politiets handling være en kur mot hennes sårede sinn? Ville noen handlinger fra politiet forårsake lignende smerte hos de som hadde forårsaket henne? Ville det være til nytte for menneskeheten å kalle ‘øye for øye?’ I hevngjerrig fiendskap? Hvorfor nøler folk med å akseptere kjærlighetens mirakler? Er den gandhiske måten ikke egnet for tiden?'
‘Skal du gi Gandhi nytt liv? Kom, la oss spise. ’Nithyas sinne så ut til å ha avtatt noe til hans lettelse.

Etter middagen la de seg. Devaguru ønsket ikke å gjenoppta samtalen og, dypere, traumet hennes.

‘Søvn er Guds gave. Det vil helbrede mange mentale sår’, tenker Devaguru sovnet. Men Nithya kunne ikke sove. Devaguru hadde forklart Gandhiske ideer til henne mange ganger, men hun var ikke tiltrukket av dem ennå. Hun følte at det var for arkaisk og ikke praktisk for moderne tid. Uansett, etter å ha blitt oppdratt i Jaffnas kultur, debatterte hun aldri hans prinsipper med ham. Hun var redd for at argumentet ville knekke familiens harmoni. Men hun var ikke forberedt på å tilgi fornærmelsen hun hadde den dagen. Hun var fast i sin tro på at de fire nordmennene skulle straffes på en eller annen måte for sine gjerninger. Ellers var hun redd det kunne være mer trakassering og ydmykelser i fremtiden. Hun konkluderte med at det burde iverksettes tiltak ved å klage til politiet.

‘Tar du permisjon i morgen?’
‘Hvorfor?’ Spurte han søvnig.
‘Å gå til politiet!’
‘Det er ikke nødvendig å gå til politiet.’
‘Hvis vi ikke gjør noe for det, i morgen vil de dra meg i hånden og bortføre meg. Så kan du sitte og snakke filosofi?’
‘Vi må trene tankene våre til å tenke positivt. På den måten vil bare det gode skje.’
‘Hvis du ikke er forberedt på å komme, la det være. Jeg tar noen andre og går.’
‘Hvis du insisterer på å hoppe i brønnen, hva kan jeg gjøre? Greit, som du ønsker. Må gå på jobb om morgenen, la oss sove.’

Ikke ønsket å fortsette samtalen, snudde seg og sovnet umiddelbart.

Kommer til en beslutning, satte hun på vekkerklokken og lukket øynene. De våknet av alarmen om morgenen.

Nithya hadde te klar da Devaguru var ferdig med morgenrutiner. Det var hyggelig å drikke varm te. Han dro på jobb og tenkte at hun så rolig ut. Hun ble stille. På vei til jobb tenkte han bekymret på Nithya.

'Hun er tross alt en gjennomsnittlig kvinne. Hun kom til dette landet med mange ønsker og drømmer. Problemer hadde ingen plass i disse drømmene. Det er noe dårlig også her, hun vil sakte lære om de nye omstendighetene. Må kjøpe bil snart. Det blir færre problemer hvis hun reiser med bil. Jeg trodde det var en unødvendig luksus. Men nå har nødvendigheten oppstått.' Bølger av slike tanker angrep ham mens han gikk.

Malathi går på skole. I dag hadde hun skole, men Nithya har enn annen plan. Nithya vekket henne og babyen Kokila. Hun ga dem morgen stell og gjorde dem klare. Hun ringte til Venkatesh og fortalte ham om hendelsen. Selv om han stilte mange spørsmål, er han enig og ankom uten forsinkelse. Da hun ba Malathi passe babyen, reiste sammen med Venkatesh i bilen. De tilbrakte mer enn en og en halv time i politistasjonen. Hun kryssavhørte gjentatte ganger. Da hun var ferdig med å skrive klagearket, følte hun at hun hadde fått nok. Hun begynte til og med å lure på om mannen hennes kunne ha rett. Men på den annen side imponerte ikke hennes skjønn om at hennes handlemåte var riktig. Nithya kom hjem. Babyen sov. Malathi lekte med naboen. Hun var lettet over at det ikke var noen problemer hjemme. Malathi var glad for å se moren.

'Mor, hvor gikk du med onkel?'
'Til politiet.' Sa hun og bet straks tungen.
'Hvorfor gikk du til politiet?'
'Åh.. kjære, det var fordi noen trakasserte meg på gaten.'
'Vil politiet ta de menneskene?'
'Ja.'
'Mor, jeg er sulten. Det blir sent å gå på skolen.'
'I dag trenger du ikke å gå på skolen. Hold deg hjemme og studer.'
Da hun følte seg skyldig for å ha gått uten å mate barnet, serverte hun raskt maten.

*

Devaguru kom tilbake fra jobb, badet seg og kom inn i stuen. Han fant Malathi opptatt av å tegne noe. Han var nysgjerrig på å se hva som holdt så sterkt opptatt og kikket over henne. Hun tegnet to figurer. Da Malathi observerte at faren hennes så på tegningen hennes, smilte hun.

‘Hva er dette bildet, kjære?’
‘Jeg tegner politiet.’
'Hvorfor? Liker du politiet?’
‘Mor gikk til politiet.’ Det fikk et hardt slag i hodet på ham. Uten å forråde sjokket, spurte han henne.
‘Hvem gikk hun med?’
‘Med Venkatesh onkel.’
‘Han satt ved siden av barnet.’
‘Pappa! skal du ikke spise?’
‘Jeg er ikke sulten, kjære.’
'Hvorfor? Spiste du på restauranten?’
Han smilte uten å svare.

*

Nithya kom hjem fra jobb. Hun var sjokkert over å finne maten uberørt. Det ble ikke svart på spørsmålet hennes hvorfor han ikke hadde spist.
Hun gjentok det mange ganger, men han var stille som om han var døv. Anta at hun gjorde noe i strid med hans ønsker. Det var hans måte å tie.
Skyldig samvittighet plaget henne.
'Vær så snill å tilgi meg. Ikke vis sinne ved ikke å spise.'
‘Jeg er ikke Gud som skal tilgi deg, Nithya. Jeg er bare et menneske. Du har all rett til å gå til politiet. Jeg sier ikke at det var feil. Ting skjedde ikke som jeg ønsket. Så jeg er den skyldige. Jeg har all rett til å straffe meg selv. Jeg skal faste i tre dager.’
‘Hvorfor er du så grusom?’
‘Det er ikke grusomhet. Jeg må rense tankene mine. Det er alt!'

Hun visste ingenting hun kunne si eller gjøre for å overtale ham til å ombestemme seg. Det Nithya håpet på skjedde ikke. Politiet grep ikke slik hun forventet. Ungdommen, i sin berusede overmod, hadde nettopp ertet henne. Denne kvinnen forsto ikke det. De hadde ikke rørt henne. Den andre kvinnen Jeevita som hadde fulgt henne, hadde ikke klaget. Nithya hadde overreagerte og hadde brukt ekstreme tiltak av protesten. Politiet bestemte seg for ikke å forstørre et mindre problem. ‘Et brev som sier’ da det ikke er tilstrekkelig bevis klagen avviste!’ Hun skammet seg over å vise brevet til Devaguru.

KAPITTEL 2

Dette kapitlet handler om livsstilen til Devagurus fødeland.

Kronen på Lanka er Jaffna-halvøya. De syv perlene som lengtet etter å pryde den kronen, var øyene utenfor halvøya. En av dem, som avviste betegnelsen som en øy, foretrakk forbedringen av å bli kalt en by. Det er Karainagar.

Åkrene kunne dyrke bare en del av året. Landbruket var belastende og ulønnsomt. Jordens purker gikk sørover som kjøpmenn. De forfulgte sine kommersielle virksomheter med hardt arbeid og kraft og lyktes. Blant dem ble folk som 'Badulla Murugesu' og 'Bandarawela Chellappah' kjent for sin suksess. Karainagars skjønnhet ble lagt til av husene som steg som et mål for deres velstand.

Det var heller ikke mangel på naturlig skjønnhet. Det var alltid en kjølig bris som kom ut av havet fra alle retninger. Ponnalai-broen som var forbundet med Jaffna-halvøya som en rett linje over havet, syntes å bevise at Karainagar virkelig var en by og ikke en øy. Nord for øya ligger den store hvite sanden på Casuarina-stranden. Casuarina-trærne og den søte duften skruer furubusk til havbrisen som produserer naturlig musikk. Turister strømmer for å glede seg over alt dette i stort antall.
Palmyrah tre toddysesonger bringer også lokalbefolkningen til å glede seg over den. De ville søke stranden for å hengi seg til Jaffna-delikatessen Palmyrah-rotsuppe og gleden av toddy.

Tilbake til stranden ligger VadaKadu. Chidambaram på Eelam, som symboliserer de hinduistiske religiøse andaktene til Karainagar-borgerne, ligger her. De årlige festivalene i tempelet feirer hver desember. Festivalens høydepunkt er bilfestivalen. Det ser ut til at hele halvøya hadde kommet sammen som en bi kake. Folk fra Moolai, Chuzhipuram, Vattukotti, Manipay og andre steder kommer for å oppfylle sine løfter.Gatene rundt tempelet ville være som en gigantisk basar.

Mange forskjellige typer Kavadis går i prosesjon rundt tempelet, dekorert med påfugl fjær, blomster og melkepotter, ordnet i forskjellige motiver de bar på hengivnes skuldre med gunst. Mange andre oppfyller løftene sine og vedvarer fysisk smerte.

Det er en lagerhavn på vei til Kayts sør for øya. For å utnytte havnens fasiliteter og forbedre nærområdets økonomi etablerte Ceynor Ceylon og Norges samarbeid.

Ceynor er en fabrikk for å bygge fiskebåter. Fiskeren har fått lån for å skaffe fartøyene. I nærheten av Ceynor, en Sri Lankas marineleir installert uten å gjøre rede for deres skjulte motiver. Den skulle kontrollere smugleraktiviteten i området. Senere, da det singalesiske sjåvinistiske herredømmet innførte en krig mot de tamilske områdene, ble denne marineleiren forandret som sin kjerne og svelget de fleste kystområdene og førte dem under dets uforskammede styre.

Det var ingen drikkevannsbrønner i alle deler av øya. Det var først og fremst saltvann. Men tre områder hadde godt vann, men Vellalar (høy kaste) fikk ta vann fra egen brønn og andre hadde sin egen. Kunne ikke avvike regler som ikke skrevet. Selv de som skrek på offentlige plattformer at ‘singaleserne knuser oss.
I disse ingen slutt på dette tyranni?’ Spurte ikke om det var noen rettferdighet i å behandle en del av deres folk født av jorden, som lav kaste og behandle dem som slaver. Er deres opprørende standpunkt om at Jaffna-jorda og de utmerkede vannbrønnene hører til evangeliet om at hele Sri Lanka bare tilhører det singalesiske buddhistiske goigama-kastefolket som tilbakevist?

Landene utenfor rismarkene ble bare tildelt minoriteten Tamils å bo. I Sør-Afrika hadde apartheid mislyktes. Men i Karainagar, apartheid basert på kaste? Det var den tiden da Devaguru som ungdom som ønsket en helt, vokste opp i Karainagar.

Han var full av romantiske tanker dag og natt. I hans fantasi var hans Asia-sykkel amors vogn. Å sykle opp og ned på veiene der pene jenter bodde ble ansett som en imponerende prestasjon. Han trodde å sykle uten å berøre håndtakene, og lignende stunts ville imponere jentene som en helt når de møter ham på gata. Han mente at bølle oppførsel var mandighet og at jenter elsket slike menn. Han dyrket heltebildet sitt ved å gå inn i andre klasserom og kaste bort guttene der. Han ble stolt av denne grove oppførselen. Da medstudentene hans roste dem, var han likevel innvendig redd for at det ville være en ulykke hvis skolemyndighetene og de eldste hjemme fikk høre om denne voldelige aktiviteten.
I hemmelighet ønsket han å bevise sitt heltemot i det store og håpet på en slik mulighet til å presentere seg. Selv om tanker om kjærlighet og heltemot plaget ham, forlot han ikke de kommende prøver av skole fagene.

Den dagen gikk Devaguru på skolen som vanlig. Glede og spenning skulle på skolen. Det var deilig å se på jenter som pratet med vennene sine mens de trampet på skolens verandaer, og det var en gledelig og tilfredsstillende opplevelse å streife rundt i skole gården.

Middagsintervallet var over, og den lærte læreren ledet den religiøse klassen.
Han trollbundet ungdommene av sine religiøse historier sammenflettet med seksuelle temaer. Det skal ikke misforstå som et vulgært emne. Religion er å vise vei til lykke. Man kunne måle den mer utrolige åndelige lykke ved å oppleve jordiske gleder.

Vanlige mennesker kan ikke evaluere det allmektiges vidunderlige mysterium. Skapelsen er Guds vilje. Menneskelig forening og relasjoner er de første trinnene mot det. Det neste trinnet er å oppleve forholdet mellom Skaperen og mennesket. Han fortsatte med å forklare og kastet ut alle innvendinger. Det var i klassen hans at dette skjedde.

Fire smarte unge menn gikk plutselig inn i skolen, gikk inn i hvert klasserom og kastet noen flygeblad. Det var som en tornado som dukket opp og forsvant i et øyeblikk. Pamflett Distributørene hurtighet og motivasjon hevet dem til heltenes nivå. Alle diskuterte om dem. Devaguru leste et av flygebladet.

Det var stemmen til ungdommens kokende harme mot regjeringens undertrykkelse og vold. Det spesifiserte volden som ble sluppet løs på publikum om natten av Karainagar marine-leiren. Det som anses å være rykter ble bevist med fakta. Hvis marinens grusomhet og tyranni ikke konfronteres, ville hele Karainagar bli en betydelig marineleir, advarte den. Pamfletten hevdet at helten fra livlig ungdom er det som opprettholder jordens verdighet og ære. Slike sannheter vekket den søvnige dømmekraften i Devaguru og forvandlet ham til en annen person.

Julius Caesar, i seirende arroganse, sies å ha utbrutt: 'Jeg kom, jeg så, jeg erobret' ville den srilankiske marinen kråke triumferende og dermed stå på Ponnalai-broen? Tanker om kjærlighet i ungdomsårene var vulgære. Devaguru lurte med skyldfølelse på om han hadde kastet bort tid og krefter på det i stedet for å elske sitt land og folk. Det virket som om hans hjerte ønsket og tørste etter en ny mening med livet.

Mens bekymringene for den nye betydningen økte, passerte han den tiende klasse eksamen, noe som gledet familien hans. Det neste trinnet var inngangen til universitetet. Skolen hans lærte ikke fagene han trengte til neste nivået, så han ble med på Karainagar Hindu College, som var langt til Ponnalai-broen.
Han fikk nye venner der. Mange elever var kjent med politikk og begivenheter i landet. Etter skolen møttes de og diskuterer den økende volden overalt. De så ut til å ha mistet all tillit til de tamilske politikerne, som virket maktesløse til å ta noen positive grep mot den voksende voldsomme Singalesisk-sjåvinismen. De var vellykkede bare med å puste ut tamilsk rasismes flammer mot Singalesisk-rasisme. De oversatte denne tamilske handelsstoltheten til en stemme bank. En gang ble de parlamentsmedlemmer. De brukte tiden sin på å finne noen unge menn jobber og noen forretningsfolk lukrative innrømmelser fra regjeringen.

De snakket volumet i parlamentet og fikk de som ble publisert i de tamilske avisene, etablert sitt heltemot. Mens de holdt taler på offentlige møter, opphøyde de de gamle tamilenes makt og tapperhet. Singaleserne lyktes pent i å gjennomføre de godt lagt planene. Halvparten av tamilene ble stemplet som statsløse statsarbeidere og fratatt sin stemmerett: Singalesisk bare ble kunngjort som statsspråk, fylt ned det uvillige halsen til det ikke-singalesiske folket. Stand ordinering introduseres for å forhindre utdannelsen til tamilene. I de nordlige og østlige provinsene ble tamilenes tradisjonelle land kolonisert og bosatt med singalesiske kjeltringer og overbevise. I den østlige provinsen skaper to nye singalesiske valgkretser land røvet fra tamilene. Landområdet som forbinder de nordlige og østlige områdene ble endret fra det tamilske navnet til Singalesisk og relatert til de tapre tamilene i Sør-Vavuniya, og skaper dermed en annen Singalesisk-lomme midt i tamilske områder.

Selv om de tamilske politikerne var godt klar over alle disse ordningene, kastet de bort tiden sin på å snakke oppriktig retorikk og ikke gjøre noe.
Avtalene de signerte med singalesiske ledere ble kastet i søppelkassen selv før blekket hadde tørket på dem!

For å redde landene, rettighetene og selvrespekten til tamilene, hadde ungdommene ikke annet å gjøre enn å bli krigere med våpen. Ikke-vold forstås bare av mennesker. Studentene som studerte med Devaguru sluttet plutselig å komme på skole og ble rapportert å ha sluttet seg til frigjøringsbevegelsen. Det skjedde mens alt dette skapte en variert kjemisk reaksjon i Devagurus sinn.

*

De annonserte visningen av tre filmer. Det er Neruppu (ild), Theerpu (dom) og Thangapathakkam (gullmedalje) på Tv i et lokal. Siden han hadde gått glipp av 'Gullmedaljen' da den ble vist i teatret, bestemte han seg for å se TV-showet som startet klokken sju og avsluttet klokka 3 morgen.

Det var et stykke fra hjemmet hans til hvor filmen viser. Han ble forstyrret omtrent den sene timen og familiens misnøye, så han tråkket sykkelen hardt for å komme hjem. Gate lamper var svake da han nærmet seg kjøpesenteret Gemini. Plutselig gjorde kraftige lys blinde øynene hans. Neste øyeblikk sperret væpnede marinemenn hans vei.

‘Gå av sykkelen!’ Brølte en av dem.

Før han fikk stille sykkelen, hoppet en annen kar og sparket sykkelen hardt. Devaguru ble kastet av sykkelen og falt med et slag på veien. En kar tok tak i kragen hans og spurte ham: ‘Hvor har du vært? Få ut identitetskortet ditt!’. I sin hast med å komme til filmvisning, skjønte han at han hadde glemt å ta med seg identitetskortet. Da de så at han blinket uten å svare, slått en kar kraftig med pistolen på Devagurus mage. Klarte ikke å bære den uutholdelige smerten, han ropte 'Amma' og falt til bakken.
To av marinemennene dro ham ved kragen til kjøpesenteret Gemini, og pekte på varselet på veggen og spurte ham: 'Hvem limte dette inn?' 'Jeg vet ikke,' sa han sannferdig. ‘Pariah Tamil’ skrek en av dem og ramlet igjen pistolens håndtak voldsomt i magen til Devaguru. Det så ut til å gjennombore magen og ryggraden. Han falt på bakken og vri seg med uutholdelige smerter.

Så kom en overordnet offiser i gruppen og signaliserte de andre om å slutte å slå ham og sa. ‘Hvis du kommer uten identitetskortet ditt i fremtiden, blir du skutt og kastet i sjøen. Gå nå. Forsvinn nå. ’Han gikk hjem mens han syklet med den uutholdelige fysiske smerten og ydmykelsen påført ham. I det øyeblikket bestemte han seg for å bli med i frigjøringsbevegelsen og tilintetgjøre Singalesisk-staters væpnede terrorperiode fra Karainagar-jord.

KAPITTEL 3

Nithya hadde gått på jobb. Malathi gjorde regning en stund.

Devaguru syntes hun var flink til det. Det var hans ønske at hun skulle bli undervist i tamil i fritiden. Både Nithya og han lærte henne tamil. Han insisterte på at hun vokste opp med en tamil identitet, og tamils kunnskap var viktig for det. Tamilforeningen understreket også det samme poenget. I noen land lærte de tamilske foreningene tamil til barn først og fremst om deres tjenestemål. De skulle undervise tamil på skolene som var en oppmuntrende begynnelse.

Tamilske familier snakket tamilsk hjemme. Barna syntes det var vanskelig å uttale ordene riktig, ettersom grunnskolespråket deres var norsk. De syntes det var vanskelig å skille de tamilske og norske ordene daglig. På grunn av Devagurus utmattende innsats var Malathi noe i stand til å identifisere tamilske alfabeter og lese og uttale dem riktig. Men hun trengte fortsatt mer opplæring. Devaguru var aldri lei av å skaffe bøker fra India og Sri Lanka for å forbedre Tamils kunnskap. Han ba alltid vennene sine som dro til India om å ta med bøker til Malathi. Noen av dem spottet ham om dette bak ryggen.

Malathi sovnet på fanget. Hun har ingen bekymringer nå. Hun kjenner ikke landet for foreldrenes kommer fra. Hun vet ingenting om troen og tradisjonene der. Men hun må ikke bare forstå, men være betinget av å elske og respektere dem. Vi ville som foreldre unnlate vår plikt hvis de ikke lærte tilstrekkelig å gjøre det. De burde komme tilbake til vårt fødeland og leve som patriotiske tamiler der. Å leve slik bør være prinsippet for enhver tamil som bor i utlandet. Slike tanker som omsluttet ham, kjærtegnet han kjærlig datteren, bar og la henne forsiktig på sengen hennes. Da han kom tilbake til stuen, satte han på TV-en og reduserte volumet. Han klarte alltid å se på nyhetene når det var mulig. Å holde seg informert om verdensnyhetene gjorde at en person var klar over hva som skjer rundt ham, var hans mening. Det er praktisk å se på TV. Det er som å se hendelser direkte.

N.R.K (Norges statlige kringkastingsselskap) sendte urettmessig ut nyhetene. Innimellom lokale nyheter, Plutselig vil de vise et stykke utenlandske nyheter. Så kom de tilbake til de lokale nyhetene. Devaguru kunne ikke forstå hvorfor de gjorde dette. Nyhetene byttet fra utenlandske til lokale tiltrukket Devagurus oppmerksomhet. Med bildeteksten NYNAZIST i Oslo fortsatte den med å gi nærmere detaljer. Det hadde vært et protestmøte fra antirasistene, en anti-nazistisk ungdomsgruppe. De hadde oppdaget bygningen der nynazistene bodde.

Sistnevnte hadde kastet steiner og andre raketter fra innsiden mot demonstrantene som kunne forårsake alvorlig legemsbeskadigelse. Nyheter viser i det begynnelsen. Da ankom politiet stedet og krevde at alle NYNAZIST inne i bygningen skulle komme ut.
I stedet for å underordne seg ordren, piltet politiet med steiner og skarpe instrumenter. Politiet kastet deretter tåregassbomber inne, holdt tilbake ungdommen og arresterte dem. En av dem hadde vært en jente på tretten år. Politiet fant våpen, kniver, økser og andre slike skarpe instrumenter, datamaskiner, permer og mye annet fra bygningen.

Da Devaguru så på den lille jenta som identifiserte seg selv som en NYNAZIST, mistet han interessen for resten av programmet.

‘Hva kunne et ungt barn på tretten vite om historiske sannheter? Analyserte og undersøkte hun dem og ble deretter med i NYNAZIST? Hva oppnådde Hitler og Mussolini? Italienerne drepte Mussolini som en hund, som deretter hengte kroppen opp ned. Hitler skrøt av at tyskerne ariere ville erobre hele verden. Han sverget at han ville utslette jødene. Hitler behandlet dem som dyr. Han sendte tusenvis av dem til gasskamrene og skapte fjell av døde kropper. Etter hvert, den siviliserte verden prøver å glemme disse foraktelige og mest tragiske flekkene i historien. På dette tidspunktet, innføringen av NYNAZIST ... Skal de ødelegge de gjenværende jødene? Er det mulig når de har et eget land? Eller skal de drepe asiatene og afrikanerne som har søkt tilflukt i europeiske land som rømte fra nevrose politikere som hindrer den nylig uavhengige i å gjøre den friheten tilgjengelig for alle i landet.

Etter hvert som vitenskap og teknologi utvikler seg og evnen til å ødelegge menneskeheten med nye våpen vokser, har menneskets etos krympet til en liten størrelse? De rike landene som produserer våpen, skjenker olje på de rasende borgerkrigen. Er disse maktene som promoterte NYNAZIST og slike destruktive elementer? I demokratiets navn er det plutokrati som fostret. Komfortable livsstiler øker med den glemte fremdriften i vitenskapen. Glemmer vi vår plikt til å ta vare på den yngre generasjonen i vår enorme luksus? Hva er ubegrenset frihet? Er det å gå tilbake til å ha på seg gress og blader og bo i huler?
Har rettigheter og uavhengighet avskåret forholdet? Bekkene som slutter seg til den rene elven vil bli renset. Men hvis disse bekkene blander seg med forurenset vann? Har menneskeheten fått noe fra minst de to siste verdenskrigene? Hvorfor bruker de milliarder penger på å produsere dødelige våpen som vil skape massiv ødeleggelse og kaos? Det er de rike landene og til og med det indiske subkontinentet der millioner lever under fattigdomsgrensen. Er det nødvendig å produsere atomvåpen? I landet der Mahatma Gandhi ble født, var jubelen over. Produksjonen av atombomber skadet ham.

Han slo av TV-en og gikk inn på barnesoverommet. Da han så dem sove, trodde han det var guddommelig glans i deres uskyldige ansikter. Det står at hvert menneske har en verden i seg selv. En manns individualitet er omfattende som verden. Hvor mange milliarder slike mennesker skaper menneskeheten? Hvor slutter individualiteten, og hvor begynner livet i samfunnet?'

Han gned datteren sin lystig.

*

På denne øya var det malt et blått hus, vendt mot stranden, skilt fra de andre hjemmene.

Det var fire personer i huset. Kjell så ut til å være deres leder, og hans skinnende, barberte hode ga ham et spesielt ondskapsfullt blikk. Hardheten i ansiktet skyldtes kanskje arrogansen og hatet i ham. Haralds hår var naturlig lys. Men han hadde farget det grønt. Han ønsket at håret hans skulle se annerledes ut enn alle andre. Hjertet hans brant av fiendskap mot mennesker. Han virket som den korteste av de fire.

Alfred hevdet ikke noe individualitet gjennom hårfargene. Frisyren hans var lik den som den gjennomsnittlige nordmannen.
Men det var litt lenger å nå skuldrene hans. Hans revne klær var ikke et resultat av slitasje, men en del av et særpreg.

Bare Jon så normal ut. I en mengde nordmenn kunne han møte dem til tross for identifikasjon. Jon konstruerte denne normaliteten. Han var den skremmende rasisten blant de fire av dem. Han var en hard-hard rasist som følte at bare hvite skinn mennesker hadde rett til å nyte verdens makt og velstand.

Hvis hver mann var en egen verden, samlet fire verdener seg der. Men siden troen deres var identisk, ønsket de å opptre som et team.

Man kan ikke skille nordmennene og kaffen. Den duften av kaffe er alltid til stede i hjemmene deres. Men det var lukten av alkohol som gjennomsyret dette blå huset. De må ha drukket ganske mye øl etter antall tomme flasker som er samlet i et hjørne. Som om han ikke likte stillheten i rommet, sa Kjell plutselig: 'Vi lærte de to en god leksjon.'
Jon var enig, ‘De var livredde. I fremtiden vil de ikke tenke og gå alene.'
‘På en måte virket det som en synd.’
‘Nei, bare en tanke.’
‘De bør holdes på sine rette steder. Ellers vil det være et problem.’
'Nå ser det ut til at de kjører rundt i en bil.'
‘De skal skjelve av skrekk hver dag. Først da vil tamiler se veien tilbake.’

De drakk mer brennevin. Temaet for gutter samtale endret seg.

‘Så du gårsdagens T.V.-nyheter?’

'Hvilken?'
‘Det er tre tamiler brent i Tyskland. Først da vil de løpe tilbake til landet sitt. Ellers vil det ikke fungere hvor som helst.'
‘Uansett hvor du snur deg, ser du disse svarte hundene. Jeg har lyst til å slå dem i hjel når jeg ser dem.’
‘Det er så mange problemer skapt av disse menneskene.’
‘Skolene barna deres går på, stinker av hvitløk.’
‘Det vil liksom komme til diskotekene også.’
‘De kom med ingenting. Nå har tamilske folk biler, hus, penger i banken. Her ser vi oss om etter jobber.’
‘Bare noen kom først. Nå er de omtrent to eller tre hundre. Etter en stund vil tamilske folk ta over Vardø, ser det ut til.’
'Hvorfor ikke? Våre folk har høyst ett barn. Disse karene produserer fem, seks og formerer seg hurtig.'
‘De blir alle tatt hånd om med skattepengene våre.’
‘Vi vet hvordan de bodde i sitt tiggerland! Her kjører med de dyre og raske bilene.’

Midt i denne samtalen løftet Jon stemmen og ropte!

‘De er søppel til Norge og jages ut. Norge er for nordmennene. Ikke for de fremmede hundene. Denne griseflokken må løpe til skogen.’
‘Ropte Kjell entusiastisk. ‘Jon, den beste måten, ser det ut for meg, er å brenne dem sammen med husene sine som Tyskland.’
'Nei! vi kan ikke gjøre det. Vardø er et lite sted. Vi vil komme i trøbbel, og vi bør håndtere hver av dem separat. Vi bør kontinuerlig trakassere dem uten å komme i trøbbel selv.' Harald endret det.
Alfred spurte,
'Hvorfor trykker vi ikke ut og distribuerer flygeblad?'
‘Ja, men til hvem og hvordan?’
‘Til tamilene, selvfølgelig!’
‘Hva sier vi i flygebladet?
‘Vi vil advare grisene om å komme seg ut av landet, ellers vil vi forbrenne til aske.’
‘Det er bra at Kjell har en datamaskin og skribent her.’
'God idé. Hvis vi bestemmer oss for hva vi skal skrive, kan vi begynne å jobbe med en gang.’
‘Vi burde levere dem skjult, etter midnatt.’
‘Ja, vi må ikke bli tatt for politiet.’
‘Vi må være forsiktige.’

‘OK. Nok av skravling. La oss bestemme hva vi skal skrive.'

De var stille en stund. Kjell tok med papiret og pennen. Jon brøt stillheten,

‘Det er ikke nødvendig å være sivil for disse grusomme grisene.’
‘Ok, du dikterer. Jeg skal skrive.'

Etter noen rettelser fullførte de meldingene i flygebladet.

Griser, kom deg ut!
Norge er vårt land. Landet vårt er bare for oss. Det er ikke noe sted for deg her. Her er den første advarselen for deg. Hvis du ikke følger dette, vet du hva som vil skje? Akkurat som i Tyskland, vil husene deres brennes. Du kommer til å steke som griser inni dem. Vi advarer dere! Gå ut av landet vårt så snart er mulig.

Norge er for normen!

De var fornøyde med innsatsen, og de leser den på datamaskinen. Tittelen var 30 poeng bred. Innholdet var 20 poeng. Norge er for Nordmenn var 25 poeng. Hundre eksemplarer de skrivet ut med lasers skriverens hjelp. De så alle fornøyde og begeistret ut.

De ventet til klokka et på morgen og delte seg i par.
Det var veldig mørkt ute da de tok beskjedene og forlot huset. Alfred og Jon gikk i den ene retningen, og Kjell med Harald gikk i den andre.

Tamilenes vane var å åpne sine brevkasser hver dag for å se om noen brev hadde kommet fra Sri Lanka. Den dagen var også denne trykte flygebladet blant dem.
Da Nithya leste den, var hun fortvilet og sint. Hun skulle drept om hun vet mannen som skrev dette. Men denne raseriet var bare et øyeblikk; så endret det seg til hjelpeløshet og nød. Hun gjorde seg klar til å gå på jobb. Hun dro vanligvis etter at Devaguru kom hjem. Da han kom og sa: 'Se hva disse krangler har skrevet!' Forlot hun. Devaguru leste beskjeden og grublet rolig over sammensetningen av meldingen.

Det var sinne, uvitenhet og trangsynthet. Det var en despotisk vevd inn i den. Å behandle tamilene med respektløshet og tvinge dem til underkastelse gjennom terror var også i den. Han kunne ikke måle hvem som skrev dette eller tallstyrken til de som sto bak. Uansett var han bekymret for følgene av dette flygebladet. Akkurat som han forventet, skapte flygebladet opprør blant tamilene. Han hørte at forskjellige meninger sirkulerte.

'Dette er landet deres. Det er det de sier.'
'Dette er arbeidet til noen få dårlige mennesker som prøver å skremme oss.'
'Hva om hendelsene i Tyskland skjedde som skjer her? I stedet for vanære, bedre gå tilbake.'
'Folk her er snille. De har humanitære verdier. Bare på grunn av noen skurkhandlinger, betyr det ikke at alle de andre er slik. Hva vil de gjøre med ulykken som noen sladder gjør?'
'Uansett hva det er, må du klemme det i knoppen. Det er farlig hvis noe vokser.'

Midt i slike varierte meninger ideen om å innkalle til et møte i Tamil foreningen ble sterk. Satkunam, som var president, arrangerte et møte i foreningen lørdag kveld. En stor mengde kom til møtet som om de representerte alle familiene. De fleste av dem var emosjonelle. Devaguru la merke til at noen av de sinte unge mennene mumlet om gjengjeldelse. Han trodde dette møtet ville være nyttig for å kanalisere følelsene deres. Han tok plass ved siden av og observerte prosessen stille.

Møtet begynte.

Satkunam sa uventet: 'Jeg foreslår Devaguru som president for dette møtet angående de aktuelle problemet.' Ragu reiste seg og sa at han aksepterer det. 'Devaguru ble ansett for å være en oppreist mann.' Satkunam mente også at han ville analysere problemene dypt og med skarpsindighet. Devaguru var flau. Han nølte.

Men folket i forsamlingen godkjente også stemningen forslaget. Etter det, han ønsket å respektere folket og deres tillit, gikk han opp og satte seg i den ledige stolen ved siden av Satkunam 'Takk for at du ba meg lede ut av dette problemet. Emnet som berører oss, kan nå påvirke oss mer i fremtiden. Vi skal ikke la følelsene våre styre oss. Jeg vil be om at vi nærmer oss problemene med visdom og dømmekraft. konflikten er likevel liten og i begynnelsen. Alt bør også tas i betraktning!' Sa Devaguru og satte seg.

'Det er ikke noe lite eller stort med konflikten. Som dette er hvordan i Tyskland gjorde folket ingenting. Du vet hva som skjedde senere!' Amuthan spyttet ild. Han hadde rykte om å være forhastet og ekstremist.
'Jeg er enig med Amuthan. Vi må ta noen grep.' Sa Kumaran.
'Hvis vi bøyer oss, fortsetter de å slå oss ned. Er det ikke det som skjedde i vårt fødselsland?' Sa Arjun.

Tamilske folk satte pris på ham at han er modig og en dristig handlingsmann.

'Hvorfor ikke be om politiets beskyttelse. Denne kampanjen stimulerer folket mot oss. Politiet må gi oss beskyttelse,' sa Ragu.
'Å ja! Visste vi ikke i vårt moderland om beskyttelsen av politiet ga oss?' Sa Arjun sarkastisk.
'Bror Ragu vil gå til politiet. Vi vet ikke hvem som skrev ut og distribuerte denne kunngjøringen. Hvis vi klager over at noen stjeler et dekk, sier de:
'Fortell oss om du vet hvem som stjal det! Hvis vi gir dem denne beskjeden, vil de si det samme. Denne handlingen er bortkastet tid og energi. Det vil ikke fungere.' Sa Satkunam og satte seg.

Etter denne talen var det stillhet en stund. Så startet murring av å chatte med hverandre. På dette tidspunktet reiste Devaguru seg og snakket rolig og fortalte hvert ord.

‘Vi er emosjonelle. La oss slappe av i våre mentale spenninger først. Jeg vil fortelle deg en historie. Vi vet alle om den store dikteren Bharathiar. Det er en bok om ham med tittelen ‘Barathi som komponerte Ponchalis løfte. Han var en patriot som støttet den nasjonale kampen for uavhengighet. Han vekket folket til å vise sinne mot undertrykkelse. Han var ikke imot vold. Jeg husker setningene en engelsk dame snakket med Bharathiar. ‘Krig vil aldri ha nytte. En krig rettferdiggjør en annen. De som tapte, vil hevne seg på de seirende. Kjærlighet og ikke-vold er den eneste veien til fred og ikke sinne og krig.’ Han stoppet og bemerket de samlede reaksjonene, særlig Arjun og Amuthan. Mens de var stille, fortsatte han: ‘Det nytter ikke å bli sint bare fordi de har skrevet ut disse merknadene og lagt dem i postkassene våre. Vi må prøve å forstå problemene deres først. Vi må handle for å forstå fiendens mentalitet. Hvis vi ønsker hevn, vil det bli en kontinuerlig historie. Tror du vi kan beskytte oss mot motgang ved hevn?'

‘Vi må lære dem at vi er siviliserte mennesker. Det er viktig. Jeg vil gi deg et eksempel du kjenner godt. Kan vi falle og bite hunden for å ha bitt oss? Jeg vil gjerne legge en idé foran dere på deres vegne. Vennligst undersøk denne ideen. Vi vil skrive et åpent brev til de godhjertede i Norge. Vi vil forklare dem kortfattet om våre lidelser i vårt fødselsland, hvorfor vi måtte komme hit som flyktninger. Folk herfra immigrerte en gang til Amerika. Hvordan hadde de følt seg hvis de andre amerikanerne hadde truet dem med vold? Vi vil stille dem spørsmål som vil røre deres humanitære verdier. De må forstå at forskjellen i farge mellom oss ikke er vår skyld.

Vi har kommet til dette landet med tillit til deres vennlighet. Vi vil forklare at trakassering og ydmykelse av oss ikke er i samsvar med dette landets raushet og sivilisasjon. Vi må plassere foran dem i vår frykt og nød som vil berøre deres hjerter.
Noen av oss kan sette sammen og utarbeide en slik flygebladet og distribuere den. Vi får se hva slags reaksjon dette får, og deretter bestemme oss for neste trinn.'

Devaguru sluttet å snakke og så på forsamlingen. Satkunam var veldig fornøyd. Han hadde forventet at Devaguru ville legge frem noen gode praktiske ordninger, og det var derfor han hadde bedt sistnevnte om å lede møtet. De fleste av folket der nikket på hodet i samsvar med hans forslag.

'Vil dette fungere? Hvis vi lar det være slik, vil de ikke prøve å være morsomme med oss?' Lurte Amuthan.
'La oss prøve denne tilnærmingen først. Vi vil observere reaksjonen,' sa Satkunam.
'Vi bør legge ved flygebladet deres også med vår. Da er det bare nordmannen som forstår det hele.' Sa Arjun. Dette forslaget ble også akseptert og tilfredsstilte de unge mennene.

Merknadene utarbeidet av Tamil forening ble distribuert og lagt ut i butikker og restauranter. Under det passerte de truende flygebladet. Mange leste disse. De fleste av dem var sympatiske med tamilene og uttrykte dem åpent. Det virket som om Devagurus idé hadde lykkes.

KAPITTEL 4

Devaguru hadde hørt at forskjellige grupper begynte å danne seg for å gjenopprette Eelam Tamils 'rettigheter og den endelige frigjøringen. Han visste også at disse gruppene arbeidet for det tamilske rasets verdighet. Kjempere fra disse gruppene ble kjærlig kalt 'guttene' av Jaffna-folket.
Han kom i kontakt med seniorstudentene i Karainagar Hindu College som tidligere hadde sluttet seg til en av gruppene og gikk inn i den selv.

Han måtte være hemmelighetsfullt i noen måneder uten å trene i en by som heter Kondavil på Jaffna-halvøya. Selv om folket i Kondavil var veldig snilt og støttende, var denne perioden ikke produktiv. Han lengtet etter å få skikkelig militær trening, være på slagfronten og utfordre den Srilankisk militære. Det forklarte noen praktiske vanskeligheter med å bli sendt til de indiske siden. Han bittet tennene og prøvde å være tålmodig. Da tålmodigheten begynte å fordampe og savnet ble en insisterende, hadde han muligheten til å dra over til India og bli med på en treningsleir.

Gruppen han hadde sluttet seg til hadde en stor base i Thanjavur-distriktet i Tamil Nadu. Den distriktet hadde mange treningsleirer. Devaguru dro til en av disse leirene. Han var fornøyd. Han bestemte seg for å gjøre det bra og lære av treningen deres, vil være i front i kampene mot ødeleggelsen av Singalesisk-hæren. Han er forberedt på å ofre kroppen sin for Tamils land og liv. Han hadde betinget seg for å akseptere at en modig død var en naturlig del av en soldats liv.

Treningen var streng. I stedet for våpen, trepinner, pleide de med å trene. De forklarte at disse øvelsene ville være nyttige når våpnene ankommer. Han trodde at opplæringskursene ville forandre ham til en fullverdig soldat. Moralkoden og disiplinen var streng. Men hans tro på at disse var essensielle for en kampstyrke begynte sakte å gå i oppløsning.

En dag, omtrent klokka tre er døsig fra søvn, må alle gå til eiendommen med en fløyte lyd. Hver lærling som blir plassert i rader etter rader i sentrum av retten omgitt av pelotong. Tellingen begynte. Etter mange tellinger ble det fortsatt og funnet bevis på at de to er savnet. Noen få utvalgte gikk for å lete etter de savnede.

Den dagen, i omtrent syv timer, ble treningen suspendert.
Så fikk alle ordre om å stå der. Der sto begge de savnede guttene med hodet hengende ned. De hadde frivillig sluttet seg til gruppen. Det måtte være en grunn til at de ubemerket hadde stukket av. Bør de ikke ha en henvendelse og finne ut av det? Devaguru fikk vite at det ikke var rom for demokratiske rettigheter i militær trening. Men selv om det skulle være straff uten rettssak?

Offiseren med ansvar for leiren bjeffet som en rabiat hund. Alle lærlingene sto som statuer. De to fikk ordre om å løpe rundt paradeplassen. De ble slått hardt med en stafettpinne mens de løp. Hvert slag de fikk forårsaket et smertefullt ekko i Devagurus hjerte. Med signal fra offiseren ble de slått med makt med pistolens håndtak av en annen medarbeider. En av dem ropte 'Amma' i uutholdelig smerte og falt til bakken. Praktikantene dro til leirene sine. ‘Hva er forskjellen på at marine-mannen treff meg og disse karene og som treffer kamerater med pistolhåndtaket? Folk kan være forskjellige, men grusomheten og vold bruk er den samme.’ følte Devaguru. Begge skadet lærlingene var i medisinsk leire. Hver gang Devaguru gikk den veien, var hans hjerte i smerte.

Nyheter om at noen av opprørsgruppene vant seierkamper mot Singalesisk-hæren, sildret gjennom media. ‘Så snart vi får våpnene, vil vi oppnå mer enn dem og terrorisere fiendene’ var unnskyldningen. Det var en historie som gikk rundt at våpnene hadde kommet, men de indiske offiserene hadde tatt dem og gitt indiske gamle våpen i stedet. Hvor langt det var sannhet i dette, var ikke Devaguru kjent den dag i dag.

‘Noen grupper for å få uønsket omtale har satt kadrene sine i kampfronten. Disse ubetydelige offensivene kommer ikke til å oppnå noe. Organisasjonen vår er mektig. Vi har alle fasiliteter. Vi vil endre denne kampen mot Singalesisk-regjeringen, en folkekamp. Når planene for disse får betydelig støtte på Sri Lanka, vil det være en fullskala hær ekspedisjon. Vi venter på det,’ fikk de informasjon fra dem med entusiasme.
Det var mye ambisjon i alle disse forklaringene, men Devaguru var tvilende til at det var et massivt ønske om å spre ideologiske baser. Men presten var forvirret over hvor langt dette var mulig.

Alt han hadde hørt om den indiske etterretningsorganisasjonen RAW (Research and Analysis Wing) motet ham. De forskjellige treningsgruppene, hvis eneste idé var å gjenvinne landet sitt, ble listig satt opp mot hverandre og skapte splittelser og fraksjoner. De tamilske politikerne som hadde søkt asyl i India sa at India delte Pakistan i to deler. Bangladesh ble født som et nytt land; fru Indira Gandhi vil bidra til å etablere en nye land på Sri Lanka. Men RAW handlet motsatt denne forventningen. Det tamilske folks ambisjoner blir aldri tatt i betraktning. De brukte de forskjellige kampene og gruppene som terninger for å få den srilankiske regjeringen til å bøye seg, slik Devaguru forsto situasjonen. De gruppene som var underordnet RAW, fikk alltid fortrinnsrett. Når det gjelder de andre, ble deres styrke redusert og planlagt av RAW for å få dem under deres kontroll. Deres fremgang ble kartlagt.

Devaguru sørget over at fiendskapen mellom organisasjonene som ble opprettet, ville ryste frigjøringskampens styrke. Som i Delhi er det utarbeidet politikk basert på informasjonen RAW har gitt dem; sistnevnte var i stand til å kontrollere vitaliteten til de stridende gruppene. Noen observerte at RAW skjulte hender med Singalesisk-regjeringene (ettersom Singalesisk hevdet at de er nord-indere tilhørte samme ariske rase). Han var ikke sikker på hvor langt dette var sant.

Noen Tamil Nadu-politikere, som tenkte på deres politiske gevinster, viste også partiskhet og skapte fiendskap. Mer enn alt dette gjorde fraksjonskampene og lederskapene i organisasjonen hans trist. De delte gruppene hadde nå våpen. De forberedte seg på å føre skuddveksling med hverandre foran hovedkontoret. Noen av de lokale lederne grep inn i tide og forhindret blodbad.
Det var også rykter som fløy rundt om at lederne brukte organisasjonens penger på en underhånds måte. En del av donasjonene ville ha deponert i de sveitsiske bankene. Da noen ledere reiste spørsmål om midlene for å styrke deres troverdighet, ble de beskyldt som skaper politiske problemer og myrdet. Det oppstod en elendig situasjon der militær trening, frigjøringskamp og heroisk død virket som et speilbilde. Devaguru nådde slutten av tålmodigheten. Litt etter litt vokste opplysningen om å ofre livet hans unødvendig for de verdiløse ledernes fiendskap og ambisjoner, stor tåpelighet i Devagurus hjerte. Mens han var fortvilet over hva som skjedde rundt ham, kom det et brev fra hans eldre bror. De ba Devaguru om å dra til et bestemt sted i Chennai. Han ville motta penger, og ytterligere opplysninger var brevet. Hans gruppe har delt opp i to nye grupper og to ledere. Det var ikke vanskelig for Devaguru å reise til Chennai i en så urolig situasjon.

Han er ikke sikkert hvor langt livet i Chennai ville forandre ham. Han ønsket ikke å forråde gruppen han hittil hadde vært en del av dem. Han bestemte seg for ikke å bli med i rivalgruppen, selv om de ser ut svært motiverte og disiplinerte. Han ankom Chennai med disse resolusjonene. Han forlot sine romantiske drømmer om å ofre livet for den tamilske frigjøringen i Thanjavur-jorda, og dro til Chennai.

*

Etter lørdag,

Kjell, Alfred, Jon og Harald samlet seg i det blå huset. Mange tomme ølflasker lå i hauger i forskjellige retninger. De var fulle og veldig irriterte over merknadene som ble distribuert av tamilene. De var gale av at de tamilske grisene hadde dekket mann for å gjøre det til deres fordel. Tamilene føyde listig fredselskere i Norge til deres side. De hadde kommet sammen for å diskutere hvordan de kunne slå denne strategien. De følte at brennevin ville hjelpe dem med å ta en beslutning.

‘Så du hva grisene har gjort?’ Kjeftet Kjell av raseri.
'Vi skrev. Men tamiler virker ikke redde.' Sa Alfred
'Å ja. Tamiler tror de er kunnskapsrike. De prøver å gi oss råd.’ Sa Harald.
'Bare å skrive vil ikke fungere med disse menneskene.' Sa Alfred.
‘Jeg sa deg. Du må kaste tamiler. Bare drepe en av dem. De vil bare forstå den slags språk.’ Ropte Jon sint.
‘Hva sier du, Jon?’ Spurte Kjell.
‘Vi må slå dem eller drepe. Tamiler skal være redde i hjel.'
‘Hvordan gjøre det og til hvem? Det er mye fare i dette. Det vil være rom for politiet å stikke nesen i.’ Nølte Alfred.
‘Harald skal kjøpe bil. Vi fire kan kjøre rundt og slå opp grisene som går alene i første omgang.'
‘Hvis vi blir fanget av noen, vil målene våre falle.’
‘Ikke vær redd, Alfred. Vi lurer ikke. Vi vil sørge for at det ikke oppstår problemer.'

De åpnet noen flasker til og fortsatte å drikke.

Da Harald kjøpte bilen, hadde vinteren begynt. Vinteren i Nord-Norge er veldig utfordrende og hard. Det vil bare være sol i noen timer. Resten av tiden ville være veldig mørkt. Man kan overbevise tiden bare ved hjelp av klokker. I begynnelsen fant tamilene det var veldig vanskelig å venne seg til dette miljøet; også, om vinteren, ville iskald vind vinde gjennom med storm sin styrke. Det ville være smertefullt, som om døden strekker seg ut med frosne fingre og strup halsen. Devaguru trodde det var en prestasjon å få ros for Jaffna-folket, som hadde vokst blant Palmyra-palmer og solskinn for å ha tilpasset seg de fryktelig kjølige forholdene.

I dag jobbet Devaguru på kveldsskiftet. Han måtte bryte med den sterke vinden når han dro til jobben. Det virket som om han hadde avsluttet arbeidet tidligere enn vanlig. Det var hans natur å konsentrere seg intenst om hva han foretok seg.
Det var ingen som ga ham en haik i en bil, og han ventet heller ikke på et slikt tilbud. Iført den varme hetten som dekket ørene mot kulden, fant han veien tom for mennesker da han kom ut av fabrikken. Kaldt og mørke holdt alle innendørs. En eller to biler var der på avstand.

'Det hadde vært varmt inne i en bil,' tenkte han først, så irettesatte han sitt hjerte for å lengte etter luksus. Devaguru tenkte på Nithya. Hun lærte å akseptere og tilpasse seg å leve i henhold til miljøet og behovene på mange måter. Men på noen andre måter var hun ikke villig til å gi opp Jaffnas tradisjoner. Uansett hvor sent han var, ventet hun alltid uten å spise for ham. Han fortalte henne mange ganger at det var en unyttig tradisjon. Mange moderne tamilske kvinner har skrevet og snakket alle slags ting om feminisme. Men Nithya hevdet at det var en trøstende kjærlighet og privilegium å vente på mannen sin.

Mens han gikk sammen med hyggelige tanker om at Nithya kjærtegnet hjertet, var det et stort sjokk! Plutselig stoppet en bil ved siden av ham. Før han kunne være sikker på hvem eller hva, hoppet to eller tre menn ut av kjøretøyet som har dekket ansiktene sine. Helt med ullballakker. Bare øynene var synlige, som lyste av hat. Før han visste ordet av det, kom det en knyttneve i ansiktet hans. Han kunne ikke tåle den ene voldsomme kraften som en mekanisk handling som la mer og mer slag på ham. Hans lepper mumlet: 'Å Gud' Han trodde at ingen andre enn den allmektige var der for å hjelpe ham i det tilfellet.

Med den tilliten falt han bevisstløs til bakken.
Da angriperne fant ham bevisstløs, snur de bilen og kjørte unna. Devaguru lå stille på veien. Kaldt begynte å svelge varmen i kroppen hans sakte.

KAPITTEL 5

Anita våknet med en følelse av at noen hadde vekket henne fra søvnen. Hun trodde hun hørte noen stønne. Det hørtes ut som om noen traff noen. Hun lurte på om hun drømte eller forestilte seg ting. En bil hadde akselerert og gått. Hun reiste seg fra sengen, og trakk gardinene fra hverandre og så ut av vinduet.

I det svake lyset kunne hun se at noen lå i en halvdel på veien og halvdel på på fortauet. Noen hadde angrepet den mannen. Han virket bevisstløs eller kanskje død? Hun orket ikke tanken. Hun løp nede, vekket foreldrene sine og fortalte dem hva hun hadde sett.

De kom alle løpende ut til gaten. De tre av disse familiemedlemmene bar ham inn til deres hjemme etter at de fant han pustet regelmessig. Det virket som om han har fått bevisst tilbake. De satte ham på den lange sofaen i salongen og løftet vinduet for å slippe inn litt frisk luft. De hadde med seg et håndkle og tørket blodet som sildret fra nesen hans. Han prøvde å sitte opp, men kunne ikke gjøre det. Han lent tilbake bevis på sofaen igjen.

De så på ham med undring. Anitas far, Lars, hadde hørt om Devaguru. En sosialarbeider hadde nevnt at han gjorde samfunnstjeneste gjennom ikke-vold. Men selv etter et brutalt angrep overrasket Lars med tilbakeholdenhet.

Anitas mor hadde med seg kaffe. Devaguru prøvde å smile.
‘Jeg vil ikke plage dere.’ Sa han.
‘Det er ingen problemer med dette. Vennligst drikk denne kaffen,’ sa hun kjærlig. For å behage dem drakk han det. Han ønsket å reise seg og gå. Men selv om ånden var villig, nektet kroppen å samarbeide. Han skjønte at det ville ta en stund å gjenopprette kreftene, så han satt igjen.

‘Hvorfor er du redd for å iverksette politiets tiltak?’ Spurte Lars, Devaguru smilte.

‘Ansiktet ditt ser deformert ut. Denne hendelsen var et planlagt angrep. Jeg er redd for at angripere vil angripe mennesker som deg brutalt uten frykt hvis du ikke melder til politiet. Godkjenner du bølle, ubehagelig oppførsel? Spurte Lars bekymret.
‘Hva er så meningen med å tilgi denne misgjerningen?’ Spurte Anita.
‘De ønsket å få meg til å lide. Jeg burde gjennomgå smerter. Det var tanken bak angrepet. Nå er deres ønske oppfylt. Denne lidelsen kunne tilfredsstille dem. Hvilken glede vil jeg få ved å ta bort tilfredsheten deres?’

Lars lyttet til dette, kunne ikke fullt ut forstå idealismens prinsipper. Men han ble overrasket over resolusjonen. Han ble opptatt av å dele Devagurus erfaring.

‘Jeg kan ikke si at jeg forstår helt hva du mener.’
‘Jeg følger livet til Jesus Kristus som mitt ideal. Prediket han ikke for å vise et annet kinn
hvis han traff den? Hvorfor? Å slå meg opp og påføre meg smerte var vold. Men vold er ikke svaret på vold er min tro. Bare kjærlighet er et fint menneskets språk tror jeg.’

Lars følte seg stolt over å ha denne rare mannen som gjest i sin stue.

‘Jeg vil ikke plage deg lenger. Det er over midnatt. Jeg tar farvel!’ Devaguru prøvde å stå opp. Lars fikk ham til å sette seg ned igjen.
‘Jeg er en person som har akseptert at menneskehetens språk er kjærlighet. Jeg er også lege. Så la meg behandle deg. Vi vil informere hjemmet ditt.’ Sa Lars bestemt.

‘De som stopper på veien og brutalt angrepet ham midt på natten var også norske.
På denne merkelige timen, uten å tenke på folks ubehag hjemme, var det også en nordmann som kom frem og tilbød behandling med humanitær bekymring. Hvem representerte sjelen til Norge? Lars 'medisin så ut til å redusere Devagurus smerte og gjorde ham sliten.

‘Uansett hvilken farge man har,
er ikke kvaliteten den samme?
Kan man si at den ene er

mindre enn den andre?'

Bharathiar så ut til å synge i ørene. Devaguru lukket øynene.

*

Devaguru fikk et sjeldent vennskap med Ramanathan mens han bodde i Chennai. Han dro til butikken broren hadde nevnt i Mannadi og møtte eieren, Gopal. Han ga ham penger og ordnet et rom i "Annanagar" slik at han kunne bli. Devagurus bror ønsket ikke at han skulle returnere til Sri Lanka. Han lovet at han ville gjøre sitt beste for Devaguru å leve et nytt liv. For å komme seg fra sitt mentale traume, rådet han ham til å studere et hvilket som helst kurs for å gi håp for fremtiden.

Da Gopal hadde kommersielle forbindelser i Colombo, reparerte de ødelagte forhold. Devaguru hadde ikke lyst til å bli med på en skole igjen og oppnå en grad. Han følte at studieplanen bare var fabrikker for å produsere funksjonærer. Han kunne heller ikke lære den virkelige meningen med livet der; han bestemte seg for å involvere seg i en evig jakt. Han pilegrims vandret til mange hellige steder. Han ble som en trengende og en flyktning i pilegrimshusene. Han visste ikke hva han lette etter. Ingen mester kunne forstå hans melankoli og lede ham på rett vei. Han ønsket ikke at sitt inaktive sinn skulle bli djevelens verksted.

Han dro til Tiruvannamalai Ramana Ashram og ble der
han fant ut at det var unødvendig propaganda blant de åndelige søkere selv der. Mens han kom tilbake til Annanagar, frustrert over at han ble kjent med Ramanathan som reiste i samme buss. Han gikk også av ved samme stopp. Han fant ut at sistnevnte bodde i nabolaget. Ramanathan inviterte Devaguru til å besøke ham på rommet sitt. Møtet som startet en gang i uken, blir en daglig hendelse. Ramanathan hadde også jobbet i Ceylon. Han hadde høyere utdannelse i engelsk og filosofi.

Han tjenestegjorde i embetsverket før uavhengighet, trakk seg tilbake da de vedtok den eneste singalesiske loven, og returnerte til India. Han var opprinnelig fra Madurai, en enkemann. Begge sønnene hans var kvalifiserte innen datateknologi og hadde utvandret til USA Selv om de stadig ber ham om å bli med dem i Amerika og bo hos dem, ville han ikke dra. Han var bestemt på at han bare kan oppfylle sin åndelige søken bare i India. Devaguru minnet ham noe om sin yngre sønn. På grunn av dette satte Ramanathan stor hengivenhet på ham. Devaguru opplevde stor glede i disse møtene, som var som visdommens reise gjennom en ny skattkiste med bøker. Ramanathan tok ham på denne pilegrimsreisen ved å introdusere Ramakrishna Paramahamsa, Vivekananda, Mahatma Gandhi, Vinoba Bhave. Han oppfordret ham til å lære den essensielle kjernen i Bhagavad Gita. Bibelen og Buddhas visdom. De utmerkede utstillingene fjernet de mange tvilene han hadde mens han leste om Ramanathan.

Han sa ved en anledning: 'Chelvanayagam var en stor leder. Han forutså katastrofen og den nød som tamilene skulle vente på. Han advarte dem. Han har kanskje bare tenkt på vold som en siste utvei. Det var derfor han var opptatt av å ha fredelige forhandlinger. Men de singalesiske lederne klarte ikke å bruke sin forståelse og breddeevne til å løse minoritetsproblemene. De respekterte ikke noen av avtalene som ble gitt om menneskelig tillit. De hadde ikke engang gitt papirets verdi skrevet til disse avtalene. Fordi de tenker at han er et tull og derfor de lurte ham, viste det bare Singalesisk-ledernes svik. En dag vil Singalesisk-folket kreve svar på disse svikene.'
Ramanathan analyserte kritisk Chelva 'Han ble noen ganger en fange av sine tilhengere gjennom sine diktater. Det var galt av dem å projisere ham som Gandhi av Eelam. Chelva oppfattet aldri ikke-vold som et politisk våpen. Satyagraha betyr standhaftig tro på sannheten. Den enkeltes åndelige kraft må styrkes før den brukes. For å bruke det som sitt våpen foretok Gandhiji mange åndelige selvrensende tiltak. Vi må ikke glemme at Gandhiji var en spiritist som snakket om politikk. Selva er ikke en spiritist. Det er ingen behov eller mulighet for Selva å dyrke den. Proklamasjonen av hans tilhengere, uten å forstå dette å heve ham som Gandhi av Elam, var et svik med estimeringen av hans politiske ledelse.

‘Jeg vil ikke kalle det som skjedde på Ceylon som Satyagraha. Det var en 'bandh' (tvangsforebygging av all sivil aktivitet) som ble utført i navnet satyagraha i tamilske områder. Denne måten presset politiske slagord til folks oppmerksomhet. Kan anti 'Sri' -kampanjen beskrives som en fredelig protest? Hva prøvde de å oppnå ved å turnere i 'Sri' styrene? Det var underliggende vold i det. Møtet foran sekretariatet var en blokade. Aldri fostret den åndelige styrken ved å praktisere disiplinen med å akseptere smerte og straff. Jeg tror det er grunnen til at Satyagraha, som politisk hjelpemiddel, mislyktes i Ceylon. Det var en annen feil. Hva var antallet britiske administratorer mot antall indere? Tallene var relevante?

‘Det var Buddha og hans medfølende prekener som var de første som ble myrdet av den srilankiske regjeringen. De gulkledde buddhistiske prestene har vært i forkant av drapene. Hendene deres blir fremdeles farget med blodet fra tamilene. Jeg trodde på livet. Likevel finner jeg det ikke i min vei.’

Jeg prøver ikke å rettferdiggjøre deres kamp. Rettferdighet og urettferdighet er ikke det samme. Hadde avvist alle prinsippene for urettferdighet ..., og statsterrorisme har blitt sluppet løs på forsvarsløse mennesker, hvilken mulighet har tamilene igjen med usikkerhet?
Hvorfor er menneskene med humanitære bekymringer så tilbakeholdne med å svare på dette subtile spørsmålet? Det er den tristeste delen.

‘Baghavad Gita sier det er noe som dreper for å unngå mer drap. Gandhiji har også godtatt dette. Å drepe for å forhindre folkemord er ikke vold, det er det min samvittighet sier! Da Ramanathan gikk dypt inn i filosofien, fant Devaguru det utfordrende å forstå den fullt ut. Imidlertid innprentet Ramanathan de forskjellige nye dimensjonene kjærlighet, ikke-vold og humanisme i Devagurus sinn. Da han reiste til Norge, ga han sistnevnte mange sjeldne og verdifulle bøker. Hver gang Devaguru trengte belysning i emner som plaget ham, mottok han alltid forsterkede svar.

Da han hørte om Ramanatans bortgang i Chennai, påtok Devaguru seg en faste og et løfte om stillhet i en uke. Han følte at han gjennom denne opplevelsen hadde et innblikk i Ramanathan.

*

Lars ble forbauset da Devaguru reiste seg smilende og gikk uten å vise smerte. Han insisterte på å kjøre Devagurus hjem i bilen sin, selv om sistnevnte ønsket å gå. Han fulgte ham inn i huset. Da Nithya og barna så ham, brøt de ut i tårer.

'Ingenting skjedde med meg. Det er bare en syns skade. Se, jeg kan gå!' Han smilte og gikk som et barn.
'Ansiktet ditt er hovent. Legen sa at noen slo deg alvorlig. Er du gal?' Spurte Nithya.
'Nithya roet seg. Jeg er ikke gal,' protesterte Devaguru, og da han innså at Lars fortsatt sto, ba han ham om å ta kaffe med dem. Da Lars ønsket å utvikle et vennskap med familien, gikk han med på det.

'Noen kan ikke forhindre ulykker ... hvis de kan forhindre det, så er det ingen ulykker.
Fra en eller annen ulykke har menneskeheten lært å utvikle kunnskap. Doktor, da Newton så et eple falle, forsto han tyngdeloven. Når man går alene om natten, kan vi dele ansiktet som en annen dimensjon av tyngdekraften. Det er alt.' Ler Devaguru.
'Du er en uvanlig mann.' Sa Lars.
'Jeg er en vanlig mann som vil leve med humanitære verdier.' Sa Devaguru beskjedent.
'Også jeg er en vanlig mann. To vanlige mennesker kan være venner!' Sa Lars.
Før Devaguru kunne svare, tok Nithya med seg kaffe og serverte dem begge.

KAPITTEL 6

For ungdommen som hadde angrepet Devaguru, virket det som om de oppnådde noe på vei mot målet sitt. Tilsvarende flygeblad de svarte med flygeblad. Men hvor klok de reagerer på nattlig juling? Vil de gå rundt og lete etter oss med gjengjeldelse i tankene? Eller vil de løpe til politiet og klage! har slått oss! Men i så fall manglet lyden av ambulanse og politi. Hva som skjer?

Selv etter tre timer var det ingen reaksjon. Kanskje den oppslåtte grisen hadde gått ut på gaten? De ønsket ikke å drepe ham. Bare for å skremme dem med vold til å stikke av fra Vardø og til slutt fra Norge.

Harald og Kjell kom med bil til stedet der de hadde overfalt ham for å se om det var noen konsekvenser. Verken den bankede mannen eller en ambulanse var der. De var skuffet over at ingenting skjedde slik de forventet. Tamilene fortsatte med livet sitt som før. Siden de ikke er redd for å bli knust, hva var neste handlingsmåte skal vil bli? De samlet alle fredagen etter i det blå huset for å diskutere dette. Som vanlig strømmet brennevin fritt. De så dystre ut. Stillheten var tung der.

Kan ikke tåle stillheten lenger, snakket Kjell, 'Dumme griser synes ikke å reagere. Først pamfletter, deretter bankende. De har ikke gjort noe med det. De blir ikke sinte. Hva gjør vi nå? Si noe i stedet for å stirre på hverandre!' Flasken i hånden ristet og reflekterer hans bittere bitterhet.

'Hørte du om den partikonferansen? De er redde for å si at dette landet skal bare tilhøre de hvite Nordmenn. De blafrer om at det er multikulturalisme. De må være greie å si fra at Norge bare for Nordmenn. Vi må gjøre noe slik at de svarte vil bli stresset. La oss jage de svarte grisene tilbake til jungelen.

'Grisene i Oslo er vågale. Det ser ut til at de går rundt lovende å betale tilbake i samme mynt.'

‘Det er terrorister blant dem. Jeg leste Dagbladet da jeg gikk på biblioteket, der så jeg at landets utenriksminister hadde gitt et intervju. Selv var tamil, han kalt disse menneskene terrorister. Vi må ta litt hensyn til det.’
‘Hvem bryr seg om ham? Så vidt vi er bekymret, er han også en gris. La oss tenke på Oslo-virksomheten som en siste utvei.’
‘Ja, grisene her i Vardø er grundig redde. Jeg tror de ikke vil klare det veldig lenge.'
'I den nåværende situasjonen, hvorfor støtter vi ikke den gamle mannen?'
'Nei. At mannens forpliktelse ikke er sterk. Vårt symbol er Hitlers hakekors. Den hvite mannens overherredømme. Ariske styre. Hakekorset skal styre hele verden.’
‘Jeg vil si til deg et annet poeng. Det vil være en enorm støtte for hakekors-symbolet. Hva lærer historien oss? I 1920 var det bare to prosent støtte i Tyskland. På bare tretten år vokste støtten til førtifire prosent. Slik skal vi vokse i Norge.’
‘Vi har ikke patriotismen som Tyskland hadde. Folk ser ut til at de er gode intellektuelle.'
‘Lytt til statistikken. Noen dreper sytten svarte mennesker fra den tredje verden i Tyskland. De brente tre hundre og åtti av hjemmene sine. Det var i 1992. Nå ville det ha økt.’
‘Hva gjør vi har i Norge? Hva synes du vi skal gjøres?’
‘Så mange ting, fortsett med overgrepene. Brenn husene deres!’ Sa Jon.
‘Hvis vi fortsetter å gjøre dette, vil ikke politiet lene seg tilbake og se på.' Sa Alfred.
‘Av hensyn til vår overbevisning og Norges storhet vil vi gå i fengsel. Hva er galt med det? I det minste vil vi ha gleden av å ha kjørt bort fra grisene.’

Etter omtalen av ordene politi og fengsel, de var stille en stund. Kjell brøt stillheten.

‘I Oslo hadde politiet inndratt datamaskiner. Men vi trenger ikke være redde for det. Navnene våre var ikke der. Ingen kan identifisere oss som nynazister. Vardø er et lite sted. Åpen identifikasjon kan vare stort problem.
Politiet vil begynne å holde oss under observasjon. Aktivitetene våre må være hemmelige nå. Jon, hvorfor er du stille?’ Spurte Kjell.

‘Nei, jeg hørte på samtalen din. Tamilene her ser ikke ut til å koble seg til Antirasistisk Senter. Hvis det hadde vært, ville det ha blitt mye rop fra dem. Det er en fordel at disse menneskene er isolerte her.'
‘Det John sier er viktig. Tamilene her blander seg ikke med de andre. Fordi de har tilbaketrukket seg, vil ikke folk her bry seg om dem. Vi må spre historier for å spre misnøye mot dem blant vårt folk. At de kjøper biler fra trygdepenger og får flere barn, ... så videre.’
‘Ja, favorisere historier for å spre hat.’
‘Vi må dele Nordmenn og disse menneskene. Det ville være best for våre aktiviteter og organisering. Hvis Nordmenn begynner å sympatisere og støtte dem, vil det være unødvendige problemer.'
‘Det er en langsiktig plan. Nå, hva skal vi gjøre?’ Spurte Alfred sint.
'Gjør ingenting nå; la oss ligge lavt en stund. Vi må være på vakt overfor politiet.’
‘Blir det ikke bare et problem hvis vi opptrer som en gruppe?’
Alfreds spørsmål fremkalte ikke svar fra noen. Men det ekko i hjertet til Jon. Han reiste seg for å si at han var sliten.
Mens Kjell sa, ‘Vi drar nå. Tenke på noen planer og kom til neste møte.’

De sa farvel og spredte seg.

Jon kom hjem. Han tenkte dypt på ideen som hadde utløst i hans sinn mens han var i det blå huset. Det var bedre å foreta visse aktiviteter alene i stedet for som en gruppe, bestemte han seg for det.

Han lette i huset sitt for å finne noe som kunne iverksette planen. Han hadde en pistol som han tok med på jakt. Kulene var også der. Han tok dem begge og bestemte seg da for at det ikke ville gjøre. Han hadde en lighter på bordet. Han tok det. Siden han ikke fant andre verdifulle gjenstander i huset, gikk han ned i kjelleren. Det var flere ting lagret der, blant dem gjenværende malerier og gjenstander.

Han fant et stykke gummislangerør. Han tok den og gikk inn i garasjen. Scooteren hans sto der og gledet seg over at han hadde funnet det han ønsket. Han kysset scooteren. Han gikk inn i huset og kom tilbake iført hansker. Han tørket en flaske og fylte den med bensin gjennom gummislangen fra scooteren. Han laget en bensinbombe etter hans evne. Teknisk sett var det kanskje ikke bra, men han stolte på at det ville forårsake den ødeleggelsen han ønsket. Han la den forsiktig i en handlepose. Tenneren virket også. Da han stengte døren til huset sitt, var klokka halv to. Gaten var stille og tom. Han hadde bestemt seg for gjenstanden for sitt mål mens han laget bomben.

En tamilsk familie bodde litt lenger nede fra huset hans. Han hadde observert hjemmet deres nøye. Han visste at garasjeporten ikke kunne lukkes. Døren var ved siden av gaten.
Han bestemte seg for at det ikke ville være vanskelig å kaste bomben gjennom døren mens han gikk forbi. Som om han hadde trent til å gjøre slike destruktive handlinger, handlet han raskt. Så snart han hadde gjort sin gjerning, kom han hjem. Halvveis da han snudde seg for å se, kunne han se røyk og en flamme stige i garasjen.

Fornøyd med at planen hans fungerte bra, gikk han inn i huset sitt. Han falt på sengen. Han sov med et selvtilfreds og lurt smil på munnen.

Hansen og Leila var politiet på vakt den kvelden. De skulle mot hotellet da det var stenget tid til diskoteket. De så røyken og brannen fra garasjen som omsluttet huset. Da de nådde huset, så det ut til at brannen hadde intensivert og spredte seg raskt.

De ante ikke om at folk sov der inne eller hvor soverommet lå. De fortsatte å sirkle rundt huset.

Rajmohan sov med sin kone og datter i det brennende huset. Han følte det som om noen presset brystet og syntes det var vanskelig å puste. Han våknet plutselig og kvalt med røyk. Han skjønte at huset var i brann. Han løp for å åpne soveroms døren. En intens røykbølge dyttet ham og kom inn i rommet. Han vekket sin kone, Deepa, og datteren. De våknet også rystende av frykt.

Han kunne se gjennom vinduet noen som gikk rundt utenfor. Han åpnet den. Han forstod politiets haste og overleverte barnet først og hjalp deretter Deepa ut gjennom vinduet. Politiet hjalp henne også til å hoppe ned. Han fulgte etter og så på hjemmet sitt. Flammene slukte helt garasjen. Så ankom brannbilene med sirener som blar.
Rajmohan og hans familie godtok invitasjonen til å bo på hotell. Selv om brannmannskapene jobbet tappert, kunne de ikke stoppe husets skade helt.

Flere personer kom for å se på det brente huset.

‘Det var Guds nåde at de som sov inne slapp unna.’ Politiet satt barrikade rundt huset. Og de begynte å etterforsk brannårsaken. Devaguru ankom også da. Han kjenner den politimann. Han sa til Devaguru i lav tone: ‘Dette er ikke en ulykke.’ Den spredte seg fra garasjen. Jeg mistenker at de kastet en bensinbombe.' Devaguru sa ' Jeg syntes det er vanskelig å tro.'

‘Har menneskene som bor her noen fiender?’ Spurte politibetjenten.
‘Rajmohan? Ikke så vidt jeg vet. Han er den typen mann som tenker på sin egen virksomhet.' Mens de snakket, ankom Rajmohan. Devaguru introduserte ham for politibetjenten.
'Det var akkurat nå å fortelle offiseren at du ikke hadde noen fiender ...'

Betjenten snakket med Rajmohan og hans familie og samlet informasjon.

Devaguru ønsket å spille ned disse hendelsene på et lavt nivå. Han ønsket ikke unødvendig panikk blant tamilene som bodde der. Han mente at å bli urolig ville forhindre å handle fornuftig.

Men Rajmohan var en litt pratsom person. Han avslørte for alle om alt, han vil tjene sympatisk ved dette. Denne saken spredte seg som en brann i tørt gress blant tamilene som bodde i Vardø. Devaguru var opprørt over alt dette det han ikke hadde ønsket å skje som hendte.

*

Mens Devaguru lærte Malathi Tamil, hørte han bankingen på inngangsdøren. Han åpnet den og var glad for å finne Lars på dørstokken sammen med familien. Da de ble ønsket velkommen og satt, spurte Devaguru om deres preferanse for forfriskninger; Lars sa: 'Jeg vil gjerne ha kaffe, takk.' Han visste at Nordmannen likte svart kaffe, og gikk ut på kjøkkenet for å lage den. I mellomtiden hadde Malathi gitt Anita fruktjuice og tatt henne bort for å leke.

'Det ser ut til at politiet mistenker brannen i huset som brannstiftelse. Er det sant? 'Spurte Lars og nippet til kaffen.
'Det mener politiet nå. Som jeg har fått beskjed av noen.'
'Vi kan ikke tro dette. Vi er sjokkerte' beklagede Herre. Lars.
'Hvordan kunne folk gjøre dette?' Spurte igjen Lars.
'Blant fire tusen mennesker kan fire personer være forskjellige.' Devaguru beroliget.
'Hvordan kunne de gjøre dette mot en familie som sover med et barn?' Spurte han sint.
'Hat og frykt har lagt seg i noen menneskers sinn. Hvordan kan du fjerner dette problemet? Hvordan skal vi løse dette? Hva skal tamiler gjøre? Hva er den godhjertede Nordmannens plikt? I stedet for å hate dem for voldshandlingene sine, må vi utslette deres frykt.' Sa Devaguru.
'Du er en ekstraordinær mann.' Smilte Herre. Lars.
'Å hate hverandre er tåpelig. Kjærlighet til hverandre, humanisme er stor. Når det vokser, vil vold forsvinne.'
'Jeg har kommet med en plan. Vi alle, tamiler, og Nordmannen vil organisere en fredsmarsj. Min kone og jeg vil jobbe hardt for å få et stort antall norske, kanskje når denne enheten har demonstrert. Det er en sjanse for at disse harde elementene blir minimert.' Sa Lars.
'God idé. Jeg takker deg veldig mye for din omsorg og hilsen på vegne av tamiler.'
'Dette er vår plikt. Snakk med folket ditt og velg en passende dato og informer meg.'
'Neste lørdag avholdes vårt tamilske foreningsmøte. Vi vil bestemme datoen og deretter gi deg beskjed.' Svarte Devaguru.

Herre Lars gikk bort til Anita, som spilte med Malathi inne.

KAPITTEL 7

Tamilforeningens møte begynte klokka fem. Devaguru gikk og satte seg bak. Da Satkunan så dette, ba han ham komme og sitte foran. Devaguru var dypt bekymret over denne kritiske situasjonen. Han var redd for at de unge mennene kunne tro at han prøvde å få popularitet gjennom dette.

Presidenten holdt en kort tale og ba Devaguru holde hovedtalen. 'Det er nødvendig å fortelle dem bestemt og sannferdig om hva jeg synes,' tenkte Devaguru. 'Gjør plikten din uavhengig av resultatet. Uansett resultat, tilbud det til Guds nåde.' Han husket at Ramanathan snakket med ham om Gitas essens, Devaguru begynte å snakke, 'Vi er alle sørgede over brannstiftelsesangrepet Rajmohans hus. Vi må ikke glemme at mange Nordmenn deler denne smerten. De vil protestere mot denne volden og holde en stille prosesjon. Vi vil også bli med dem. Jeg tror denne fredelige protesten er en god begynnelse på å fordømme noen få Nordmanns vold.'

Stoppet litt og deretter fortsatte han.

'De ulike aspektene ved vold begynner å manifestere seg. Vi skal motarbeide dette ved ikke-vold. Ikke-vold er viktig. Det er ikke en forspenning. Nordmenn må innse at vi virkelig er forpliktet til kjærlighetens vei. Hvordan klarer vi å være samlet som en familie? Det er fordi språket i familien er kjærlighet og bånd. Dette språket kommer til å utvide seg til samfunnet. Det er alt. Kjærlighet er vår religion. Forsoning er vårt nye skriftsted. Ikke-vold er våpenet vårt. Humanisme er vår hjertesang. Er alle enige?'
'Ja ... Ja ...' mange sa fra forskjellige deler av salen.
'Vil dette fungere? Det er veldig bra å snakke om kjærlighet og ikke-vold. Han banker oss kontinuerlig ned. Skal vi holde oss ydmykt ned? Hvem forkynte mer om medfølelse enn Buddha?
De som hevder å følge ham, den buddhistiske singaleseren, er folket som begår grusomheter mot oss. Ellers ville vi ha kommet til et sted ukjent for denne kalde natten og dagen og fryktelig degenerert?' Spurte Vignes sint.

‘Jeg vil gjerne stille et lite spørsmål. Hvem brukte Satyagraha som våpen? Mahatma Gandhi. Følger de den gandiske måten i India nå? Du kan se fotografiene hans i sedler og domstolene. Det er alt. De som myrdet ham, har nå kommet til makten. Gandhis, men er død. Bror Devaguru prøver å gjenopplive den.’ Arjun snakket i tonen for å finne feil.
‘Ikke-vold fungerte heller ikke i vår fødested. Guttene våre blir drept i jungelen til Vanni. Her snakker vi om ikke-vold som om vi er helgener,’ sa Amuthan.

Med motstanden fra de tre unge mennene begynte alle å føle at møtet hadde som mål å dreie i retning. Satkunan lurte engstelig på hvordan man kunne komme med et svar på dette.Mange trodde disse spørsmålene var en utfordring for Devagurus talsmann for pasifisme. Han forble rolig.

‘Bror Devaguru må svare på dette.’ Spurte Ragu.
Alle trodde at Devaguru har fanget et dilemma. Han reiste seg og undersøkte forsamlingen med likevekt. Så uttalte han hvert ord og begynte å snakke.
‘Spørsmålene som disse unge mennene reiser, er helt riktige. Jeg er ikke en veltalende person. Du må ikke tro at jeg krangler. Det er et ordtak som sier at Guds stråling ikke er akseptabel i deres fødeland. Profeten Mohammed ble lagret og jaget fra fødestedet. Mekka til Medina. Det er ingen kristendom i landet der Jesus ble født. Det er jødedommen som har holdt ut der. Det eneste hinduistiske landet i verden er Nepal. Buddha ble født der. Det er ikke noe sted for buddhismen verken i hans fødselsland eller der han ble opplyst. Men alle disse religionene har blomstret i andre land. Også Gandhi ble myrdet i sitt eget land. Den ekstremistiske hinduistiske organisasjonen som morderne hans tilhørte, har nå atombomber i hånden. Hvordan all denne galskapen vil hjelpe India gjenstår, må se.

Hvor mange kvinner i Jaffna ble voldtatt av folket som holdt makt sendt av en annen Gandhi? Hvor mange mennesker ble drept av dem? Jeg tror ikke det vil helbrede alle de mentale sårene i en generasjon. Bare fordi singaleserne ikke kan forstå kjærlighetens språk, betyr det ikke at gandhiske prinsipper har gått til grunne. Jeg har ikke forringet vårt morslands frigjøringskamp selv i drømmene mine. Jeg ser på guttene som kjemper der som å praktisere ikke-vold i henhold til krigsprinsipper. Jeg mislyktes i muligheten min til å være en del av det. Det finnes ikke feil fritt frigjøringskamp. Vi må akseptere det.'

'I henhold til tider og omstendigheter bør vår etiske kode endres. Det er ikke et eksempel på servering. Disse endringene er avgjørende for den humanitære renessansen. Det er slik jeg tenker.
Befrielseskampen er inspirerende. Vi som har forlatt slagfronten og er her som flyktninger, som fører komfortable liv, har ingen rett til å snakke om det engang. At jeg ikke har deltatt i vil alltid være et arr som aldri vil gro i mitt hjerte. Det er ikke på tide å åpne den abscessen.

Vet du hvilke historier Chandrika og hennes utenriksminister Kadirgamar sprer over hele verden?

Alle tamiler er terrorister. Vennligst ikke gi dem flyktningstatus i landene dine, og svekk ditt lands fred er det de råder. Bør vi engasjere oss i voldelige aktiviteter og bli kalt terrorister i disse landene der vi har søkt tilflukt? Vi viser oss som et fredelig folk ved å begå ikke-vold. Vi skal være tamiler, ikke fornedre frigjøringskampen i vårt moderland. Det er veldig viktig. Å glemme dette, bli emosjonell og rope slagord gjør meg plaget selv om det har hendt noe feil i frigjøringskampens vei må glemme og tilgi for folkets beste.

Jeg beklager at jeg har kommet med lange forklaringer.
Uansett, dette er ikke problemene vi står overfor akkurat nå. Er vi forberedt på å ta hånd med Nordmannen?
De strekker en vennlig hånd for å løse problemet vårt på humanitært grunnlag. Den fredsmarsjen organiserer for vår skyld. Skal vi delta i det? Ja, eller nei, det er det vi må bestemme?'

Devaguru satte seg rolig ned. Det er kunnskapsdybden som imponerte alle de fremmøtte. De lyttet til ham, i likhet med en frossen tilstand.

‘Bare en modig mann kunne bruke ikke-vold som et våpen,’ hadde han en gang sagt, noe som ekko i hodet til Satkunam mens han så Devaguru med beundring.
Vignes hadde planlagt å skape vanskeligheter. Nå kunne han ikke si noe, så han spurte fredelig: ‘Hvem vil bringe Nordmannen?’
‘Du har kanskje hørt om en lege som heter Lars. Kona hans Astrid er sykepleier!’ Svarte Devaguru.
‘De er innflytelsesrike med kommunestyremedlemmene. De har lovet å samle et stort antall norske.’
‘Jeg foreslår at vi tamiler helhjertet deltar i denne fredsmarsjen.’ Sa Vignes. Ragu sekunderte det, og forslaget ble enstemmig og tilfredsstilt alle.

*

Fredsmarsjen var enda mer vellykket enn forventet. Denne prosesjonen begynte i en stor kirke og endte i en annen kirke. Etter paraden gjennomførte presten gudstjenesten og talte til menigheten. Jesus Kristus hadde tilgitt dem som hadde vært grusomme mot ham, var temaet i hans preken. Da prosesjonen spredte seg, var det et inntrykk av at hele befolkningen hadde vært der. Alle berømmet Lars og Devaguru helhjertet. Lokalradioen og NRK intervjuet dem begge.

Media gjennomgikk det som 'Fredsmarsj var et eksempel på suksessen med revolusjonen av det humanitære grunnlaget.'

Fredsmarsjens plan og suksess opprørte de fire nynazistene som vanligvis samlet seg ved det blå huset.

‘De hvite grisene har sluttet seg til de svarte grisene.’ Klaget Jon.
‘Hei, vi satte aldri fyr på huset. Så hvorfor lager de svarte grisene en slik sang og danser om det?’ ropte Kjell.
‘Politiet mener at noen hadde kastet en bensinbombe.’ Sa Alfred
‘Vel, vi gjorde det ikke. Så, hvem andre kunne ha gjort det? Spurte Kjell.

‘Kanskje disse tamilske grisene gjorde det selv nå, forteller en annen historie?’ Sa Alfred.
‘Det var folk inni det, ser det ut til.’ Sa Jon.
‘Hvis de ikke finner ut hvem som gjorde det, vil det være risikabelt for oss.’ Sa Kjell.
'Han har ikke lært leksjonen sin.' Sa Alfred.
‘Mange av våre mennesker er på linje med ham. Det vil sette oss i fare ...’ Sa Kjell.
‘Vi må ikke gjøre noe. Politiet er årvåken. De gjør forespørsler om brosjyrene. Vi må være forsiktige.’ Sa Jon.

John avbrøt dem med det. Alfred beskyldte ham for å være feig.
John smilte for seg selv. Han var glad for at ingen mistenkte ham.
Bilen som Harald kjørte, kjørte mot det blå huset.

KAPITTEL 8

Lars hadde bedt Devaguru om å møte ham fredag kveld klokka halv åtte hjemme hos ham. Det var over ni tjue, og likevel var Nithya ikke hjemme. Han hadde allerede fortalt Nithya om dette møtet dagen før. Mens han ble urolig om hun hadde glemt alt om det. Da kom hun, Devaguru reiste akkurat hun åpnet døren. Nithya observerer imidlertid hastverket. 'Bra at denne mannen ikke tenkte å bli munk. Han burde okkupere slik.' Hun smilte for seg selv.

Det ventet fire Nordmenn hjemme hos Lars. Han introduserte dem for Devaguru. To var lærere. Den ene var sykepleier. Fru Astrid Lars serverte kaffe, og det rommet hersket en uformell atmosfære. Astrid ble også med på samtalen. Lars kom rett til poenget.

'De vil gjerne starte en organisasjon basert på dine prinsipper. Jeg sa at vi vil invitere deg og diskutere dette. Derfor er vi her.'
'Prinsippene er ikke mine. Kjærlighetens vei har allerede blitt forkynt av mange. Jesus og Buddha har lagt stor vekt på dette. De tenkte og levde etter sine eksempler på hvordan kjærlighet kunne skape en fantastisk livsstil for å hjelpe menneskeheten til å utvikle seg nobelt. I det tjuende århundre viste Gandhiji hvordan de kunne løse politiske forskjeller med hell gjennom trosbekjennelsen av Ahimsa eller ikke-vold. Jeg tapper blant tamilene her om hvordan det vil være nyttig i å fjerne omstridte og skape fred.' Devaguru forklarte dermed veldig høflig sin base og tjenester.

De forklarte at det var fordi de hadde forstått dette. Nordmannen hadde invitert Devaguru til å snakke med ham. Nordmenn er fredselskere. Selv om de er et lite land, er de opptatt av å hjelpe verdensfreden. De er i front når det gjelder å hjelpe flyktningene på humanitært grunnlag. I likhet med oppstandelsen til Hitler, bekymrer nynazistorganisasjoner som dukker opp i Europa dem. Slagordet mot jødene i det siste høres nå ut mot de uheldige flyktningene som kom til Europa fra tredjeverdensland. Siviliserte mennesker henger hodet på grunn av disse uoverensstemmende ropene og organisasjonene. Også der i Vardø er det frykt. Et slikt nazistisk skritt begynner. Det var deres mening at for å forhindre slike forsiktige av disse gruppene og organisasjonene.
‘Utmerket tenkning. Mitt helhjertede samarbeid for det. Jeg vil be mine tamilske bekjente om å støtte dette.’ Sa Devaguru med alvor.

Et navn har trengt for denne foreningen.
Etter å ha vurdert forskjellige navn ble ‘Vardø Ikke Vold forum’ foreslått av Devaguru, som enstemmig aksepterte av de andre. En av lærerne ba Devaguru om å være president.

'Takk for tilliten. Men det er min overbevisning at jeg ikke skal være president for noe samfunn eller forening.'
'Hvorfor?' spurte læreren.
‘Vennligst ikke tro at det også er et Gandhian-telt. Jeg foretrekker å jobbe som tjener i bunnen av trinnet. Det er lettere å ta troen til andre som medlem. Stillingen som president vil være en byrde for meg. På mange måter, fra mange vinkler, er Doktor. Lars mer verdig til å være president enn jeg. Dessuten kan han kommunisere med myndighetene og enkelt forklare ting for dem!’ Sa Devaguru.

Lars sa at han bare har forberedt seg på å akseptere presidentens stilling fordi det var Devagurus forespørsel.
‘Selv om dere samarbeider, deltakelsen fra tamilene burde være der i stor grad,’ oppfordret de. Devaguru lovet å gjøre det etter beste evne.

'Vardø Ikke Vold Forum' ble innviet i en skole hallen på en bestemt dag. I møteregisteret hadde syttito tamiler og femtifem nordmenn signerte. Devaguru holdt en dyp tale på det møtet. Hans tale var kjernen i at språket og betydningen av kjærlighet var det mest potente instrumentet for å forhindre brutal kraft. Han behersket ikke norsk, så han oversatte sin tamilske tale uten å ødelegge tonen og essensen. Han ble valgt til medlem av eksekutivkomiteen. Mandagen etter har foreningen registrert seg lovlig. Hovedstyret arrangerte et mediemøte. Journalister fra pres, Radio og T.V. deltok alle med entusiasme.

T.V. hadde et spesielt intervju med ham. Som vanlig snakket han om kjærlighet, ikke-vold, den gandiske måten, humanismens kraft. Menneskehetens tilbakegang på grunn av hat og ondskap. Han forklarte den politiske bakgrunnen for hvorfor tamilene har søkt tilflukt i Norge.
De forferdelige konsekvensene av undertrykkelse i navnet på farge og rase. Han snakket oppriktig.

‘Vi elsker Norge og dets folk. Vi respekterer deres medfølelse. Vi vil huske deres velvilje i generasjoner framover. Vi vil tjene for dette lands velferd og fremgang etter beste evne.'

Alle de godhjertede nordmennene satte pris på intervjuet hans. Han har hyllet seg selv som en flott mann. Hans tjenester steg også i beregningen av tamilene.

Jon knurret av hat ‘Disse hvite grisene marsjerer bak de svarte grisene og ødelegger landet vårt.’

*

I juleferien kom en distrahert slektning kalt Molten for å bli hos Alfred. Han var en videregående student som var frittalende om sin motvilje mot utlendinger. ‘På skolen min er noen jenter forelsket i svarte griser. De vil gyte svarte smågris. Hvis jeg bare hadde en pistol, ville jeg skyte mange av dem!’ Han ropte. Da han skrek overgrep, var Kjell også der hjemme hos Alfred. Så Molten ble tatt opp til neste møte i det blå huset.

‘Alt går galt for oss. Den fyren som fikk juling fra oss, er en stor mann nå. Disse verdiløse grisene gir ham en fremtredende stilling i T.V. Disse hvite grisene ser opp til ham som en leder.’ John ropte.
‘Hvem satte fyr på huset? Er det en annen gruppe som er mer intense enn oss?’ Spurte Alfred.
‘Ikke bry deg om det. Hva skal vi gjøre nå?' Jon svarte.
‘Vi må planlegge noe.’ Sa Kjell.
‘Vi må ikke brenne hus. Politiet er årvåken.’ Sa Jon.
‘Så, hva mer da?’ spurte Alfred.
‘Vi kan slå noen?' Sa Jon.
‘De vil gå i prosesjon igjen.’ Sa Alfred og smilte.
‘Vi kan forstyrre prosesjonen. Jeg vil foreslå en plan.’ Sa Molten.
‘Vi vil snakke om Moltens eventyr senere.’ Sa Alfred.
‘Hvem slår vi opp?’ Spurte Kjell nysgjerrig.
‘Vi vil se oss om. Når vi får en god sjanse, vil vi bruke den.' Molten sa.
‘Vi må slå den lederen. Hva heter han?' Spurte Alfred.
‘Devaguru eller noe slikt.’ Sa Jon.
‘Denne gangen må vi knekke beinene hans.’ Sa Kjell.
‘Når skal vi gjøre det?’ Molten spurte.
'Lykken hans vil avgjøre det.' Sa Kjell.

De hadde bestemt seg for at de skulle bytte på at en person skulle være edru slik at han kunne kjøre bilen. I dag var det Jon sin tur. De kjørte rundt og lette etter Devaguru til ingen nytte. Men de ville ikke gå tomhendte bort, så de bestemte seg for at enhver svart mann ville de gjøre det.

Til slutt kjørte de ned til søppeldumpingsområdet. Siden stedet var utenfor byen, kom knapt noen på den måten. Bare hvis det hadde samlet seg for mye søppel, kom folk bort for å dumpe det. Radioen var på, og spilte utfordrende rockemusikk inne i bilen, og frontlysene var på. Det var mørk ute.

*

Det var en gammel madrass i kjelleren. Dens utseende og stink var kvalmende.

Siden det var en hard madrass, kunne den ikke fylle den i den vanlige sorte søppelsekken. Så Vinayakam Pillai bestemte seg for å ta det med til søppelfyllingen. Han kastet den i bilen bagasjerom og kjørte. På vei, mens Vinayakam Pillai nærmet seg søppelfyllingen, og la merke til en stillestående bil med frontlykter på. Han forbannet det lyse, nesten blendende lyset, men kjørte forbi. Han kastet søpla og kom tilbake.

Jon la merke til mannen som kjørte bilen. Han ville ikke fastslå identiteten til personen i mørket.
Det så ut som en tamil av det fysiske utseendet. Han bestemte seg for å vekke kameratene, og spørre om at den mannen er Devaguru. 'Hei, Devaguru! Der går den grisen.' Brølte han uten å vite det sikkert. Alle ble vekket og begeistret. Jon kjørte umiddelbart bilen til midten av veien. Han ble inne i bilen med frontlysene på.

Da Vinayakams bil nærmet seg, satte Jon alle lysene på som brukes i kriser. Vinayakam kunne ikke forstå hva som skjedde. Han trodde at det var noe galt, og det var derfor de hadde lysene på. Da han kom nærmere, så han to menn bøye seg over bilens åpne panser. Hodene deres var ikke synlige.

Han stoppet bilen og gikk mot dem. Det var stille før. Hvordan flyttet den seg til sentrum av veien? Før han helt kunne forstå betydningen av dette, rettet de seg plutselig opp.

Vinayakam var lamslått. Han lurte på hvorfor de hadde på seg masker. Det neste sekundet med et brøl, 'skitten svart gris', en jernhånd landet på nesen som var en eksplosjon. Vinayakam besvimte nesten. Det virket som om de to personene hadde økt til fem. De slo ham og slo ham igjen og igjen. Han skrek: 'Å Amma.' Han ble helt bevisstløs.

Etter å ha gjort det de satte seg på bilen, kjørte de bort. Da Vinayakam Pillai sakte gjenvunnet bevisstheten, følte han ekstrem smerte i beina. Før han frøs i hjel tenkte han at han skulle komme seg til bilen sin. Vinayakam Pillai slepte seg sakte smertefull tomme for tomme mot den. Da han nådde bilen med uutholdelige smerter, besvimte han nesten igjen.

*

Politiet kom til sykehuset, besøkte Vinayakam og gjorde henvendelser. Det var en ekstra hodepine og bekymret for dem. Dagen etter spredte nyheten seg som ild i tørt gras over hele byen. De unge mennene var rasende. De eldre følte at disse hendelsene uunngåelig var borte.
Kvinner var urolige. Tamilene i Vardø følte at deres fred har frarøvet seg. Hva ville konsekvensene være? Dødelig frykt snek seg inn i alles sinn.

KAPITTEL 9

Devaguru hadde kjøpt en bil hovedsakelig slik at Nithya kunne gå til og fra fabrikken uten frykt. Hun brukte kjøretøyet bare for å kjøre til jobben. Andre ganger brukte Devaguru det.

Etter å ha kjøpt alt i henhold til handlelisten kona hadde gitt ham klart signal, startet Devaguru bilen. Det var fortsatt noen få mennesker på gaten. Da han snudde seg ved kirkens side, trodde han at han så SellaKannans datter. Vikina hulket og gikk. SellaKannan kom fra samme byen som han og var en fjern slektning. Devaguru likte aldri å se et barn som gråter. Han ønsket at de skulle være som bekymringsløse friske blomster som danset og lekte med glede. Så han prøvde å trøste henne.

Han bremset bilen. Da han lød på hornet, snudde hun seg. Han vinket henne til å komme bort. Hun nølte.

‘Kom, Kjære. Kom inn. Jeg kjører deg til hjem.’ Hans vennlige invitasjon var attraktiv for barnet, så hun klatret inn. Hennes hulkende fortsatte.
'Hva skjedde, kjære? Har noen skadet deg?’
‘MMM ...’
'Kom igjen! Du er en smart jente, du må fortelle onkel hva som bekymrer deg. Vennligst svar meg uten å gråte.’

Det tok mye overtalelser og tryllekunst for å få henne til å smile. Etter å ha fullført latteren hennes en stund, ønsket han å fastslå årsakene til elendigheten hennes.

‘Vikina?’
'Ja. Onkel.'
‘Vil du fortelle meg hva som skjedde på skolen?’
‘MMM …’
‘Ikke gråte. Fortell meg hva som skjedde?'

‘Onkel, vi lekte alene. Så kom to norske unger og forstyrret oss. Så vi gikk over til et annet sted og spilte der. Også der kom de og lot oss ikke spille. Så presset vi dem. Så de holdt nesen og sa: Vi stank av hvitløk og latterliggjorde oss. Vi holdt på med det og fortsatte å spille. Så spyttet de på oss og stakk av. Hvorfor skulle de spytte på oss? Er vi søppelkasser?’
‘Nei, vi er mennesker.’
‘Det er det, onkel, hvorfor gjør de dette?’
‘Det er det jeg lurer på også.’
‘Er det noen som sprer ondskapsfulle historier om oss?’

Hvordan kunne man svare på denne lille jenta? Hva kunne det samfunnet vinne ved å skade barnas uskyldige unge sinn?

‘Er det ikke galt, onkel? I Ceylon blandet vi oss aldri med mennesker med lavt kast, sa mor. Er det sant?'
‘I Jaffna surret folk uten noen form skam for deres åndfulle ord mot visse grupper som foraktelige kaster. Her blir arvingene deres spyttet av norske noen ganger. Er dette gjengjeldelse av moralske koder for handling og reaksjon eller Guds rettferdighet?’ Devagurus fikk vondt i hjertet.
‘Hvem plantet frøene til farger og rasehat i de norske barnas hjerter?’

De ankom Vikinas hus. Han var takknemlig for at han ikke trengte å gi et hjertelig svar på det ømme sinnet. Hun holdt i hendene hans og insisterte på at han skulle besøke henne hjemme. Han klarte ikke å avvise barnets invitasjon.
SellaKannan åpnet inngangsdøren og ønsket Devaguru velkommen.

Devaguru likte å bruke fritiden sin i nyttige måtte. Han var en glupsk leser når det var så mange ting som endløse havet å lære; han brydde seg ikke om å kaste bort tiden med sladder. Å skryte av den nye bilen, huset, vaskemaskiner,
husholdningsartikler og andre nylige anskaffelser var irriterende. Han mente at de som ga den viktigste posisjonen til å tjene penger og ignorerte alle andre menneskelige plikter, var menneskelige ormer. Å jobbe mot menneskehetens frelse og løft var gudstjeneste.

Kannan la merke til at datterens ansikt er oppblåst av gråt.

‘Vikina, gråt du på skolen?’
‘M …’
Hun svarte bekreftende.
'Hvorfor?'
‘Spat på oss.’
'Hvem?'
‘To norske jenter.’
‘Fortalte du læreren?’
'Nei!'
'Hvorfor fortalte du ikke læreren?'
‘M …’

Da det ikke kom noe svar fra Vikina, vendte han seg til Devaguru og sa med en slags fortvilelse: ‘Hva skal jeg gjøre for dette? Skal jeg gå og snakke med klasselæreren hennes?’
Devaguru svarte rolig: ‘Dette er ikke bare for Vikina. Dette er et problem og en ydmykelse for alle Tamilske barna. Vi må tenke gjennom dette og handle riktig.’

*

Skolens rektor var en eldre herre. Brillene hans hang på nesetippen. Han tok imot dem med et smil. Det var mange perm og brev og en datamaskin på skrivebordet hans. Datamaskinen er slått på. Rektoren som satt på kontorstolen, reiste seg og håndhilste.

'God dag. Hva kan jeg hjelpe med dere?’ Spurte han høflig.
Devaguru og Kannan presenterte seg.
‘Det er mye som skal gjøres.’ Sa Devaguru og smilte.
‘Hvis det er mulig, jeg vil gjøre det.’
‘Datteren hans Vikina er elev her.’
‘OK,’
‘De har trakassert og truet og spyttet på henne.’
‘Er barna fra samme klasse?’
‘Barn fra denne skolen.’
‘Jeg beklager å høre dette. Jeg vil gjøre oppmerksom om dette.’
‘Vi kom ikke av den grunn ...’
'Fortell meg!'

‘Det ser ut til at dette er noe av et problem som utholdes av for det meste innvandrer barn.’
'Kunne vært. Vi vil prøve å rette på det.’
‘Det som skjer, bidrar ikke til å bringe medfølelse fra de fleste på her landet, eller uten for landet. Noe som kan sverte omdømmet til hele landet. Barn blir ikke født med hat mot mennesker i forskjellige farger og trosbekjennelser. De lærer dette i sitt voksende miljø. Vi må snakke med foreldrene deres. Først skal holdningen til deres må endre seg.'
‘Det du sier er riktig. Vi vil organisere et foreldre møte. Men slike ordninger deltar ikke tamilske foreldre. Jeg beklager å si dette, men de fleste tamilske foreldre ser ut til å tro at deres forpliktelser bare er å sende barna sine til skolen. Punktum.’
‘Jeg vil snakke med de tamilske foreldrene og be dem komme til neste møte.’
'Takk skal du ha.'
‘Jeg tror dette er en plikt for alle foreldrene og oss.’
‘Hvis denne pliktfølelsen hersker hos alle foreldre, vil de fleste av problemene som skoleadministrasjonen har, løses enkelt.'

Rektor reiste seg og sa at han ville informere møtedato gjennom barna og gitt farvel til dem.

*

Devaguru kom hjem og følte seg deprimert. ‘Det var sannhet i det rektor hadde sagt.
Det virket ikke som om de tamilske foreldrene interesserte seg nok for barnas oppvekst eller pedagogiske fremgang.

Kannan og kona hans jobbet lange timer. Livet så ut til å bety bare å tjene penger. All denne opphopningen av rikdom var til fordel for hvem? Er det alt det er med livet? De vil innse bare for sent at de ikke hadde oppdratt barna sine ordentlig. Så hvorfor ikke snakke med dem? De vil si at en forenkling som ikke kan bli rik, håner på grunn av sjalusi om at han unødvendig forstyrret. Bør man være ganske redd for slike snubber og ikke gjøre sin plikt overfor samfunnet? '

‘De som vil se ansikt til ansikt sannheten som forklarer alle ting, uansett hvor foraktelig fienden, må kunne elske som seg selv. Kan de som har det ønske forsømme noe felt i livet ... ' Gandhis råd svevde i hans hjerte.

Malathi avledet sine kontemplasjoner.

‘Far, jeg er ferdig med tamilske lekser.’
‘Min Malathi er en smart jente. Ta det med for korrigering.’ Han var veldig fornøyd med Malathis fremgang i sine tamilske leksjoner. Han glemte aldri å lære henne tamil, selv om han ikke klarte å spise. Tiden brukt på å lære henne var også behagelig, da det var da han kunne leke med henne.
‘I dag sa du at du vil synge en Bharati-sang til meg.’
‘Ja, det glemmer jeg ikke.’

Han dro for å hente Bharatis sang. Bharatis sanger er hans viktigste svakhet. Han er stolt av det.

KAPITTEL 10

Politiet konkluderte med at brannens årsak ved huset var brannstiftelse. De mistenkte at de nattlige overgrepene også var håndverket til en eller annen underjordisk rasistisk gruppe.
For å hjelpe dem i deres henvendelser ankom to offiserer Vegard og Asbjørn fra Oslo. Informasjonen som hittil er samlet inn var ikke tilstrekkelig. De visste ikke hvor de skulle begynne. De kjørte rundt gatene i Vardø i en hvit bil spesielt tildelt dem i håp om å finne noe ledetråd. I politiets kretser har Vegard ansett som en smart mann.

De parkerte bilen ved gaten og satte seg inne og lyttet til radionyhetene. Så suste en bil forbi dem. Inne i høyttaleren spilte en sang høyt. Asbjørn følte at de måtte stoppe ettersom bilen passerte byens fartsgrense. Han startet bilen.

‘Asbjørn, vent.’
'Hvorfor?'
‘Denne karens musikk og oppførsel virker annerledes. Vi må observere dem uten å gjøre dem mistenkelige. Start bilen,’ sa Vegard.
‘Å hale dem?’
‘For å finne ut hvor de holde på.’

Asbjørn startet bilen. Den bilen som hadde kjørt i høy hastighet hadde stoppet. De som hadde vært i det skulle inn i et blått hus. Vegard skrev husnummeret og ba Asbjørn kjøre uten å stoppe.

‘Hva neste?’ Spurte Asbjørn.
‘Vi må høre på samtalen deres. Min utdøde forteller meg at det burde se på disse karene.’
'Over telefon?'
‘De vil ikke snakke over telefonen. vi må komme inn i huset.'
'Inn i deres huset?'
‘Vi vil tenke på det.’

Det tok to dager for dem å få tillatelse fra sjefen deres og rett systemet. De tok nok mat og drikke og kjørte mot det blå huset den kvelden i en hvit bil. De gikk tre hjem til det blå huset og parkerte bilen.

‘Vi må kanskje vente til morgen. Slå av motoren,’ sa Vegard. Timene gikk. De gled seg i soveposene og ventet. Etter midnatt åpnet døren til det blå huset, og tre menn dukket opp. En mann gikk inn i huset igjen etter å ha sett de to andre ute. Vegard gjettet at han sannsynligvis var beboer i huset. Asbjørn sov og gjespet.

‘Vi vil bytte på hver andre å holde dem under observasjon. Du sover!'

Sa Vegard. Han holdt vakt til klokka fire om morgenen, og da øynene hans følte seg gråtende, vekket han Asbjørn og sov. Da han våknet klokka sju, ble han sjokkert og irritert over å se Asbjørn også sovende.

‘Hei Asbjørn!’ Han ristet ham til våken ‘Jeg ba deg om å holde øye?’
‘Jeg var våken til klokka seks, og da kunne jeg ikke hjelpe det ... Jeg beklager.'

De unngikk begge å se på hverandre og var stille. Vegard helte litt kaffe fra kolben og begynte å drikke. Asbjørn drakk også litt kaffe.

'Hva skal vi gjøre nå?'
‘Vi vil vente til klokka et.’

De ventet. Den lange inaktiviteten var irriterende for begge mennene. Klokka var ti, og solen skinte skarpt. Det var varmt inne i bilen. De hadde på seg de mørke brillene for å unngå gjenskinn.

Ti over ti. Kjell kom plutselig ut av huset. Han satte seg inn i bilen sin og kjørte bort uten å legge merke til dem. Etter å ha observert hans avgang fikk Vegard kjøretøyet flyttet til krysset. Han ba Asbjørn om å varsle ham i walkietalkien hvis han kom tilbake og gikk mot det blå huset.

Døren klikket åpnet etter den femte nøkkelen. Han gikk raskt inn og inspiserte hvert rom. Datamaskin, skrivemaskin, telefon, faks alle bekvemmeligheter var der. De fleste mennesker har i dag de utstyrene. Mens han gjorde en omvisning i huset, så han to eksemplarer av de beryktede flygebladene mot tamilene i et av rommene. Imidlertid er bare to eksemplarer ikke ekstraordinære bevis, dette huset er knyttet til aktivitetene mot tamilene. Han konkluderte.

På badet, på stativet over vaskemaskinen. Det var fem balltre. Det var et skittent lin kurv i et hjørne. I disse var masklignende hatt. Da Vegard ikke ønsket å bli for lenge, fikset han to mikrofoner under salongens sofaer.
Så satte han en i vasen på soverommet. Etter å ha funnet ut at hans nærvær ikke hadde forandret noe, gikk han ut og trakk døren etter seg. Da han uventet gikk ut på gaten, så han Kjells bil komme fra motsatt retning. Selv om han øyeblikkelig har tatt seg igjen, gjemte han seg raskt i et hjørne. Etter at Kjell gikk inn, gled han bort der bilen deres har parkert.

*

Det var fredag Kjell hjemme. Jon ankom rundt klokka åtte. Kjell hadde forventet de andre også og var skuffet over fraværet.
‘Jon. Hvor er de andre?’ Spurte Kjell.
‘De har reist til fjells på tur.’ Sa Jon
‘Hvis de gjør dette, hvordan skal vi intensivere vår handlemåte?’
‘Kanskje de er redde for politiet!’
‘Hvis vi ikke gjør noe, mister grisene frykten.’
‘Også disse tamilene kommer til å ha et møte, ser det ut til.’
'Uansett hva vi gjør, ser det ikke ut til å ha noen innvirkning på disse grisene.'
'Vi må gjøre noe alvorlig for å få dem til å vri seg.'
'Hva kan vi gjøre? Ingen vet hvem som fyrte på huset. Men de mistenker gruppen vår?’ Sa Kjell.
‘M. Mm’ smilte Jon.
'Hvorfor smiler du?'
'Ingenting.'
‘Du er unnvikende.' Sa Kjell, ikke helt overbevist.
'Hvorfor slår vi ikke to eller tre til?'

‘Neste gang skal de slå dem i hjel. Bør bryte lemmer.'
'Jeg er klar. Hvis vi ser oss rundt, blir noen fanget.’

*

Vegard ønsket ikke at flere uheldige hendelser skulle finne sted. Han tvilte ikke på at denne gruppen var ansvarlig for de tidligere voldelige handlingene. Det var ikke tilstrekkelig bevis mot dem for brannstiftelsen. Jon vet sannsynligvis noe han ikke avslørte. De kom tilbake til politistasjonen og fikk ordren om å arrestere dem.

Mens de lette etter dem, har bilen deres sett en sving. Vegard slo straks på de blå blinkende lampene og sirene og forfulgte dem. Folk som sittet på bile stoppet ikke kjøretøyet. Kjell innså at han ikke kunne komme lenger da han kommet til søppeldumpingsområdet. Han stoppet bilen ved siden av veien. Vegard og Asbjørn kom seg ut og gikk bort til kjøretøyet sitt, og Vegard banket på de lukkede vinduene på førersiden. Kjell slynget ned vinduet og så på dem.

‘Vi er politi. Jeg vil gjerne se førerkortet ditt og vognkortet.’
Kjell viste dem. Alt virket i orden. Vegard la merke til balltre og ansikt masker på baksetet.
‘Vil dere begge kan komme ut av bilen?’ De sank sakte ned.
‘Spre føttene og legg begge hendene på bak hodet.’

De gjorde det uten protest. Vegard sjekket for å se om de hadde noen våpen skjult i kroppene sine.

‘Vi arresterer dere,’ sa Vegard og la håndjernene på dem.
‘Hvorfor arresterer dere oss?’ Jon brast ut.
‘For ulovlige voldshandlinger mot tamilene.’
‘Har du noe bevis?’
'Hold kjeft! Tror du at vi er dårer som kommer uten det?’

Mandag morgen rundt klokka elleve stoppet to politibiler foran det blå huset. To politimenn fulgte Vegard og Asbjørn. De fant de gjenværende ledetrådene og maskene. Det var en pistol i vanntanken på toalettet. Kilden som ble brukt til flygebladet, har funnet da de så datamaskinen. Fant også et kryptert dokument. De ble alle tatt bort i politibilene. Huset forseglet.

Nyhetene kringkastet på lokalradioen og publiseres i avisen. Harald og Alfred hørte nyheten gjennom radioen. Først var de redde for at Jon og Kjell kunne avsløre alt. De diskuterte om de skulle komme tilbake til byen eller ikke. Så kom de tilbake over frykten.

*

SellaKannan kom til Devagurus hus og klaget at Deepa insisterte på at hun skulle reise tilbake til Colombo med Vikina. Foreldre og lærerens møte gikk bra. Mange tamilske foreldre hadde kommet til møtet på grunn av overtalelsen fra Devaguru.
Mange norske snakket om nødvendigheten av at norske barn endret hjerter gjennom miljøet hjemme. To norske foreldre ba åpent om å tilgi foreldrene til de berørte barna, som var i bevegelse. To uker senere kom gamle hendelser igjen og igjen. Spytting og navnekalling startet igjen, og Vikina hadde blitt ydmyket. Devaguru forsto at dette var grunnen til at Deepa var bittert og vil gå ut av dette.

Mange mennesker hadde ingen anelse om den intense interessen Devaguru viste for frigjøringskampen, og nå kjente han til hendelsene som fant sted. Han luftet aldri synspunktene sine offentlig. Han forstod krigen som blod som ble sølt i dag for gårsdagens tabber. Han hadde alltid en opphøyet mening om det høyeste offeret til krigerne som donerte sine unge liv. Samtidig følte han seg trist for den singalesiske landsbyungdommen som mistet livet urettferdig for arrogante og autoritære herskeres egoisme. Moderlandet var hellig. Dens frihet var hellige tamilske krigere er involvert i krigen for å gjenopprette rettighetene, ettersom de ikke hadde noe annet alternativ. Men hva er ideologien til den singalesiske ungdommen som ofrer livet i krigen? Var det på grunn av fattigdommen hjemme? Mange av dem ante ikke hvorfor de kjempet. Den singalesiske landgripepolitikken rettferdiggjort av politikerne, den intellektuelle, sensasjonshånende journalisten, og den buddhistiske bhikkhuene burde bli dratt til krigsørreten av den singalesiske ungdommen. De som har makt til gjøre alt dette. Men det er en bitter sannhet at misbruk skjer Tamilsk side også og flere ikke vil åpne munnen mot det.

Men dette var fryktelig. Er disse kontemplasjonene mot forskriftene om ikke-vold, har Devaguru akseptert?

Da han hadde meditert dypt over dette, hadde Mahatma Gandhis ord ekko i hans sinn. 'Jeg kan ikke akseptere prinsippene om ikke å drepe dyr. Jeg føler det er galt å la onde dyr øke. Å drepe slike dyr er ikke bare tilgivelig, men også en plikt.' Ved siden av dyrenes iboende egenskaper og de er ikke rasjonelle. De kan ikke forstå begrepet velvillighet, men de dreper ikke sitt slag. Men for å holde fast i sin høye posisjon, makt og rikdom, blir deres stil er å ofre uskuldige folk. Er det ikke onde dyr, en plage?
Sannhet og kjærlighet skal bidra til å vinne fremtidens velferd. Hvor ondt er det å leve for dagens fortjeneste, pompøsitet og komfort og glemme morgendagens interesse? Barna i dag er morgendagens rikdom. Fremtiden er deres! Å ignorere deres moralske oppdragelsesplikter er som en forbannelse for samfunnet. Devaguru følte at det var hans plikt å gjøre foreldrene i Vardø samvittighetsfulle om dette, særlig blant de tamilske foreldrene. Hendelsen angående Vikina hadde forsterket erkjennelsen hans. Han følte at Deepas raseri var et eksempel på dette problemets kjerne. Etter å ha tenkt gjennom det, avtalt han å møte de tamilske foreldrene en søndag.
Den tamilske foreningspresident Satkunam, unge Ragu, SellaKannan, jobbet hardt for å bringe alle foreldrene sammen. Så de fleste av foreldrene som brydde seg om barnas utdanning, var også til stede.

Devaguru åpnet møtet. 'Dette er ikke et offentlig møte. Det blir ingen taler eller prekener. Alle vi som er foreldre bryr oss og bekymrer oss for barnas pedagogiske utvikling. Foreldrene må ta avgjørelser for barna som ikke kan ta valg om deres fremtid riktig. Noen har løst kurset hver for seg og iverksetter det. Vi trenger en sunn utveksling av tanker og ideer for å kjenne til våre valg. Denne samværet vil gjøre det mulig. Vi kan lære mye av andres erfaringer. Jeg kan avsløre slike opplevelser ærlig. Vi kunne alle dra nytte av det.'

Legg de meningene litt etter litt fremover. Mange hendelser kom fram som et resultat av diskusjonen. Mange foreldre følte seg skyldige i at de ikke hadde planlagt tilstrekkelig barnas grunnskoleutdanning, siden de var opptatt av å gjøre bevegelser. Mange foreldre er nå interessert i å planlegge og effektivisere fremtiden.

Noen foreldre, spesielt de i Oslo, utdanner barna sine i England. Disse menneskene har nære slektninger som bor der. Å ha slike praktiske forbindelser var en hovedårsak til den avgjørelsen. 'Gjennom en engelsk utdannelse kunne barna ha jobbmuligheter i land som Amerika, Canada og Australia. Også, hvis det skulle være stedsforhold i Sri Lanka, kan de komme tilbake dit og få gode jobber. De velstående singalesiske politikerne utdanner barna sine i England. Barna våre vil være like passende! Disse tankene ber foreldrene mot engelsk utdanning. De var ikke villige til å gi fra seg de gamle engelske koloni dagens ideer. De glemte beleilig at de singalesiske barna er i en annen kategori fordi morsmålet deres er singalesisk.

De skjønte ikke at Englands utdanningssystem ikke hadde endret seg vesentlig for å passe verdens ansettelseskrav. Landene de har designet på endrer plutselig sine migrasjonslover. De strammet mot asiatene og de andre menneskene fra den tredje verden. Det var ingen forutsetning om noen av de mange flere endringene som kunne skje. Tamilske mennesker som levde i fortiden, og planlegging har gjort for fremtiden. Den kunne se at omsorg for barnas tamilske folk i slike ordninger forlot sine kulturelle identiteter. Det var også tvil om det vil være tilstrekkelig kompensasjon for den investerte kapitalen.

Mange sendte barna sine til India, Tamil Nadu, for utdannelse. Kunjan-familien som bodde i Vardø var blant de mange som holdt ut i et slikt kurs. Kursets grunnlag var at de ønsket at barna deres skulle vokse opp og være solide i det tamilske miljøet for å bevare den kulturelle identiteten, og at det var mange praktiske komplikasjoner i slike planer som kom til syne. India tar førsteplassen i å behandle flyktningene mest foraktelig og uten humanitære hensyn. De tamilske flyktningers rettigheter nektet til og med tibetanerne og Bangladesh-flyktningene. Tamil Nadus utdannelses ønske hjelper også til å dekke det indre motivet. I Tamil Nadu kan ikke sannheten ha instruksjonsmedium på engelsk eksplisitt.

En gang var 'sympati for Eelam Tamils' -politikken en populær måte å få stemmer på. Hvert parti prøvde å være i forkant med å støtte en bestemt frigjøringsgruppe. De dagene var over. M.G.R var en leder som tok en fast holdning til å støtte frigjøringskampen Eelam Tamils. En rotete situasjon oppsto der en annen ledelse som en gang aktivt hadde engasjert seg i å beskytte den tamilske ære, nå spiller den lavmælt. Det er et rykte om at 'Tigers frykten' beholder sitt innlegg.

De bramin-kontrollerte mediene og RAW-aktivitetene er intenst i deres spøkelser for å forplante en anti-Eelam. Tamilske følelser blant offentlighetens sinn.
Selv om det er gått flere år, ser det ut til at Tamil Nadu tror det kan oppnå en politisk fordel ved å utnytte attentatets tragedie. Det er en manns feil. Som et resultat av attentater, politikere og politi, ser det ut til at noen andre administrative kadre tenker på Eelam Tamils som en god kilde til bestikkelser. Pengesummene Eelam Tamil-studentene måtte punge ut som bestikkelser var enorme. De akademiske gradene som til slutt er deres midt i slike utgifter og psykiske sår, skulle ikke være passet for en levelig fremtid. Kunjan måtte tilbake til Norge på grunn av Visa-problemer. Mer enn alt dette i middelalderen, har det sunne familielivet og komforten blitt fullstendig forlatt. Det er utfordrende å estimere disse ofringene i kroner og øre.

Når man vurderte vanskelighetene i England og Tamil Nadu, virket det bedre å komme tilbake til Colombo og utdanne barna der. 'Singalesisk-hæren nå er ikke slik den pleide å være. Den slags galskap som hersket før at hvis fire soldater døde, er førti tamilske sivile drept av dem ikke lenger der. Så mange tamiler bor tross alt i Colombo og utdanner barna sine. Dermed trøster mange foreldre seg, villige til å glemme alle lidelsene de hadde opplevd før som en dårlig drøm.

Tamilene blir fordømt som økonomiske flyktninger og ikke politiske flyktninger av slike håndtere. De tror ikke engang at Eelam-tamilene blir fornærmet på grunn av dette. Uansett hva vi nektet å godta da vi stakk av til fremmede, pålegger vi barna våre samme sett med omstendigheter og elendigheter som er glemt. De har den sanselige oppfatningen at Eelam-tamilene blir sett på som annenrangs borgere og internasjonale spedalske av en slik ryggløs oppførsel. Selv i de tamilske lederne som snakket kinodialoger, Tamil Nadu overså velstand på de som søkte kysten hos dem. Noen foreldre som vurderer alt dette, blir presset til det nivået de tenker at det ikke var så ille å leve med det singalesiske militæret.

Mange Eelam-tamiler med norske pass hadde fremdeles ikke kondisjonert seg som norske. Selv om de lovlig var nordmenn, levde de som tamiler i hjertet.
Det var ikke noe galt i det. Men de er redde for å oppfatte Norges statsborgerskap i riktig dimensjon. De fleste av dem hadde ikke lojalitet og fascinasjon for sitt adopterte land. Kunne de ikke frigjøre seg fra illusjonen om å ha lisens for midlertidig opphold? De var ivrige etter å komme tilbake, hvis en uavhengig tamilsk Eelam skulle opprettes, og hadde ikke hatt noe imot å leve og enkelt liv så utfordringen kunne forene seg til sitt land som de hadde tilknytning til. Selv om deres hjerte lengtet etter det, så de ut til å ha glemt at barn skulle pleie å verdsette innfødte tamilske tradisjoner og identitet? Eller endelig glem alt og tenk på å spare penger til pensjonisttilværelsen?

Foreldrene aksepterte til slutt at formodningen var den uheldige sannheten i saken. Noen få glemte seg selv i sin nyvunne luksus, og de sa at de aldri vil komme tilbake til det Sri Lanka.

På slutten av gruppediskusjonen takket Devaguru foreldrene og fortsatte: 'Vi lever i håp om at i fremtiden, neste århundre eller kanskje århundret etter det, Eelam Tamils vil ha et landområde, et land å leve med verdighet. Skillet mellom å ha kunngjort sin rasistiske identitet gjennom språket sitt alene, tilhører oss. Tamil er ikke bare et eldgammelt språk, men også et internasjonalt språk. De som kjemper for frigjøring, ære og styring av den og bærer korset for den, er Eelam Tamils. Men å fremme den tamilske identiteten blant neste generasjon er avgjørende for at læringsprosessen ikke skal glemmes eller forlates. Så i hvert Eelam Tamils hjem, enten han bor på den nordlige halvkule eller den sørlige halvkule eller Sahara-ørkenen, burde tamil være det talte språket hjemme, livets pust, og å pleie det i generasjoner framover bør være vår hellige plikt.

Jødene, i to tusen år som landløse, led en gang ydmykelser i land etter land. De har oppnådd en egen stat, men de har gjenopprettet livet til det eldgamle språket.
En kompromissløs tro er det vi trenger. Jeg lærer datteren min tamil. Jeg var alltid forberedt på å veilede alle andre barn i hennes alder hver søndag. Å lære barna våre morsmål er viktigere enn middagsfester og se på videofilmer. Vi må innse at det er vår plikt. Hver familie må gjøre det til et poeng å lære barna sine tamil i en time. Jeg føler at dette er viktigere enn å bruke tid på bønner. Den tamilske studiegruppen skal blomstre i alle byer og land. Jeg ber om at denne tamilske skolen jeg begynner som et eksperiment, vil gi gode resultater i tiden som kommer. Foreldrene var ivrige etter å teste Tamils lære for å avhjelpe barnas forferdelse.

*

‘Harald, hva skal vi gjøre?’ Etter å ha kommet tilbake til byen fra åsene. Det var deres bekymring.
‘Det virker ikke som om vi kan gjøre noe videre.’ Sa Harald dystert.
‘Vi vil ikke kunne gå rundt og slå dem opp. Vi har heller ingen fasiliteter for å utgi flygeblad nå.’
‘Vi skal til Vadsø og kjøpe litt spraymaling.’
‘Hvorfor kjøper vi det ikke her?’
'Idiot! Hvis vi kjøper den her, vil politiet komme til oss med engang!’
'Ok. Det er mindre risikabelt å kjøpe den der.'

Dagen etter dro Alfred til Vadsø og kom tilbake med spraymalingsbokser. Siden det var sommer, var det mest sollys. De måtte vente på mørkets skjold. Tamilene følte seg noe beskyttet da de hadde arrestert to rasister. Rundt midnatt rundt klokka tre fikk Alfred og Harald en mulighet de hadde ventet på. De valgte ut to nye biler eid av tamiler og viste håndverket sitt. De sørget for at det ikke var spor av fingeravtrykk eller andre ledetråder.

I den ene bilen ble det tegnet en stor gris med 'Svart gris, kom deg ut av landet!' sprayet. Den andre bilen hadde en hund med ordene 'Tiggerhund, vil du ha sosiale penger?'
De håpet dette ville gjøre tamilene veldig sinte. Politiets forsikringer som hadde siktet Jon og Kjell ville knuse. De kastet ikke bort forventningene sine.

Hodepine økte igjen for Vegard og Asbjørn, men ikke få informasjon fra de som allerede ble fanget. De nektet å rokke. Nå hadde det dukket opp et nytt problem fra en ny vinkel fra en ny gruppe. Vegard mener at Jon og Kjells medarbeidere var ansvarlige for de friske problemene. Han avslørte ikke mistankene sine, men han registrerte en ny sak med mottatt informasjon.

KAPITTEL 11

Ungkarene som jobber i fabrikker, bodde på hybel. Hver hadde et eget rom for seg selv, som voktet deres privatliv og uavhengighet. Men de hadde et felleskjøkken.
Som i gamle dager drev jaffna-ungkarene som jobbet med kontoristene i Colombo de delte matutgiftene sine. De bodde under samme tak og klarte å utveksle ideer. De fikk også ned magasiner og aviser fra Tamil Nadu og Sri Lanka. Tamilske kinovideoer var tilgjengelige for underholdning. Derfor var det felles liv mulig for dem.

Vignes ventet på konas ankomst fra hjemlandet Arjun, Amuthan og Ragu var yngre menn. Ekteskapet deres var fortsatt ikke under vurdering. De kunne jobbe seg helt til beinets skyld for søsterens bryllup som bodde hjemme. De prøvde å unngå spesifikke problemer på en sivilisert måte.

Nylig hadde noen av de unge mennene gått på diskotek. Det var krangel mellom den tamilske ungdommen og noen nordmenn som anså hvite skinn som overlegne. En av de fulle nordmennene hadde mishandlet dem på skittent språk. Den tamilske ungdommen som ikke orket slik ydmykelse, hadde angrepet ham. Før forholdet kunne eskalere, hadde de kommet tilbake til hybelen.
Plutselig og uventet hadde noen få norske slått seg sammen og marsjerte til vandrerhjemmet. Arjun hadde forsøkt å snakke med dem rolig og forklart hva som hadde skjedd. De hadde nektet å høre på noen forklaring og prøvd å angripe ham. Da han hadde forhindret angrepet deres og så ut, fant han hybelen omgitt av andre nordmenn. Amuthan og Vignes hadde brukt vettene sine ved å samle chilipulveret på kjøkkenet og kaste det i ansiktene til nordmannen som omgir dem. De tok også de forskjellige redskapene som kniver på kjøkkenet som rustning. Chilipulverets varme hadde redusert krigsfeberen, som hadde steget til en tonehøyde. En norsk eldre dame som bodde på hybelen åpnet døren og lukket i samme hasten. Nordmannen trekker seg. To uker etter denne hendelsen sprøyter Alfred og Haralds maling på biler. Ungdommen ble opprørt da noen tamiler snakket i en knute mellom de to hendelsene.

En annen begivenhet skjedde som opprørte tamilene i Vardø dypt. Saken mot Jon og Kjell kom opp i domstolene for behandling. Vegard prøvde sitt beste for å forstørre deres nynazistiske bakgrunn. De beviste ikke brannklagen mot dem. De etablerte kostnadene for å angripe Vinayakam Pillai med omstendighet bevist. For den forbrytelsen har de gitt en betinget dom på åtte måneder hver. De var nok grunner til at tamilene anså denne dommen forutinntatt mot nynazistene. Tamilene har irritert at selv den flittige politiets inngripen ikke var tilstrekkelig til å gi dem tilstrekkelig beskyttelse.

*

Det var i denne sammenhengen at Satkunam planla Tamilforenings møtet skal finne sted på lørdag, og alle ble invitert til å delta. Han hadde ikke bare sendt varselet, men ringte også og imponerte viktigheten av møtet. De unge mennene ble irritert over at Satkunam hadde lagt vekt på at 'bror Devaguru' vil tale.

Tamilforeningens møte var tema for samtaler på vandrerhjemmet den kvelden.

‘Mange av våre folk har løftet bror Devaguru som en viktig person. Det er en vanskelig situasjon.’ Brummet Arjun.
‘Arjun, din mumling er ikke rettferdig. Han gjør ikke noe for sin fordel.’ Sa Ragu.
‘Blir ikke en god mann gal? Han gjør alle andre galne. Nå lytter folket med åpen munn mens han forkynner om Gandhi.’ Sa Amuthan.
‘De som er født i Gandhis fødeland kom og kalte seg freds bevarer. Skrekkene de begikk får blodet til å koke selv nå. De voldtok fire jenter inne i Irupalai Temple gjentatte ganger i tre dager!’
‘Ja, men LTTE spiste der lollipop eller?'
'Ikke snakk som, la det vare nå.'
'OK, Jeg fortsetter, Likevel De sier lenge leve Gandhi? og får fotografiet hans i valutasedlene tatt som bestikkelser. Hva er sammenhengen mellom ikke-vold og sprengning av kjernefysiske bomber?’ Amuthan kokte opp.
‘Vi må gjøre noe.’

‘Politiet er nå årvåken. Hvorfor ta unødvendig risiko?' Advarte Vignes.
‘De spyttet og skjenket øl ... angrepet om natten, brente et hus. De løslatt fangene. Vi blaffer fortsatt om den gandhiske måten?’
‘Ikke kamerat, Vi kan ikke bruke vold som Srilankisk harren eller LTTE gjør der i Sri Lanka. Det er utenkelig her og bror. Devaguru er en vismann. Det må være en grunn for at han snakker om den gandiske måten. Alt ble bortskjemt fordi alle protestgruppene ble etset. De fant sine egne veier ikke tenkte på vår nasjon frem tid. Vi vil snakke med ham. Uansett hva du sier, er han en mann bundet av rettferdighet.’ Sa Vignesh.
‘Også du mester.’
‘Det nytter ikke å bli sint. Vi vil spørre på møtet.’
'De vil stemple oss som bråkmaker, hvis vi stiller spørsmål ved møtet.'
‘Det er her vi gjør en feil. Bror Devaguru har noen grunner. Hvis vi ikke har tro på hans dom, bør vi ha motet til å si fra.’ Sa Ragu.
Arjun reiste seg rasende. ‘Hvorfor spiller du et forrædere-spill? Prøver du å se om jeg er fet eller ikke?’
‘Hvilket tull er dette? Alle stopper opp. Ordtaket om at de fire tamilene aldri kan være enige i noe punkt virker riktig. Snakker vi om problemene våre?
I morgen, snakk om hva du vil. Wow, kom, la oss spise. Spesielt i dag er Puttu, stekte reker og kokosaus,’ sa Vignes.
‘Virkelig bror, din kone er heldig. Ingen kan lage Puttu til hele Norge som deg!’ Sa Ragu prøver å lette atmosfæren.

*

Møtet startet klokka sju lørdag. Det var en murring blant samlingen mens foreningspresidenten talte. Det var som publikum hadde mistet all tro på talene sine. Denne holdningen var skadelig for Devaguru.

‘Rettferdighet mister det, sjel, på et tidspunkt. Da Krishna gikk som budbringer, kunne Duryodhana ha gitt Pandavaene fem hus og bosatt seg. Hva var det store tapet ved å gi fem hus? Hvorfor nektet han? Arroganse, pompøsitet. Da mistet han den siste sjansen til å stoppe krigen. Mens han har fordypet seg i slike refleksjoner.’ Devaguru har bedt om å snakke.

‘Løslatelsen av nynazistene har sjokkert og sint oss. Voldens seier er en illusjon. Det ser bare ut som det. Hvorfor tapte Hitler, gudfaren til den nazistiske læren? Han er dyktig i å annektere land var årsaken til at hans eget land har delt seg.
Det alternative våpenet er ikke-voldsomt. Mahatma Gandhi brukte forskriften i et nytt miljø. Det sa at singaleserne som kaller seg beskyttere av verdensbuddhismen, ikke kan forstå språket for ikke-vold. Men den hvite mannen som styrte et enormt imperium der solen aldri gikk ned, forstod styrken til språket for ikke-vold som Gandhi snakket om. Det er det særegne ved skjult. De som bor i dette landet, er hvite mennesker. La oss håpe at de vil forstå dette hvis vi har håp, tålmodighet og kjærlighet, våpenet til ikke-vold vil lykkes.
Jeg har lagt vekt på dette igjen og igjen. De kan ikke vinne kvaliteten på kjærlighet over debatter. Det må komme fra hjertene våre. Jeg vil ikke snakke for lenge og kjede dere. Gi en sjanse for ikke-vold og leve med fred.’
Devaguru avsluttet talen og satte seg.

‘All bombasten din vil ikke fungere lenger. Du ber gjentatte ganger folkene våre om å tie. Nordmannen går ut av hånden. Du går og forkynner for dine hvite venner som Lars om ikke-vold.’ Ropte Arjun.
'Hei! Du må snakke med respekt.’ SellaKannan reiste seg sint.
Devaguru reiste seg.
‘Bror SellaKannan, når du snakker med respektløshet, er det ikke riktig å anklage andre. Arjun snakket om sin mening!’
‘Jeg beklager, tilgi meg.’ SellaKannan bøyde hodet.
‘Ikke endre tema. Kom til poenget.’ Arjun insisterte.
‘Bror Arjun, gjerningene til noen nordmenn er gale. Det er sant. De gjør dette for å gjøre oss sinte. Når vi blir sinte, mister vi følelsen av proporsjon og disiplin. Hvis vi reagerer slik de forventer om oss, vil vi overlevere vår selvkontroll. Det er den subtile ledetråden for suksess. Vi må ikke glemme at dette er grunnlaget for vår uavhengighet.'

Selv om han sa dette, følte han at han hadde fanget i sentrum for en kontrovers.

'Den som er samvittighetsfull i samfunnstjeneste, er ikke asket. Han er heller ikke en feig som holder seg unna motgang. Hans eneste bønn var at kjærlighet skulle strømme fra hans hjerte for å motstå dem.'

Det var stillhet i salen en stund. Så reiste Manavalan seg opp som om han ikke likte det stille. Han er over sytti år. En sønn bodde i England og en annen sønn bodde i Canada. Datteren og svigersønnen var i Vardø. Han hadde de økonomiske midlene til å gå rundt i hele verden. Han hadde en gang sterkt hevdet at ikke-vold aldri ville vinne noen tamils rettigheter i hjemlandet.

'Hei! Alle lytter bare til denne idiotens målløse tale. Allerede har folk snakket og er lei av slike historier. Nå har han kommet for å snakke om igjen! Vi er alle dårer, og han alene er klok. Alle dere! Hva ser du på i munnen hans? Aha ... Henge på løven uten noe håp!' Trompet han.

Alle andre syntes å ha nådd en lammet tilstand.

'Devaguru! Du kommer deg først ut. Ikke fasciner folket. Snakk mer om ikke-vold og søppel. Du kommer til å få juling fra meg.' Han brølte som en gammel løve.

Devaguru sto opp med verdighet, med hevet hode.

'Gandhijis ord kommer til meg. Det er skjebnen til et offentlig verk å bli misbrukt.
Men uten hensyn til det, er det min måte å vise medfølelse overfor overgrepene og be om at de skal ha klar tenkning.' Han fortalte hvert ord tydelig og rolig.
'Slå ham!' Ropte Manavalan. Ingen reiste seg. Selv de argumenterende unge mennene holdt stille. Manavalan forventet ikke dette.
'Min herre, hvis du ved å slå meg, vil sinnet ditt opphøre, og ditt ønske om vold reduseres, så slå meg. Jeg godtar alle slagene dine. De som aksepterer smerte for å rense andre, er sanne troende på ikke-vold,' sier Devaguru mot Manavalan. Ikke forventer dette, gikk Manavalan tilbake.

Devaguru kom nær Manavalan. ‘Slå meg til slik sinnet ditt avtar. Jeg tror ikke på vold.’ Devaguru tok tak i begge Manavalans hender og slo kinnene med dem. Manavalan trakk hendene tilbake. Han skammet seg. Han skjønte at det var noe galt med oppførselen hans. Han bøyde hodet og gikk sakte ut av hans helvete.

En stillhet gjennomsyret samlingen. ‘Som om han ønsket å bryte den.’ Sa Devaguru

‘Vi må forvente dette i en demokratisk meningsutveksling. Å observere fred og forsoning blant motsetninger i menneskelivet er ikke lett. Men vi må lære av dette og utvikle oss. Vennligst forstå en ting. Hvis jeg hadde startet et slagsmål med broren Manavalan, hadde reaksjonen vært annerledes. Fordi jeg var forberedt på å akseptere juling, fikk jeg ikke en stygg hendelse. Hvis dette var mulig blant oss, hvorfor skulle det være umulig med Normen? Jeg ber dere vurdere dette nøye. Takk skal dere ha.'

Han ønsket alle en godt kveld, og begynte rolig å gå. Ragu fulgte ham som en nær disippel. Arjun, Amuthan og Vignes satte seg i bilen.

‘Ragu kommer ikke nå. Han må ha gått til bror Devaguru.'
'Ja. Ragu prøver å være mini versjon av Gandhi her.’
‘Hvorfor vennen min? hvis du hadde blitt med, kunne bror Manavalan ha avbrutt møtet, er det ikke slik?’
‘Å forstyrre møtet er ikke vår oppfatning. Vi tror det er et problem for oss tamiler som bor her. Devaguru tror det også. Vi er forskjellige i tilnærmingen til å løse det problemet. Men bror Deveguru har ærlighet i seg.’
‘Vi kan ikke bestride det. Trøbbelet Deveguru tar for å lære barna våre tamil, virkelig forkynner han ikke, han praktiserer det. Det er vanskelig å finne en slik perle blant vårt verdiløse mennesker.’
‘Du ser ut til å ha skiftet side.’
‘Står jeg til valg ved å bytte side? På en eller annen måte føler jeg at bror Devaguru skal respekteres. Jeg tror han er en dyp og oppriktig mann.'

Bilen deres begynte å bevege seg.

KAPITTEL 12

Devaguru var tidlig oppe selv om det var søndag. Han gjennomførte tamilskurs om morgenen.
Foreldrene følte det var mer praktisk å ha kveldskurs om vinteren. Så fra og med i dag skulle klassene være om kvelden. På grunn av dette hadde han avtalt å dra til hybelen for å møte de unge mennene om morgenen.

Ragu hadde entusiastisk arrangert dette møtet. Gjennom dette møtet håpet Devaguru at konfliktene som oppstod i møtet den dagen kunne løses. Han inviterte foreningspresident Satkunam også til å være til stede. Sistnevnte sa ja til å komme og tilbød seg å ta ham til hybel i bilen.

Det var god tid for ham å komme. Devaguru var bekymret for nyheten om at den australske tamilske kvinnen i Tamil Nadu hadde blitt arrestert og fengslet på grunn av konspirasjon mot staten.

Det var motstridende gjenstander av denne informasjonen som kom inn. Så for å finne ut den faktiske tilstanden, skrev han til sin venn og mentor Ramanathan. Ramanathan skrev et detaljert svar på det. Etter at han skrev brevet, hadde Ramanathan blitt syk, og brevene hans ble korte. Da Ramanathan døde, hadde Devaguru en følelse av at den mystiske broen mellom ham og Tamil Nadu hadde smuldret opp. Han tok brevet og lest det om i dag.

Min kjære Devaguru,

Du har stilt mange spørsmål. Den australske kvinnen og de tre menneskene som snakket med henne og en lokal lege ble arrestert av politiet. De arresterte henne for å ha konspirert om å smugle medisiner til LTTE. Narkotika er ikke et forbudt produkt for tamilene som bor i Eelam over havet eller for krigerne. Lidelsen fortrenger mennesker, gamle og unge, som bor i Vanni-skogene. Det er ingen medisiner.

Den srilankiske regjeringen planlegger å la dem dø uten medisiner i hundrevis eller tusenvis. Denne handlingen er barbarisme utenfor normene for verdens humanitære bekymringer. Tamil Nadu har gjort verden oppmerksom.
Det er en stor konspirasjon å til og med tenke på å sende medisiner til flyktningene og foreldreløse! Hvor kunne vi lete etter humanisme i et slikt fantastisk land? Det kan hende LTTE bruker samme medisiner, men derfor kan ikke la sivile dø.

Periyar ønsket at menneskeheten skulle være fri for overtroens sjekker. Han skjønte at religiøs praksis og ritualer hadde fengslet menneskeheten. Han insisterte: 'Kast din tro på Gud; først da vil du stå oppreist som et menneske.' Hvordan kunne noen forvente sannhet og rettferdighet fra de som smurte tjære på det hvite skjegget til Periyar, og sa at 'Det er en rase og en Gud' for politiske gevinster? Kan dette gjennomgås demokratisk? Nei! hodet ville bli halshogd etter modige, filmatiske taler om 'hvordan kunne deres hederlige' politikk bli utslettet! 'Arrogant dominans,' Nord vokser, Sør forverres.' 'Dravidians kultur' er alle tomme slagord. Poompuhar Valluvar-minnesmerke og andre slike strukturer er bare dekorasjoner. I de førti årene av Dravida-regjeringen, hvilken prestasjon har de produsert? Etter Annas død er det listig fremmet å sette en kaste mot en annen. I dag har hver kaste en fest på krigsstien med de andre. Grådigheten etter politisk makt alene har blitt samfunnets liv. Ikke bare egoisme, men frykt berører blir omfattende.

Skyndet med å ta tak i det som er mulig før du mister makt og posisjon er egoistisk og frykt for politikeren. De som lever i frykt, trenger rus 'slagord' 'Store prestasjoner oppkjøp' transformert til rusobjekter. Jeg kan bare se den tamilske bevisstheten på reklametavler. Resten av enhver annen umoralsk oppfatning som bør unngås i det offentlige liv, har fostret.

En gang sa du at UNP stod for Onkel Nephew Party. Her er det enda bedre. Dravida-partiet har krympet seg til far sønn og nevø! Dravida-partiene som har gått i opposisjon til denne tilstanden som reiste seg modig for å motsette seg brahmin-dominansen, skriker nå at det ikke er rom for å forlate Adi Dravidas ledelse.

Det er klokt å forstå at blodperlen utenfor Dravida, men som er i stand til ledelse, er Adi Dravida. Midt i alt dette, nikk godkjenning til RAW-propagandaen, som demoniserer siste de som kjemper for ære for tamilene som verdens spedalske på den ene siden, og roper slagord om at verden beskytter tamiler på den annen side, hva slags tett skruppelløs uvitenhet er dette og nødvendig?

Her er alle moralske rettferdigheter døde. Gandhi er et svakt minne. Ellers, i Gujarat, tilstanden av hans fødsel, ville skrekken ved å massakre noen kristne som bare var på juledag finne sted? I Madhya Pradesh gjør nonnene utmerket service til folket voldtatt. Hindu Tura-ledere holder vågale taler og spør om nonnenes renhet er eksepsjonell. Akkurat som buddhismen jaget ut fra indisk jord, ser det ut til at gandhismen også har kjørt ut. Hvordan snakke om grusomhetene ved ekstremisme som myrdet Gandhi som et middel til å komme til makten?

Periyar, som la vekt på rasjonell tenkning, har blitt holdt over rimelig etterforskning. Den siktede slik. Men hvordan kan man godta ondskapen ved å bruke navnet Periyar som et merke for politiske varer? Kunne noen ha spådd da Brezhnev var sjef for Sovjetunionen som ville dele den opp i mange deler innen et tiår? Hvis noen til og med hadde foreslått det, ville han blitt kalt en gal mann. Men hva skjedde? Om India vil være en enhet i det 21. århundre? Jeg ber hver dag om at det skal være slik. Det ser ut om bønnene mine ikke skulle få svar når som helst, er folket ondskapsfullt dyttet i slaveri. Aldri i historiens annaler har tyranni bidratt til å bevare et lands enhet.

Jeg har alltid lært mye av frigjøringskrigene i Eelam. Men det er i Tamil Nadu intellektuelle som sprer seg som ormer som mener å nedkjørte frigjøringskjemperne er et tegn på deres patriotisme. Det er krumspringene til en person med skallet hode som regnes som en ledende intellektuell! Jeg tror at singalesisk sjåvinisme var ansvarlig for de tamilske krigernes fødsel.
I likhet med tamilene ekstreme som grusomheten og tyranni ble, opprettholder den selvoppofrende ånden og standhaftigheten i deres nektelse av å kue ned. Derfor jeg sier ikke alt som LTTE gjør riktig.

De politiske lederne som insisterer på at landets enhet sier ett rase, ett språk, en religion, ser ikke ut til å ta det på alvor.

Brevet fortsatte. Men noen ringte på døra. Devaguru brettet brevet forsiktig, la det i arkivet og skyndte seg å åpne døren.

Nithya var på døren. Satkunam kom inn, og da han så Devaguru, sa han: 'Bror, guttene vil vente på oss. Vi bør ikke utsette.'

'Ha litt forfriskninger.'
'De vil gi oss. La oss gå.'
'Nithya! Lås døren. Vi skal til Ragus hybel.' Sa Devaguru.

*

'Bror, vær så snill, forstå oss. Vi liker ikke vold for voldens skyld. Det ser ut til at du var den første som ble slått opp om natten. Du avslørte ikke dette til noen. Så var det Vinayakam Pillai. Siden de ikke kalte dem til ansvar, ødela de bilene. Hvis det ikke gjøres noe mot, hva er sikkerheten om at de ikke vil forfølge oss alle? Derfor ble vi irritert her om dagen.' Arjun prøvde å ta Devaguru inn i sirkelen deres.

Amuthan sa: 'Du snakker om noen prinsipper, og ditt synspunkt er oppriktig. Vi benekter ikke det. Men vi kan ikke forstå resonnementet ditt. Du følger med på ruten din, og vi vil gå på vår rute. Hvis den ene ikke fungerer, vil den andre!'
'Også i vårt hjemland var det disse to rutene resonnement som bortskjemte alt. La guttene fortsette med kampene sine i Jaffna; vi vil bruke dette angrepet og snakke om rettferdighet i Colombo var slik løytnant Amirthalingam estimerte.
Hva skjedde etterpå? På den offentlige scenen snakker jeg om rettferdighet. Jeg kan forstå raseriet ditt. Det er derfor jeg har kommet for å diskutere dette blant disse fire veggene. Greit, du slo dem opp. Men en ting, du må finne ut hvem som angrep Vinayakam eller sprayet bilene og slo dere!'

Devaguru tok en pause, og det var stillhet. Ragu snek seg.

Han fortsatte. ‘Vinayakam er uskyldig. Vi beklager veldig at han hadde overfalt av noen. Det er en regel i å gi dom. Noen skyldige kan unnslippe straff, men bør ikke straffe en uskyldig mann. Det er av stor betydning. Hva garanterer at du ikke vil slå opp og sår en uskyldig nordmann, kanskje noen som er sympatiske mot oss? Skal vi straffe andre? Lovens hjul snur, men sakte!’
Arjun snappet: ‘Bror, støtter du eller støtter du ikke krigen for frigjøring i vårt hjemland?’
'Ja. Jeg gjør. Jeg støtter det hundre prosent for Tamiler selvstendighet. Men ikke helt den måten vi prøver å oppnå. 'Sa Devaguru med en fast oppløsning.
Vignes ble med i samtalen. ‘Der støtter du kampen. Men du sier at det er galt å kjempe her. Begge virker motstridende med hverandre?’

‘De virker ikke motstridende for meg. Det er noen sannheter vi må undersøke med egen sjelesøking. Det vanlige singalesiske folket er fredelig, kjærlig og vennlig. De er fortsatt der og hjelper Tamiler. Denne opplevelsen er erfaringen til mange tamiler, og vi må ikke tvinge det. Årsakene til krigen på Sri Lanka er frykt og tyranni. Politikere som har glemt patriotisme, Bhikkhus som har glemt Buddha, intellektuelle som har mistet samvittigheten, disse menneskene har satt i gang en frykt blant det singalesiske folket. De har matet frykten for at over seksti millioner tamiler bor i nord over de smale Palk-stredet. Eelam-tamilene vil bli med dem og dominere singaleserne. De peker på invasjonen av en skarp del i historien og skremmer dem for at det kan skje igjen.
De har dypt forankret denne frykten i singalesernes psyke. På grunn av dette handler den snille og i det vesentlige gode vanlige singalesiske mannen, når han blir et politisk dyr og en velger som er omfattet av en illusjon, med hat og fiendtlighet. Denne handlingen er en stor sorg.’

‘Hva slags demokrati har det vært i Ceylon de siste femti årene? I historiske tider da Anuradhapura var hovedstad, var det rivalisering mellom Hamla Karnars og Mauritians om tronen. Tilsvarende har den politiske brytningen mellom Senanayake og Bandaranaike vært den demokratiske politikken i Ceylon de siste femti årene. For dette sang den tamilske demonen som magi. Krigen har beriket de som styrer og deres lakeier. De landene i verden som kalte seg demokratens voktere, ser på svindel som utøves i demokratiets navn og gjør ingenting. Denne tingen er den største tragedien.’

‘Den delen som frykten spiller forstås. Men hva med tyranniet?’ Spurte Ragu.
‘Gandhiji har tydelig forklart om tyranni. Akkurat som bålet brenner gull, vil tyranni styrke en person eller et samfunn. Tyranni provoserer bruken av den totale indre kraften. Når det er fare, blir offer og mot iøynefallende. Motsetningen av tyranni er rettferdigheten til krigerne. Hvis du vurderer de tamilske handlingene, kan du forstå dette ved å se på tidslinjen før og etter 1983. Antonymet av frykt på siden og antonymet til tyranni på den andre siden kjemper. Det er rettferdig at kjærlighetens stemme blir hørt midt i dette. Jeg tror at for å vekke den slumrende humanismen, vil kjærlighetens stemme være verdifull. Dette er grunnen til at jeg har kommet frem som propagandist for ikke-vold og å leve som sin ivrige tjener.'

Sa Devaguru. Det var en ny opplevelse for den unge mannen som lyttet til ham i en jevn tone uten sinne på noe tidspunkt i diskursen.

‘Er det ikke-tamiler som kaller frigjøringskampen i vårt hjemland som terrorisme og liker å fremstå som ikke-voldsvalgte med motvilje mot krig? Når du snakker om kjærlighet og ikke-vold, hvorfor skal vi ikke slutte at du gir uttrykk for dem?’ Spurte Arjun.

Devaguru lukket øynene, dypt tenkte. Et smil dukket opp, og så var det hvile i ansiktet hans.

‘Når moralske verdier blir umoralske, oppnås rettferdiggjørelsen for krig. Når alle dører er lukket mot rettferdighet, kan krig alene bli rettferdig. Det var derfor Geta-læreren, Lord Krishna, tok siden av krigeren Arjunas sinn ble hans vognfører. Krigens urettferdigheter rettferdiggjør spionasje. Forrådte ikke Judas Jesus for bare tretti sølvsmykker? Fem år i parlamentet som medlemmer sørger for pensjon. Er det ikke tamiler som lengter etter dette? Men vi må huske svare er ikke bare blind vold.’

Devaguru tar en pause og leter tilsynelatende etter passende ord for å fortsette.

‘Er det Kadirgamar som streifer rundt i verden og fornekter frigjøringskrigenes som terrorister fordi han vil ha pensjon?’ Spurte Amuthan.
‘Kanskje Kadirgamars fostermor var en singaleser!’ Sa Arjun sarkastisk.
Devaguru var stille en stund.
‘Bror, hvorfor snakker du ikke?’ Spurte Ragu.
‘Dere er unge menn. Du er nødt til å ha hat. Det er bedre å lufte den i dette rommet. Det bør være et utløp for motvilje mot ungdommen.’
‘Vi er som dine yngre brødre. Hvis vi har sagt noe galt, må du rette oss. Vi snakker ærlig. Det er alt.’ Vignes sa i en bønnfarende tone.

‘En ting må du innse klart! ‘LTTE er terrorister! Vi er ikke forberedt på å ha noen samtaler med dem’. Kadirgamar sier at dette er tilfelle over hele landet og på scenen? Dermed er betydningen han påpeker uten å si viktig.’

‘Jeg prøver å få melk og honning av fred til å renne over i Sri Lanka. Terroristene er imot dette. Ved å hevde dette sier han tydelig at han ikke er tamiler side. Etter dette er enhver forskning angående hans fostermor et spørsmål om likegyldighet. Det som er viktig er om tamiler er terrorister eller ikke. Vi delte oss i mange forskjellige stridende grupper og ødela oss selv. Noen grupper var involvert i brodermord som Jaffna historien aldri sett, og vi ble oppmuntret i denne og andre kampene av spesifikke eksterne krefter. Tapet og hjertesorg er forferdelig. Jeg vet det gjennom personlig erfaring. Men vi må glemme alt det, nok av å leve og tynne i en tid. Vi må møte fremtiden med mot. Eelam Tamils er på et vendepunkt i historien på begynnelsen av årtusenet. Forpliktelsene overfor samfunnet må oppfylles av alle. Krigernes plikter og ansvar er forskjellige fra tamilene som bor utenlands som migranter. Vi skal ikke glemme det.’

‘Statistikk sier at seksti tusen tamiler har drept i vårt moderland. Det kan begrave blant gravene i jorda til Eelam, mange forferdelige gjerninger fra den singalesiske hæren som ville til og med sette Hitlers hær til skamme og samme i Tamilsk side. Uansett hva det er, som viser årsakene til urettferdighetene i vårt morsland, lever tapene til våre slektninger, åtte hundre tusen tamiler, i mange forskjellige deler av verden som innvandrere. Av disse ville ikke minst hundre tusen være i kampens alder? Hvis de hadde blitt krigere, tenk hva ligningene ville være? Jeg fornekter ikke dem som feige eller mot hjemlandets restaurering. De vil ha forsvarlige grunner til å bo i utlandet. Jeg, du og alle har frasagt seg retten til å delta i frigjøringskrig. Ingen kan ikke benekte det!

Men likevel, kjærligheten til fødselslandet ditt og den tamilske samfunnets bevissthet bør være den hellige plikten for oss alle, selv i noen få århundrer.
Denne dype følelsen av ansvar vil gjenopprette vårt morslands tapte rettigheter.

Jeg vet ikke noe om tamilenes forhold i Canada og Australia. Men ta folket hit i Norge. Hvor mye vi måtte prøve, kan vi endre barna våre til norsk? Hva nytter det å endre dem? Hvis hjemlandet vårt frigjøres, vil de da komme tilbake dit? Hva er deres verdighet til å dra dit og starte et nytt liv? Hva er deres kvalifikasjoner for å gå og starte et nytt liv? Våre barns fremtid er avhengig av å finne et rimelig svar på disse spørsmålene.'

'Ved å spre bildet av tamiler som terrorister og radikal, som den singalesiske sjåvinismen har sluppet løs i sin propaganda, ville det ikke bety at vi erkjenner det? For å si det på en annen måte, må vi lære å leve som en god borger for å hedre frigjøringens hellighet. Jeg har virkelig en klage. Det er avskum av samfunnet som kaller seg tamiler som bor blant oss, som fremdeles holder seg til de urettferdige og harde kaste- og medgifts systemene selv etter utvandring. Tamil bevissthet, stolthet i løpet og tilknytning til språket er forlatt i den nylig funnet rikdommen, noe som fører til snobbete prater. Det er ikke veldig snilt.

For å fjerne dette, tror jeg sterkt at Gandhis del av ikke-vold vil hjelpe til selvrensing av sinn. Vi bør heller ikke glemme vår kjærlighets måte og moralske rettferdighet i landene vi har adoptert vil bidra til å mobilisere støtte og sympati for frigjøringskrig i vårt hjemland.'

Devaguru avsluttet sin lange tale.

Arjun og Amuthan var forbløffet over sannhetene som skinner fra hans styrke av argumenter og definisjoner. De hadde aldri visst at Devagurus tamilske tilknytning var forankret så dypt. Respekten for ham vokste. De visste at han forsket på religioner og var involvert i en gjennomgang av gandhiske forskrifter.
Men de ble overrasket over at han veldig godt informerte ham om tamilske problemer. De hadde ønsket å krangle med ham. Nå ønsket de at han skulle dele sin visdom med dem og løfte ham til lærernes nivå.

'Men vi har visse spørsmål. Du har tatt bryet med å besøke oss. Enten du har tid eller ikke ...'Arjun nølte.

‘Unge brødre, hvorfor tilbereder du ikke nok en kopp te? Akkurat som den måten som ble gjort hjemme. Vanlig te. Han har kommet bort for å snakke med dere.’ Sa Satkunam, som hele tiden hadde vært en lydig lytter. Ragu gikk for å tilberede te.

Devaguru reiste seg og gikk rundt i rommet. Det var to magasiner fra India på Ragus bord. En av dem støttet den tamilske frigjøring sak. Devaguru hadde kontakter med den.

Ragu og Vignes tok inn te.

‘Vi er rasende Chandrika sa i Sør-Afrika at tamiler er nylige nybyggere i Ceylon.’ Sa Amuthan med anger.
‘Hun lever nå med whiskyspenningen, ser det ut til. Er det slik en leder snakker? Som å bable i en full berøvelse ... slik de mishandler folk fra Sri Lanka. Det er et svik mot alle som bor i Sri Lanka.’ Arjuns hat kom til forveien.

Før indignasjonen deres eskalerte, begynte Devaguru å snakke.

‘Sinne sløser intelligensen. Denne saken gjelder alle. Vil en hund og en katt produsere et søppel sammen? Men en løve hadde en kvinne som elskerinne, og hun skapte en sønn og datter. Det ser ut til at bror og søster giftet seg, og deres etterkommere er singalesere, sier de. Hvordan kunne noen snakke om rettferdighet og fornuft med mennesker som tror på et så uanstendig søppel som evangeliet? President Chandrika vet ikke selv hvor stor prosentandel av rent singalesisk blod som løper i venene hennes.
Oldefar Ratwatte Dissave var en av dem som overlot Kandyan-riket til britene. I det dokumentet signerte han på tamil, ser det ut til. Foraktet Ratwatte det singalesiske språket, eller kjente han ikke singalesisk? Det ville være lurt å selv undersøke dette.

Den politiske hovedstaden på Sri Lanka i dag er Jayawardenepura Kotte. President Jayawardenes latterlige aktiviteter og antagelser med det navnet var mange, og James Ratnam beviste gjennom sin etterforskning at Jayawardene hadde muslimsk blod i seg. Oldefarens oldefar overlot Kotte-riket til portugiserne. Chandrikas onkel Aniruddha Ratwatte spilte et halt drama da Singalesisk-hæren erobret Jaffna-jorda. Han skryte av at han hadde gjentatt de modige handlingene til Sapumal Kumaraya. Denne Sapumal Kumaraya var en tamil fra Sør-India. Ratwatte glemte at denne mannen hadde halshugget datidens Singalesisk-konge og hadde erobret og regjerte i Kotte. Alahakoon eller en annen sørindisk tamil etablerte Jayawardenepura Kotte og gjorde det til hovedstaden. Det ble også glemt. Tenk bare hvordan de singalesiske intellektuelle som er uvitende om, eller som med vilje skjuler historien til noen få århundrer, kunne få råd om hva som skjedde for to tusen år siden. Før den singalesiske sivilisasjonen var den tamilske sivilisasjonen utbredt i hele Sri Lanka. Nyere utgravninger avslører det. Dans av singalesisk intellektuell er ikke den eneste som begraver denne kunnskapen, denne historiske kunnskapen, lagt i gravene allerede.

Jeg har en tendens til å kaste bort tid på å prøve å lære to eller tre nordmenn en leksjon, hvor mye bedre det kan være hvis det brukes til å spre informasjon om våre arvelige rettigheter i vårt morsland. Våre gutter donerer livene sine og ofrer sine morgendager i slagfronten og lever bare for i dag. Er det moralsk at tamilene som bor utenlands, bruker tiden sin på fester og gleder og glemmer fremtiden? Den tamilske kunnskapen om de tamilske barna og deres røtter skal beskytte den og holde dem i live av hver eneste tamil som bor borte fra moderlandet, og det er deres viktigste plikt. Jeg sier det ettertrykkelig.
Dette er produktive tjenester, kjærlighetshandlinger.' Devaguru drakk den gjenværende teen.

'Den indiske posisjonen i våre anliggender er veldig bekymringsfull.' Du ble født til å gjøre godt; hvis du ikke kan gjøre godt, avstå i det minste fra onde handlinger.' Denne filosofien ble født i den jorda. Selv papirene som skryter av at deres sirkulasjon løper inn i hundretusener, skriver, lederartikler som drøfter vår frigjøringskamp er et spørsmål om sorg.' Ragu snakket om et spørsmål som plaget ham.

‘Indisk stilling er åpenbar mot oss nå. De tidligere politiske lederne for Eelam Tamils matet dem med falskt håp. Indianismen har en bestemt holdning. Det føles at en supermaktstatus er rettighetene ved å se på befolkningen og det store geografiske området. Denne standen skyldes frykt, uvitenhet og egoisme. Disse intellektuelle mener ikke at dette er i strid med renheten i indisk åndelighet.

India er bekymret for Pakistan, Kina og Amerika. Hvis India som snakker om åndelighet er i forkant med å produsere atomvåpen som det dårlig har råd til, er denne frykten bak. Til og med hasten som ønsker å være et permanent medlem av Sikkerhetsrådet, er det et sukk av denne frykten! India beregnet uavhengigheten til Bangladesh for å redusere velstanden i Pakistan. Det var ikke en handling av humanitær bekymring. Å støtte Tamil Eelam vil ødelegge Indias enhet og fremme separatistiske tendenser er vurderinger født av uvitenhet. Khalistans separatistkampanje eller Assamesisk separatistkamp? Barneveilederne planlegger i Delhi uten at den tamilske kunnskapen er at Singalesisk-etableringen er Indias fiende.

De er uvitende om at en uavhengig Tamil Eelam i sør ville være et vennlig land. Romesh Bhandari startet den uenigheten på Thimphu-konferansen.

Var det noen gang en undersøkelse om hvor langt egoistiske bekymringer kom inn i den? Hva var bakgrunnen for gaven til et diamantkjede til en verdi av tolv hundre tusen rupi? Hvor langt spilte publikums distraksjon fra Bofors-skandalen en rolle i å sende væpnede styrker til Eelam? Hvor mange forfølger sannheten i alt dette? Hvor mange indiske soldater ga livet sitt for å slåss på vegne av Singalesisk rasistisk dominans? Men hvor den indiske hæren deporterte etter å ha blitt fornærmet av Singalesisk-politikere? Selv etter disse indigniteter, hvem er de som planlegger politikken som støtter singalesere? Hvor mange samvittighetsfulle indere er det som grubler på alt dette? Tamiler også tapere som klarte ikke bruke indiske militære mot den Srilankisk militære. Det sier vår politisk hungersnød.

Tamil Nadus brahminer lever i frykt for Dravidian-partienes dominans og deres voksende propaganda. Bør se frykten deres med sympati. Hvor langt vil deres 'Nord er vår hyllest' være i stand til å fjerne deres frykt? De burde ha litt analytisk hjertesøking om dette.

Rajaji var kvalifisert i alle aspekter til å bli utnevnt til Indias første president. Hvorfor ble ikke denne sjansen gitt til ham? A.P Venkateswaran, en tamil, var utenrikssekretær. Han var godt kjent med Singalesisk Tamil-problemet. Hvorfor ble han kastet ut av utenriksdepartementet med skjellsord? Anser Nord-India politikerne Tamil Nadus brahminer som når de skal brukes og kastes ut? Er det ingen intellektuelle og journalister blant Tamil Nadu-brahminene som oppriktig kunne gjennomgå alle disse? Jeg kan ikke svare på mange flere slike spørsmål. Jeg vil stille deg noen flere spørsmål angående den indiske stillingen som er ubesvarbare. Hvorfor tok madam Indra Sanjay til politikk med utsikt over den eldre sønnen Rajiv? Hvor var Rajiv under hennes nød regel og den påfølgende autokratiske regelen? Hva var hans politiske stilling? Var det ikke fru Indras mening at Rajiv ikke var egnet til politikk? Hvor mange har straffet for attentatet på Mahatma Gandhi?
Hvem planla drapet på Rajiv skulle ha straffes? men uskyldige måtte adlyde order som straffet med mange livstidsdommer? Hva spilte den tamilske presidenten Venkatraman i den delen? Hvorfor er tjenestemennene og rettsvesenet opptatt av å utføre en minimassakre angående Rajivs drap? Det har ikke vært noen fester i Gandhi og Nehru, Ambedkar eller India. Hvorfor er det et parti, selv om det bare er en brevpute, i navnet Rajiv? Enken Sonia Gandhi som hevder at hun er den lovlige arvingen til Nehru-dynastiet, stormer gjennom landet med sin politiske propaganda. Men i Tamil Nadu bevares Rajivs gravferd nøye selv etter mange år. Hvorfor det?'

‘Bror, du hoper spørsmål etter spørsmål. Hvor skal vi søke på svarene?’ Spurte Arjun.

‘Det er for de indiske innbyggerne å finne svarene for sunn politikk i India. Det er visdom på en sivilisert måte. Det ville være overmodig ellers. Jeg er irritert av noen av Tamil Nadu-journalistene som presser seg fremover for å kunngjøre hva Eelam Tamils standpunkt skal være. Men jeg vil ikke gjøre den samme feilen. Men en ting, det er lett å forstå sentral regjeringens ‘omfavnelse av Chandrika. De massakrer de uskyldige, ubevæpnede menneskene ved siden av.
‘Dette er deres interne affære.
Vi må ikke gripe inn' Det er det deres Dharma handler om. Offerets fysiske og psykiske skader er glemt. Ved forstuvninger på visemens hender, anbefales det å gi medisiner. Det ser ut til at dette århundrets store tragedie vil fortsette til det neste. Hva skjedde med kjærligheten og rettferdigheten som de store sjelene som Buddha, Mahaveera, Rama Krishna og Gandhi næret? For et mektig India! Hver tamil tilber kjærlig India som den evige våren for deres religion og kultur.

Høydepunktet i dette livet var å tråkke på Indias jord. Når begynte den hellige jorden å trampe humanismen til ødeleggelse? Hvorfor? Foreldrenes inderlige ønske var å dø bare etter en pilegrimsreise til Chidambaram og Varanasi. Vi er de store sjelene hvis bidrag til den jorda gjorde det til en stor nasjon? Brødre, du vil ikke tro meg; Jeg hadde tilbrakt søvnløse netter og lurte sorgfullt på når og hvordan mistet India sin humanitære veldedighet.'

Devaguru tok en pause, stemmen hans trang av følelser. Det var en dyp stillhet.

‘Vennligst tilgi oss. Vi innser at vi har hoppet rundt med feil tolkninger.’ Sa Arjun.
‘Du må vise oss hvordan vi kan tjene med nytte.’ Sa Amuthan. Ragu advarte kjærlig
‘Vi har så mye å lære av deg. Vi vil besøke deg og bry deg.'
'Du er velkommen når som helst. Dørene til visdom og kjærlighet skal alltid være åpne. Jeg er glad for å ha hatt denne samtalen med dere.’

Devaguru reiste seg for å dra. Satkunam og den unge mannen fulgte ham.

KAPITTEL 13

Vardø hadde glede av fred. Denne gangen heiet tamilene. Alle glemte problemene og ble involvert i sin egen virksomhet i noen tid. Jon likte ikke tamils selvtilfredshet. Han mente at selv om vi ikke kan drive dem ut av Norge, bør vi terrorisere grisene til å forlate Vardø.

Etter politiets inngripen møttes fire noen ganger i hemmelighet. Men de hadde ikke planlagt noe konstruktivt. Selv om Jon var en del av denne gruppen, følte han seg tryggere å handle hver for seg. Det ga ham ytterligere tillit til at hans forrige operasjon fortsatt ikke hadde eksponert. Han bestemte seg for at noe annet skulle planlegges godt og utføres.

Det var sommer nå. Solen skinte som en verge som forvandlet natt til dag. Han var redd for å gjøre noe i denne perioden. Det måtte gjøre uten å bli tatt, så han bestemte seg for å bide tiden sin.

Vinteren begynte. Det var som om solen nektet å til og med valp hele dagen og hadde dratt sørover. Dette mørket og det kalde været er vondt for mange, spesielt tamilene, men for Jon gir det glede. Han trodde dette var den beste tiden å skremme og sjokkere de tamilske grisene. Han planla veldig nøye å unngå å bli fanget av politiet. Han reiste til Kirkenes med fly, og han booket seg inn på et hotell. Han hadde falskt førerkort. Han viste det og leide en bil. Ideen skjedde mens han kom tilbake. Det var knapt snø. Heller ikke vinden var hard. Han bestemte seg for at han ville gå til åsene og returnere til byen om natten klokka ett. Han kjørte opp til et lite hus på fjellet og parkerte bilen bak. Han åpnet døren og slapp seg inn, og han følte seg trøtt. Han tente på peisen og la seg på en køye. Snart sov han fast.

*

Kokila holdte øret sin og begynte å gråte. Gråtingen hennes økte etter hvert som tiden gikk. Nithya visste ikke hva hun skulle gjøre. Hun tørket ørene først; Kokila lot ikke moren ta på henne. Hun var redd for å rense inni øret. Med Malathis hjelp klarte hun å rense det berørte øret med de største vanskelighetene.

Nithya var sliten da hun var ferdig. Kokila gråt fortsatt. Hun nektet å følge morens beroligende ord om at det snart ville avta. Det var helvete for Nithya å se på det ømme lille gir smerte. Hun ringte Devaguru.

'Det er meg, Nithya.'
‘Kokila lider av smerter i øret hennes.’
‘Tørket du den? Vask den med saltvann?’
‘Jeg tørket den. Men Kokila er fortsatt i smerte. Legen kan skjelle hvis jeg helte saltvann. Jeg er redd, vil du være så snill å komme snart?’
‘Å ikke være redd for nettopp dette. . .’
'Vær så snill.'
'Ok. Jeg kommer; du gjør Kokila klar.’

Han informerte formannen og reiste raskt hjem. Der hadde Nithya og Malathi det veldig vanskelig å gjøre Kokila klar. Kokilas skrik økte da hun så faren. Han gikk raskt inn på badet og vasket fiskelukten av seg selv.

Han tok dem med til sykehuset uten forsinkelse. De kunne ikke oppsøke legen umiddelbart og måtte vente. Det må ha vært en travel dag for medisinsk personale, og de suste rundt. Til slutt gjorde Kokilas klamring legens oppmerksomhet. Han undersøkte henne og helte litt væske i øret hennes. Det var alt. Nithya var ikke fornøyd med behandlingen, men hun kunne ikke si det høyt.

De kom hjem. Kokila lot dem ikke sove. Det var midnatt, og fremdeles hadde hun ikke sluttet å gråte. Nithya var utslitt og prøvde å berolige henne. Devaguru syntes synd på dem. Han tenkte først å ringe til Doktor Lars og ombestemte seg og ringte nummeret han vanligvis kontaktet om natten. Han var i stand til å snakke med en damelege og forklarte alvoret i barnets tilstand. Hun ba om å komme med en gang.

Malathi sov raskt. Klokka var kvart på ett, og hun hatet søvnen som ble forstyrret. Devaguru var i et dilemma om når mann skulle vekke henne eller ikke.

‘La oss ikke vekke Malathi. Vi kommer snart, ikke sant?’ Sa Nithya. Det var en damelege nå på sykehuset. Hun undersøkte Kokila med omhu og vennlighet. Hun renset øret og la igjen medisiner i det, og hun ga to slags piller og fikk Kokila til å svelge dem med en gang. Det kan ha vært beroligende. Hun var allerede sliten, og snart sovnet hun. Nithya trøster seg for å se den lille helbredes av smertene.

Damelegen hadde hørt om Devagurus tjenester gjennom Lars. Hun hadde også ønsket å møte ham. Siden det ikke var noen andre pasienter på den tiden, var hun avslappet og snakket lenge med Devaguru. Hun sa at hun ønsket å slutte seg til Lars og kjempe mot rasisme og vold. Samtalen deres vendte seg til Gandhian-banen, og legen og Devaguru utvekslet entusiastisk synspunkter. Nithya avbrøt ikke samtalen deres. Da Nithya så på tiden, ble hun sjokkert. Det var nesten en time siden de hadde kommet inn på sykehuset.

‘Malathi vil være redd hvis hun våkner. Hun kan gråte.'
'Åh! ok, vi drar snart.’
‘Når du får sjansen til å snakke om favorittemnet ditt, glemmer du alt.’

Legen blinket uten å forstå. Av høflighets skyld forklarte Devaguru samtalen på norsk.

'Åh. Beklager. Barnet skal ikke være alene.'
‘Vi hadde ingen andre muligheter i vår hast.’
‘Gå snart hjem. Ha det.'
'Ha det.'

*

Jon satte seg inn i bilen sin med bensinbomben han hadde satt sammen. Klokka var omtrent kvart over ett. Han tok på hanskene. Det var mørkt, og gatene var tomme. Han hadde bestemt seg for hvor han ville kaste bomben tidligere på dagen. 'Det er denne grisen som ødelegger alle planene. Selv noen av djevlene våre tror på ham og støtter ham. Hvis han ble angrepet, vil tamilene stige i raseri og gjøre noe. Da ville det være enkelt å skille folket vårt fra dem. Planene våre vil lykkes,' og Jon kjørte bilen med drapstanker.
Han nådde Devagurus hus, og Jon var opptatt av å bryte Devagurus ledelse. Jon trodde at hele familien ville være inne. På en eller annen måte følte han seg redd og bekymret. Neste øyeblikk tok hans rasistiske ondskap over.

Han hadde på seg masken raskt så snart han parkerte bilen. Han hoppet ut. Med en jernstang han hadde kjøpt med seg, banket han på glassvinduet på kjøkkenet. Et stort hull dukket opp. Resten av glasset sprakk. I nattens stillhet syntes lyden å være høy for ham. Det gjorde ikke noe. Han tente bensinbomben og kastet den inn på kjøkkenet og siktet mot komfyren. Flasken krasjet, flammene fanget og brant av styrke. Det ville.

Først etterpå la han merke til at grisens bil manglet. Det stakk ham. Uansett var det farlig å dvele lenger. Jon ventet ikke. Bilen hans kjørte mot Kirkenes.

Huset brant. Naboene våknet. Brannvesenet ble informert, som kom i løpet av få minutter.
Flammene var for intense til at noen kunne komme i nærheten. Det hørtes eksplosjoner fra innsiden. Ingen visste hvem som var inne. Men likevel var to av brannmannskapene inne på et øyeblikk via andre siden.

*

Kokila sov, Nithya var ivrig etter å komme hjem og legge henne til sengs. Devaguru kjørte bilen og reflekterte over samtalen med damelegen. Han var glad for at nordmenn ønsket velkommen hans innsats for å fremme velvilje og humanisme.

Det var Nithya som først skjønte skrekken.

‘Se der! Huset vårt har tatt fyr.’ Skrek hun.

De reiste barrierer foran huset for folks sikkerhet.
Flammene var å se overalt. Brannmannskapene sprayet vann i store slanger for å kontrollere brann tungene som hoppet høyt. Devaguru parkerte bilen og løp mot huset. Nithya satte den sovende Kokila på bilsetet og løp bak ham. Sjokkert over det brennende huset, husket hun at Malathi fortsatt sov inne og ble nesten gal.

‘Å, barnet mitt Malathi er inne i huset. Løp få henne ut. Jeg vil dø uten henne!’ Hun skrek.

Brannmannskapene som hadde gått inn kom ut gjennom flammene som bar Malathi. Hun ble overlevert umiddelbart til ambulansen som ventet utenfor. Devaguru og Nithya kjempet for å se barnet sitt, men ble holdt tilbake av politiet. ‘Tid er viktig. Du kan gå til sykehuset for å se henne’ de trøstet foreldrene.

Det var et stort publikum utenfor det brennende huset. Det var tamiler blant dem. De sto frosne som om de tapte for ord med medfølelse til foreldrene til det brente barnet. Devaguru satte seg raskt inn i bilen sin, og Nithya fulgte etter ham. Bilen deres fulgte ambulansen mot sykehuset.

Brannvesenet var fortsatt opptatt med å kjempe mot brannen, og lukket flammene fra å omslutte hele bygningen.

Etter ventet lenge på sykehuset kommet legen ut med alvor i ansiktet,

‘Jeg vet ikke hva jeg skal si. Vi kunne ikke hjelpe barnet ditt, Jeg beklager meget. Men dere må prøve og akseptere det. Det er best for dere.' sa legen til dem.

KAPITTEL 14

Ragu ante ikke hvorfor Devaguru hadde bedt ham om å komme.

Nithya sa at han bader og ba ham sette seg.
Han satt og så på hun. Hun så ut til å ha endret seg i utseende. Huset så ut til å ha mistet gleden. Da Malathi levde, ville hun ha kommet løpende og kalt, 'Onkel' og sett deg på fanget hans. I dag ...? Kokila satt på gulvet og lekte alene. Hun hadde ingen å konkurrere. Ingen å kjempe. Er kamp en del av livsglede?

'Hvordan er du søster?'
'Bare eksisterer vi.'
'Du sa at du ville gå tilbake noe sted! ...'
'Så, sa jeg.'
'Hvorfor? Liker ikke broren ideen?'
'Hvis han ikke likte det å si det i en setning kan forstås. Men han sier så mange ting.'
'Hva sier han?'

Devaguru kom ut av badet.

'Her, han har kommet. Du spør ham hvorfor. Jeg skal tilberede te til dere begge.' Sa Nithya og gikk inn på kjøkkenet.
'Hvorfor, bror …' Ragu trakk seg skulderen. Devaguru forsto hva han spurte, og han løftet det lekende barnet kjærlig på fanget.
'Hun lider av sorg over tapet av Malathi. Jeg forstår. Bare tiden kan tjene i læringsprosessen med å glemme slike tap. Jeg har lidd nok i problemer ved å gi følelser en førsteklasses plass. Det skyldtes umodenhet. Nå vil jeg leve ved å hente styrke fra sannheten; dette er min måte. Jeg vil ikke si at bare min måte er riktig og tvinge Nithya. Min kone er uavhengig bare når hun støtter det, vil jeg kunne leve som en hel mann.'
'Hva sier søster?'

Nithya tok med te og serverte dem begge.

'Ragu stiller et spørsmål. Du svarer.'

‘Hva skal jeg si? Jeg har mistet den lille kyllingen jeg har oppdratt med omsorg og kjærlighet i dette landet. Jeg vil i det minste oppdra Kokila på riktig måte.’
‘Hvor vil du ta henne opp?’ Spurte Ragu med interesse.
'Først i India var Tamil Nadu der jeg trodde vi ønsket å gå og bo.'
‘Ja, søster. Fra Oslo, omtrent fem-seks personer, også i Danmark. De lar konene og barna bo der, og sender penger herfra. Barn sier også at de studerer bra.’
‘Benektet jeg det? Jeg sa at jeg ville la dem være der hvis hun ville ha det.’
‘Så hvorfor, søster du ville ikke gå?’
‘Han blir nødt til å lide her alene. Arbeid i denne gjennomtrengende kulden. Send penger hver måned. I påskudd av å oppdra et barn, vil jeg leve ekstravagant. Jeg vil ikke ha det: motgang eller velstand, glede eller sorg. Vi må være sammen og oppleve det. Jeg er ikke forberedt på å si at du passer på deg selv her og forlater ham. I familielivet, til døden skilles fra oss, er det en kones plikter overfor mannen sin. Jeg er kanskje gammeldags. Jeg vil ikke gi opp mine plikter og rettigheter. Det har jeg fortalt ham.'
‘Hun vil at du skal gå med henne. Det er poenget.'
‘Det er her problemet oppstår. Ta de forskjellige landene i verden. Basert på menneskerettighets- og humanitære grunner, har folket vårt fått flyktningstatus i utgangspunktet og deretter statsborgerskap. Denne praksisen er den vanlige regelen fulgt av den siviliserte verden. Men India? Tamil Nadu? Hver Eelam tamil ser med mistenksomhet. Uten noe fundament blir en sel stanset som en 'Tiger Supporter' og trakassert. Motstand mot tigrene har blitt mediets prinsipp. Når det gjelder myndighetstjenestene, er det en øyeblikkelig inntektskilde.

For politikerne som holder fast på stolene sine for enhver pris er deres strategi. Jorda som en gang snakket modig kinodialog ‘Tamil Nadu hjelper de som søker det’ i dag, har blitt et helvete på jorden for flyktningene. Jeg har hatt glede av Tamil Nadus gjestfrihet når jeg ikke har glemt det.

Men i dag, for å overgi min verdighet til å prostituere min selvrespekt og leve i fremmed jord uten å ta vare på, hver dag for å møte ydmykelse, er jeg ikke forberedt på å leve slik.

Jeg forbereder meg på å bruke den mest produktive delen av livet mitt på å forbedre familien min. Men til hvilken pris? Dette er mitt spørsmålet Ragu.'

'Bror Ragu, jeg forstår følelsene hans. De sier, nå er det ingen problemer i Colombo.Noen mennesker her arrangerer å komme tilbake dit. Jeg har hørt dette også, har jeg antydet.'

'Ber vi ikke om flyktningstatus fordi vi ikke kan leve i vennskap med singaleserne? Er vi løgnere? Propagerer de ikke at tamilene ikke er politiske flyktninger; de er økonomiske flyktninger? Skal vi føre tillit til det? I 1958 da vi ble slått og plaget, la vi ut på skip til Jaffna og lovet å aldri komme tilbake til Colombo, så hvor mange kom tilbake og sa at de dro tilbake til Colombo for å se om situasjonen var akkurat nå? Hvor mange av dem kjøpte et hus i Colombo? Så i 1983, hvordan alt gikk galt? Hvor lenge varer dette vanligvis i Colombo? Gir regjeringen noen form for garanti for normale forhold? Uansett, avviste vi ikke det srilankiske statsborgerskapet og ble statsborgere her? Er aksept av statsborgerskap for vår bekvemmelighet? Er det! Fryktelig oppførsel for å gi avkall på våre moralske forpliktelser for komfort eller lidelser? Selv nå er jeg klar. La oss dra til skogene i Vanni og bo der. Det er den jorda som legemliggjør vår tørst etter frihet og tro. Den jorda symboliserer vårt ønske og håp om frigjøring. Tapene til folket der er enorme. I etterkant av disse tapene søker vi trøst for tapene våre. Hvor egoistisk er det å forvente at noen og deres barn skal kjempe for frigjøring av jorden vår? Hvor mange egoistiske mennesker som glemmer sin nød, glemmer seg i useriøse gleder? Tapet av Malathi er utmerket. Vi orker ikke det. Men etter betydelig ettertanke er jeg stolt over å tro at hun på en eller annen måte er et symbol på den selvoppofrende ånden til tapperhetene til Eelam-tamilene som kjemper en lang kamp for å opprettholde det tamilske rase.

Devagurus stemme vaklet. Han satte Kokila ned fra fanget. Det var et hus gitt av kommune.
Han gikk mot vinduet og åpnet det. Den kalde brisen blåste inn. Kanskje trengte det barnet for å kjøle det ulmende hjertet sitt!

Nithya klemte Kokila og gråt stille. Er livet en evig kamp mellom prinsipper og tilknytninger? Ragu gikk nær Devaguru.

‘Hvordan kom du hit?’ Spurte Devaguru.
‘Vignes droppet meg. Hvorfor?'
‘Jeg kjøre deg på hybel. Det er bra for søster å gråte litt.’

‘Bror Devaguru har alltid vært annerledes. En særegen mann. Lever han i en tenkt verden? Eller blir det nye avtaler gjennom hans store idealer og tjenester?’ Ragu sto dypt i tankene. Det var en lyd av å banke på døren. Nithya tok Kokila i armene og gikk raskt inn på soverommet.

Før Devaguru kunne flytte, tilbød Ragu å åpne døren. Da han åpnet døren, ventet Lars utenfor. Ragu ønsket ham velkommen. Etter de vanlige innledende høflighetene spurte Lars,

‘Er Devaguru inne?’
‘Ja, han er inne.’ Lars kom inn og satte seg.
‘Hvor er Nithya?’ Spurte han sakte.
‘Skal jeg hente henne?’
'Nei. medisiner?'
‘Det ville være lurt å dra et sted med familien.’
‘Jeg planlegger det i henhold til ditt råd. Det vil ta ytterligere to måneder i det minste. Nithyas fetter bor i Frankrike. Vi har heller aldri vært i Frankrike.’
‘Det er mye å se i Frankrike. Det er et nydelig land. En endring vil være konstruktiv.’
‘Jeg forstår det, doktor.’
‘Så du gårsdagens TV-program?’
‘Det var sårende.’
'For meg også. Min kone har vondt av det. Det er latterlig å argumentere for at utlendinger er kriminelle fordi de innfødte lever i frykt av det. Gruene som utføres mot tamilene i disse landene har dekket over.'
‘I alle land er det ekstremister. Det er en bevegelse for å gjenopplive Hitler.’
‘Du har helt rett. Astrid ringte straks NRK og kritiserte det som et skammelig program, og de må vise et alternativt program med Vardø Non-Vold samfunnet. Jeg vil at to tamiler og to andre skal delta. Hva tror du?'

'Det er bra. Det ville være fordelaktig hvis kunnskapsrike mennesker deltar.'
'Riktig. Du må være en del av det.'
'Jeg er ikke veldig flytende i norsk.'
'Det er ikke språket, men sannheten som betyr noe. Hvem er den andre tamilen?'
'En ung stemme ville være bra.'
'Som du ønsker. Vil du gi meg et navn om tre dager?'
'Ja.'
'En annen ting' startet Lars og nølte så, tilsynelatende uvillig til å snakke foran Ragu.
'Ragu er pålitelig.'
'Den samme gruppen som satte fyr på SellaKannans hus, kan også ha brent huset ditt, mistenker Vegard.'
'Jeg har også lignende mistenkelige. . . Jeg tenker å snakke med de menneskene.'
'De har handlet med kriminell hensikt. Tror du at folk vil snakke til deg med behørig omtanke? Jeg tror det er målet deres. Så som det er?'
'Jeg trodde det skulle gi sannhet og ikke-vold en sjanse. De kan være uvitende. Selv de kan være i stand til å innse sin uvitenhet og frykt.'
'Devaguru. Du er absolutt en uvanlig mann, og tankene dine er opphøyet. Anitha vil se deg. Kom hjem når du er fri.'

'Dere kan komme til middag en dag; Det vil bli bra. Jeg skal si fra.'

Etter det reiste Lars seg for å dra.

KAPITTEL 15

'Hei, det er meg, Arjun.' Han ringte og snakket med Devaguru.
'Si meg, bror.'
'Jeg så dem akkurat. Jeg kjenner huset. Den tilhører Alfred. De er alle der.'
'Hva skal vi gjøre?'
'Hvis vi drar umiddelbart, kan vi se dem. I dag er det fredag. Når de begynner å drikke, vil de ikke lytte til deg i det hele tatt.'
'Snakker du fra hybel?'
'Nei, på vei. . . om ti minutter er jeg hjemme hos deg.'
'Ok. Før det vil jeg ta Kokila til SellaKannans hjemme og la henne være der.'
'Gjør, det bror.'
'Arjun, vær så snill å forstå meg og ta støt. Du må ikke snakke noe.'
'Er det hele din oppfatning av meg, bror? Halen vil ikke vippe mens det er et hode.'
'Det er ikke hode eller hale; dette er et eksperiment med sannhet. Derfor må vi være forsiktige. Ikke sant. Kom snart.'

*

De kjørte i Devagurus bil. Han stoppet bilen foran det lille gule huset Arjun hadde pekt på; dette er Alfreds hus. For tiden hadde han et kjæreste forhold til en jente som heter Lena.

Et svakt lys var synlig i huset. Folk her likte å drikke i dempet belysning.
De gikk ut av bilen. Devaguru nølte et øyeblikk. Bare et øyeblikk. Han jaget den illusoriske oppløsningen bort. Hans sinn ryddet.

Døren var som lukket. Devaguru trykket forsiktig på bjellen en gang. Ventet på at den skal åpne. Ingen av disse syntes å være det de forventet kom. Lena kom som svar.
Hun forventet ikke dem. Overraskelse flettet over ansiktet hennes. Men hun kom seg og spurte,

'Hva vil dere ha?'

'Noen venner . . . Alfred, Kjell. . . De forventer ikke meg. Jeg vil snakke med dem. Er de inne?' Spurte Devaguru.

Hun hadde hørt om Devaguru. Hun visste også at Alfred ikke hadde en rimelig mening om ham. Hun skjønte imidlertid at det ikke ville være en utmerket måte å stenge døren i ansiktet til noen som hadde kommet for å søke et møte.

'Vennligst vent. Jeg vil spørre gutter.' Lena gikk inn, og Alfred spurte: 'hvem er det?'
'Tamiler. Den taleren. Han vil snakke med deg.'
'Har den grisen kommet hit også?' Ropte Kjell.
'Kjell, vær stille. De har kommet til huset vårt. Det er grunnleggende sivilisert oppførsel for la ham komme inn. Vi kan late som vi ikke vet noe. Jon, har jeg ikke rett?' Spurte hun.
Jon sa: 'Du har rett. La dem komme inn.'

Jon hadde ikke fortalt noen om hva han hadde oppnådd. Politiet mente at begge husene har blitt brent i samme modus. Han visste også at de trodde det kunne være den samme gruppen eller et individ som var ansvarlig for begge forbrenningene. Selv om han hadde samarbeidet med de tre andre vennene i alle saker, var dette noe han hadde holdt for seg selv. Han visste at en liten jente hadde blitt brent i hjel i den andre hendelsen som mange fordømte.
Som en ball som spretter av en vegg, fikk Devaguru som ønsket et møte med dem, ham til å føle seg liten. Han bestemte seg for at han ikke ville avsløre noe og handle med forsiktighet. Alfred sa 'dritt.'

'Alfred, vær stille.'
'Fru ordrer?' Han hånet og ble stille.
Lena kom tilbake til inngangsdøren. De ventet fortsatt der.
'Kom inn er du snill.'
'Takk skal dere ha.'
'Værsågod.'

Begge tok av seg jakkene, hengte dem på stativet og gikk inn. Det var stillhet i rommet. Devaguru følte at denne stillheten skyldtes uventede besøkende. Jon gjorde plass for Devaguru og Arjun til å sitte komfortabelt og gikk bort til et hjørne og satt der.

Devaguru var egentlige målet; men et barns døde, plutselig en torn innebygd seg dypt i Jon hjertet.

‘Vi er takknemlige for at dere har gitt tillatelse for å snakke med dere. Jeg forstår dette som en refleksjon av din bred tankesett. Jeg vil gjerne snakke med dere. Vil du gi meg noen minutter av tiden deres?’
‘Snakk,’ sa Harald.
‘Jeg er ikke så flytende i norsk. Jeg stoler på at du ikke vil ha noe imot det. Jeg kom ikke hit for verken å klage på dere eller fordømme dere. Jeg har bare kommet for å snakke med medmennesker om våre vanskeligheter og få en viss trøst. Noen mennesker hater oss, og de hater oss på grunn av fargen vår. Dere vet dette. Det er derfor jeg snakker. Jeg har ikke noe ønske om å skade noen. I min natur er det å akseptere smerte hvis det ville glede for andre. Jeg er ikke-voldelig. En som tror på kjærlighet og sannhet, dette er en introduksjon om meg.’

Devaguru stoppet. Ingen sa noe. Det virket for ham at de lyttet intenst. Han fortsatte.

‘Da jeg kom tilbake fra jobb, ble jeg veid, slått grusomt og kastet på gaten. Jeg godtok det. Jeg gikk ikke til politiet. Jeg forsto at de prøvde å projisere et poeng av problemet ved det brutale angrepet på meg. Dere har full rett til å angi dine synspunkter. Men likevel føler jeg at den måten som ble valgt for å gjøre det var feil. Ingen skal lide gjennom meg eller livet mitt. Hvis lidelsene mine kommer andre til gode, er jeg villig til å godta den lidelsen.
Jeg er ikke kristen, men jeg lærte alle disse opphøyde leksjonene fra hans liv og tjeneste. Han led for å forløse andres synder. Hvis de ikke har noen tro på Kristi lære, til og med så mye som jeg har forstått, hva nytter det da å gå i kirken hver søndag? Jeg føler meg uheldig at den kristne sivilisasjonen har sunket så lavt. Jesus Kristus utgyt ikke blod bare for deg. Han tømte blodet for syndene til hele menneskeheten.

For foreldre som hadde blitt statsborgere i Norge, i dette landets fredelige og medfølende miljø, ble datteren min Malathi født. Gleden jeg følte da hun ble født på denne jorda var ikke ubetydelig. Det trenger avlet humanitære konsepter i denne jorda mot verdens terrorisme.
Det var i forkant når det gjaldt å oppløse det fattige gapet og bekrefte sosial rettferdighet. Ha det høyt ansett som landet der store mennesker fremmer fred blant verdens nasjoner.

Det ble kjent for å forby bryting med den høye intensjonen om å forhindre fysisk skade, selv i sport. Verdens intelligenser er ivrige etter at begrepene likestilling som blomstrer i dette landet skal vokse i alle andre land. Det var i dette landet; brente hjemmet mitt fordi jeg var svart.

Tungen min føles uklar når jeg sier at barnet mitt har brent til kull i hjemmets brennende helvete. Hvis du hadde en datter som hadde brent seg i hjel, hvordan hadde hjertet ditt sørget? Kast illusjonen av hudfarge og tenk et øyeblikk med menneskeheten ...?'

Devaguru prøvde å skjule innsnevringen i stemmen.

'Du har kommet til et feil sted,' ropte Alfred.
'Alfred!' Lena var sjokkert. Hun senket stemmen. La ham snakke om hjertesorg. Har vi ikke tålmodighet til å lytte stille en kort stund?'
'Satan leser bibel,' brummet Alfred og ble stille.
'Jeg er glad hvis jeg har kommet til et feil sted.
Da vil jeg bli trøstet til å snakke med mennesker med menneskelig nestekjærlighet. Jeg kom ikke hit for å beskylde dere. Jeg vil ikke misbruke selv de som brente huset mitt og myrdet barnet mitt som kriminelle. De har gjort feil på grunn av uvitenhet. Jeg vil gjerne reagere gjennom dere; Jeg skulle ønske at stemmen min ville nå samvittigheten til de som har gjort galt.

Jeg pleide å være glad for måten dere viser hengivenhet og omsorg til hunder, katter og andre husdyr. Disse dyrene ser ikke ut til å ha noen fordommer basert på farge. Det var Gud som skapte menneskeheten. Du tror det. Det gjør jeg også. Hvem sin skyld var det at menneskene ble født med forskjeller i farge, tro, rase og språk? I hvilket land oppsto ideen om hvitt overherredømme. Hva skjedde med sivilisasjonene til de før det? Er dominansen til hvit mennesker er evig? Hva er garantien for at det ikke ville være den gul rase som ville herske i det neste århundre?

Til slutt, vær så snill å forstå en ting. Øya jeg ble født i, Ceylon, er nydelig land i jorda. Den fortryllende skjønnheten er som om en del har falt fra paradiset. Sjøbølgenes rytme på fire sider, elver som aldri tørker, åser, grønne skoger, fortalte lunder, rismarker, som mange natur undrer seg over. Dens skjønnhet kan ikke beskrives, men bare føles når du er der. Man kunne ikke beskrive den naturen skjønnheten, uten å leve der. Gautama Buddha, som lærte humanisme, begrepet kjærlighet og likhet for hele menneskeheten, levde fem hundre år før Jesus. Han var imot drap, ulikhet på grunn av fødsel. Han forkynte at en person skulle erobre grådighet, hat og uvitenhet og leve. Han lærte at hvis egenskapene til velvilje, medfølelse og visdom vokste, ville stillhet og fred seire. De buddhistiske prestene som lovet å følge disse forskriftene, oppmuntret og anstiftet tamilenes massakre. Hvor grusomt er dette? Jeg kunne ikke bo i det landet der Buddha feller blod tårer og derfor jeg søkte tilflukt i dette landet.

Hvis prestene som holder gudstjenester i kirker i dette landet, leder for gjengene som brenner barn levende, det blir forbause alle, forestill det dere en gang. Vi bor fortsatt her med tillit til humanismen i dette landet. Å føle at jeg ødelegger denne tilliten, er et svik mot landet.

Selv nå kommer Kristi ord til å tenke på. ‘Jeg var en fremmed. Du ville ikke godta meg. Jeg var uten klær. Du kledde meg ikke. Jeg var syk og i fengsel. Du spurte ikke om meg. Jeg sier virkelig det du ikke ga meg' Gi meg privilegiet å leve under Jesu Kristi hellige kjærlighet.'

Devaguru reiste seg og brettet hendene sammen mot de som satt der.

Arjun steg også. Lena kom frem. ‘Unnskyld meg, vær så snill. Et minutt.'
‘Du har kommet til et feil sted. Det er ingen her som du tror.’
'Jeg er glad. Er det noe galt med mine synspunkter?’
'Nei. ikke heletatt.'
‘Da vil du ikke protestere hvis jeg forplanter disse synspunktene?’
'Nei.'
‘Derfor kom jeg. Takk skal du ha.'
‘Ikke tro innerst inne at vi har tilknytning til aktiviteter mot dere. Vi har ingen forbindelser med dem; vi som bare vet at retten har gitt en feil dom i den saken.'
‘Jeg har ingen mistanke mot noen. Jeg kom inn som fremmed. La oss skilles som venner.’
‘Jeg liker entusiasmen din. Takk skal du ha.'
'Ha det.'
'Ha det.'

‘Jeg var redd for at det skulle havne i argumenter, bror.’ Kvalt Arjun.
Bilen var i bevegelse.
‘Når man krangler om kjærlighet og rettferdighet, vil en supermakt være der for å beskytte ham.'
‘Supermakt?’
'Ja. I dag var det Lena. Det var hennes nærvær som normaliserte situasjonen. Imidlertid, i stedet for å gjennomgå tidligere hendelser, er det viktig å planlegge for fremtidige hendelser. Du deltar også i T.V.-programmet presentert av 'Vardø Ikke Vold forum.' '
‘Hvorfor ga du navnet mitt, bror?’
'Hvorfor? Liker du ikke å delta?'
‘Det er ikke det. Alle disse dager har jeg kollidert med deg.’
‘Det er bra å ha motstand. Det hjelper med å gjennomgå prinsippene. En ting jeg vet. Du har alltid vært vokal på rettferdighetens side. Du kan også flytende norsk og er involvert i kunst og litterær virksomhet NRK (Norwegian Rikskringkasting A / S) har sagt ja til å sende et annet program på TV. Doktor Lars har ordnet gjennom en venn av ham for å lufte våre problemer. Han vil fortelle oss på mandag hvor mye tid vi vil bruke. Arjun, du blir vår representant.’
‘Bror, for ditt gode hjerte. . . ’Arjun gikk tapt for ord.
'Den mest passende personen bør velges og få den jobben han er kvalifisert til å utføre.'

Devaguru siterte fra Kural og konsentrerte seg rolig om kjøringen.

KAPITTEL 16

Det er mange grunner til Devagurus tro på at Arjun vil produsere og presentere programmet med kunstnerisk nåde og største engasjement. Han hadde assistert med produksjonen av programmer ved T.V.-stasjonen i Sri Lanka. Han hadde også lært norsk språk oppriktig og var godt kjent med det. Det var hans natur å ta opp en hvilken som helst sak som en utfordring og lykkes med den.

Han ønsket ikke å lage programmet som en gruppediskusjon. Han mente at debattgrupper var underholdende for å fremme deltakernes selvopplevelse. Han ønsket at nye sannheter skulle presenteres i folks forum.
Han bestemte seg for at tamilsk musikk også burde inkluderes subtilt. Han håpet programmet produsert på norsk ville være et eksperiment med å bane vei for multikulturalisme.

Han tilbrakte timer med utrettelig forskning i bibliotekene og arkivene for å gjøre forestillingen kunstnerisk og autentisk. Han snakket med de eldre innbyggerne som ga ham øyenvitneberetninger om Hitlers grusomheter. Han dro to-tre ganger til Oslo for å få informasjon og spesifikke perm for egen regning. Han tok også en måneds permisjon fra jobben for å delta på produksjonen på heltid. Han oppdaget mange tamiler med vise talenter aldri har kommet frem. Devaguru lurte noen ganger på om en så stor anstrengelse var nødvendig og glad for Arjuns helhjertede engasjement.

Arjun vant den totale støtten til tamilene. Han rådførte seg med de berømte artistene i Oslo og gjorde nødvendige mester og forbedringer. Det var store forventninger til programmet da norske intellektuelle og kunstnere deltok. Ikke bare papirene, men forhåndsvisningen hadde også stimulert forventningen.

Til slutt kom dagen og timen programmet skulle sendes på TV.

*

Det var spenning i den luften av det gule huset. Alfred og Lena bodde fortsatt sammen til tross for kontroversene. Alfreds venner Kjell, Jon, Harald besøkte som vanlig. Etter Malathis utidige død holdt de lav profil. Lena var også opptatt av å vite mer om flyktningene som bor i Vardø, siden Devagurus besøk. Det så ut til henne at Devagurus stemme var lyden av sannhet. Jon hadde forandret seg. Fant støtten gitt av FN ikke brukt av kommunen og de lever av å jobbe fiskeindustriene. Han ga meningene sine i en myk kommentar, og Kjell og Alfred opptrådte som hardliner stemmer.

Kjell argumenterte for at de ikke skulle se på programmet som ble publisert som Arjuns produksjon.
Alfred spottet: 'Er disse svarte grisene å forkynne for oss?' De hadde slått T.V. for å se programmet ved Lenas eksistens. Alle begynte å drikke brennevin. Også Lena drakk øl. Jon hadde ikke lyst til å drikke alkohol.

Familien til Lars satt ivrig foran T.V. da de hadde handlet i visse deler. Anita følte vennens tap veldig mye. Arjun sa at TV-presentasjonen hennes var gripende rørende.
Devaguru syntes det var ubehagelig å sitte med Nithya og se programmet. Han dro med Satkunam til hybel og foretrakk å se på det med Arjun. Han elsket et håp om at dette ville fortsette for å skape en ny harmoni i tamilene.

Programmet startet med den symbolske søking av en rose i bålet. Det rørte forskjellige følelser i hjertet. Sang et trist refreng med et kompatibelt orkester som spilte mens produksjonsdetaljene og titlene rullet inn. Det virker forandret til en rose som blir kastet rundt i himmelen og havbølgene.
Som det turbulente havet
Hjertet en skjelve
Hvor på hvor gjør ikke da reisen?
Søker smilet
Tapt her en stund
Hjertet er helt i bevegelse.

Det viste fremveksten av Nazityskland i svart og hvitt i en bakgrunn av belysning som krysset himmelen. Så hakekorset med Hitlers strenge, arrogante ansikt svakt lagt på den, hans endelige oppgjør' for jødene og grusomhetene som ble utført på dem ble vist stykke for stykke. Utmerkelsene de gikk gjennom ble hentet fra de gamle krigsnyhetsfilmene og satt inn med kunstnerisk innsikt. Han pisket den moralske bevisste. Når menneskeheten forsvant i et stykke. Flammens tunger endret seg fra svart og hvitt til naturlig farge med Berlins fall.

Folk gråter
ble krig
Igjen kom Hitlers brøl

Når sang den siste strofe; man kan svakt se løveflagget i bakgrunnen gjennom flammens tunger. Det viste de svarte juli-grusomhetene i 1983 i en samling av fotografier. Sjeldne fotografier hadde blitt grundig funnet og lagt til. 'Den ariske dominanslysten har ikke dødd sammen med Hitler. . . Det kommer et nytt evangelium som sprer seg over Sri Lankas jord.' Hørte Lars sin stemme. En dypt trist sang i den.

Flyktninger skynder seg å gå inn i båter. Ansiktene deres er ikke tydelige i mørke folkemengder for menn, kvinner og barn, og båtene vipper opp og ned på de turbulente havbølgene.

Tåredråper kastet av oss
Har de forandret havets salt?
Er vårt mørke liv
Den allmektiges evangelium?

Bomber faller på båtene, og båtene sliter med å holde seg flytende. Den ene båten kantrer. Gjennom sangen hører et barns skremt jammer. Så bare bølgene med en rose kastet på seg, scenen fryser.

Det blå havet viker for den blå himmelen. Lyden av fugler mens de flyr fritt på himmelen. SAS flyet som berører norske luft rommet og deretter rullebanen. Oslo by er synlig i det fjerne. Oslo lufthavn er neste. En ung tamilsk familie, far, mor, en liten jente og et spedbarn, kommer med nye håp og lykke.

Hvor ble det tapt
Hvor tapte vi
Vi har kommet
Søker et smil.

Scener av norsk sommer med småjenters latter, blant rosentrærne, småjentene leker lykkelig rundt. Hele skjermen er gjennomsyret av norske og tamilske jenters glade miljø som snakker, ler og leker sammen.

Norges kystlandsby viste de vakre landsbyscene utvides til norsk folkemusikk bakgrunn.

Scenen skifter, og et lite hus og stuen er i visning. I den tamilske familien (de som vises på Oslo lufthavn) lærer faren Bharathiars sanger. Moren er opptatt på kjøkkenet. Den lille gutten kom krypende rundt og leker. Ringeklokken høres ut. Mannen åpner døren. Doktor Lars og hans familie kommer inn. Det er en vennlig atmosfære med alle som snakker med hverandre og tar kaffe. Anita og den tamilske jenta leker sammen. Når lydene av latteren deres sakte forsvinner, blir hakekorset spraymalt på en tom vegg. Bare veggen og hånden som sprer malingen er synlige. Igjen, plasseringen av den glade familien. 'Vi har fått dette nye fredslivet på grunn av landets medfølende folk. Barna våre vil alltid være takknemlige for deres velvilje. De vil arbeide for dette lands fremgang og velstand.' Familiefaren sier på norsk. Så ber han datteren sin om å synge en sang. Den lille jenta synger nydelig en norsk sang. Når scenen oppløses, vises veggen sprayet med hakekors som neste scene. Tre maskerte norske menn strømmer, og bildet av en gris kommer frem. I tillegg til det står 'Svarte griser. 'Kom deg ut av landet vårt!' Med store bokstaver på norsk. 'Disse svarte grisene skal brenne!' Roper en hard stemme. Det viser seg at grisen helt fattet som et symbol

Scenen skifter igjen til latterlyder fra barn som leker i en rosehage. Det tamilske barnet som sang en sang på norsk og hennes venner så på det. Deres lykkelige samtale er ikke hørbar på bakgrunn av norsk musikk. Hver lille jente plukker en rose fra busken, og begge ser rosene holdt mot kinnene sine i nærbilder. Venninnene går fremover, og den norske jenta tar farvel med den tamilske jenta. Den tamilske jenta kysser roseblomsten, holder den ved siden av puten og lukker øynene.

I en rose,
det er torner.
Har tornen blitt rosen?

Visne blomster
det er i livet.
Ville selve livet visne?

Scenen for barnets søvn blir ute av fokus, og maskerte mennesker danser som djevler med levende fakler i hendene. En manns fakkel kommer frem, og mens den trekker seg, ser et brennende hus. Brannvesenet kjemper mot brannen. En brannmann kommer gjennom den avtagende brannen med en brent liten jente i armene.

'Hvor mange unge roser skal svi av hensyn til fordommer om farger og rasisme?' Spørsmålet stilles, og visningen nærmer seg slutten.

Devagurus lepper skalv av følelser. Han snudde hodet og stirret ut av vinduet, og ønsket ikke at de andre skulle se tårene hans. Publikum samlet på hybelen var stille, tapt for ord for å rose Arjun, som hadde produsert visningen vakkert.

Lena gadd ikke å skjule tårene som rullet nedover kinnene. Hun følte at en god gråt alene ville lette hennes tunge hjerte.

De startet neste program på TV Uventet reiste Jon seg og slo det av. Han knelte foran den og visualiserte den som et alter 'Kristus. Vær så snill, la disse rosene ha en positiv fremtid.' Lena ble med ham i sine bønner.

- SLUTTEN -